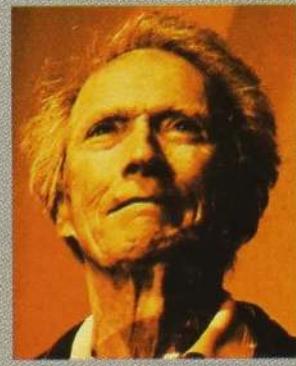
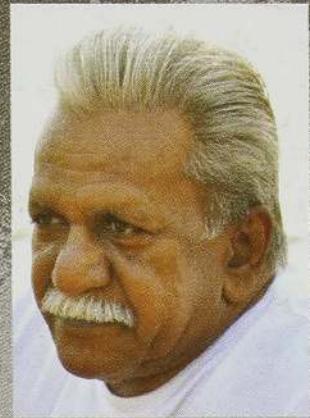
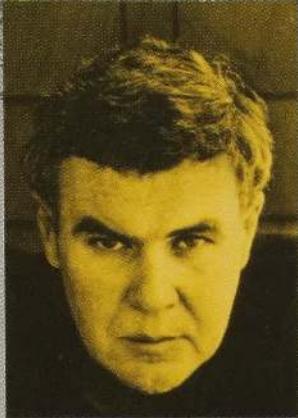
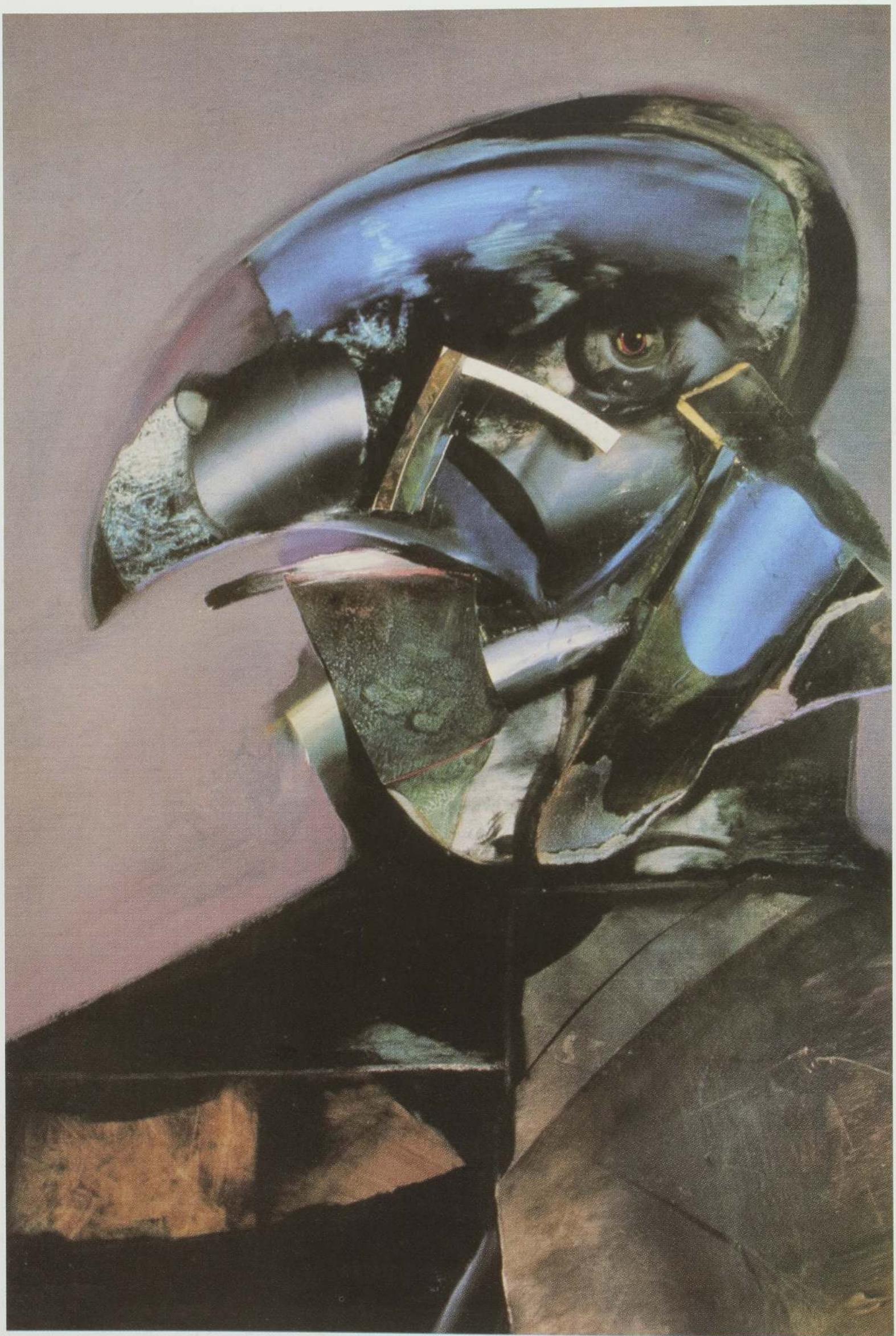

காலாண்டிதழ் - இதழ் பத்து, ஜூன் 2022

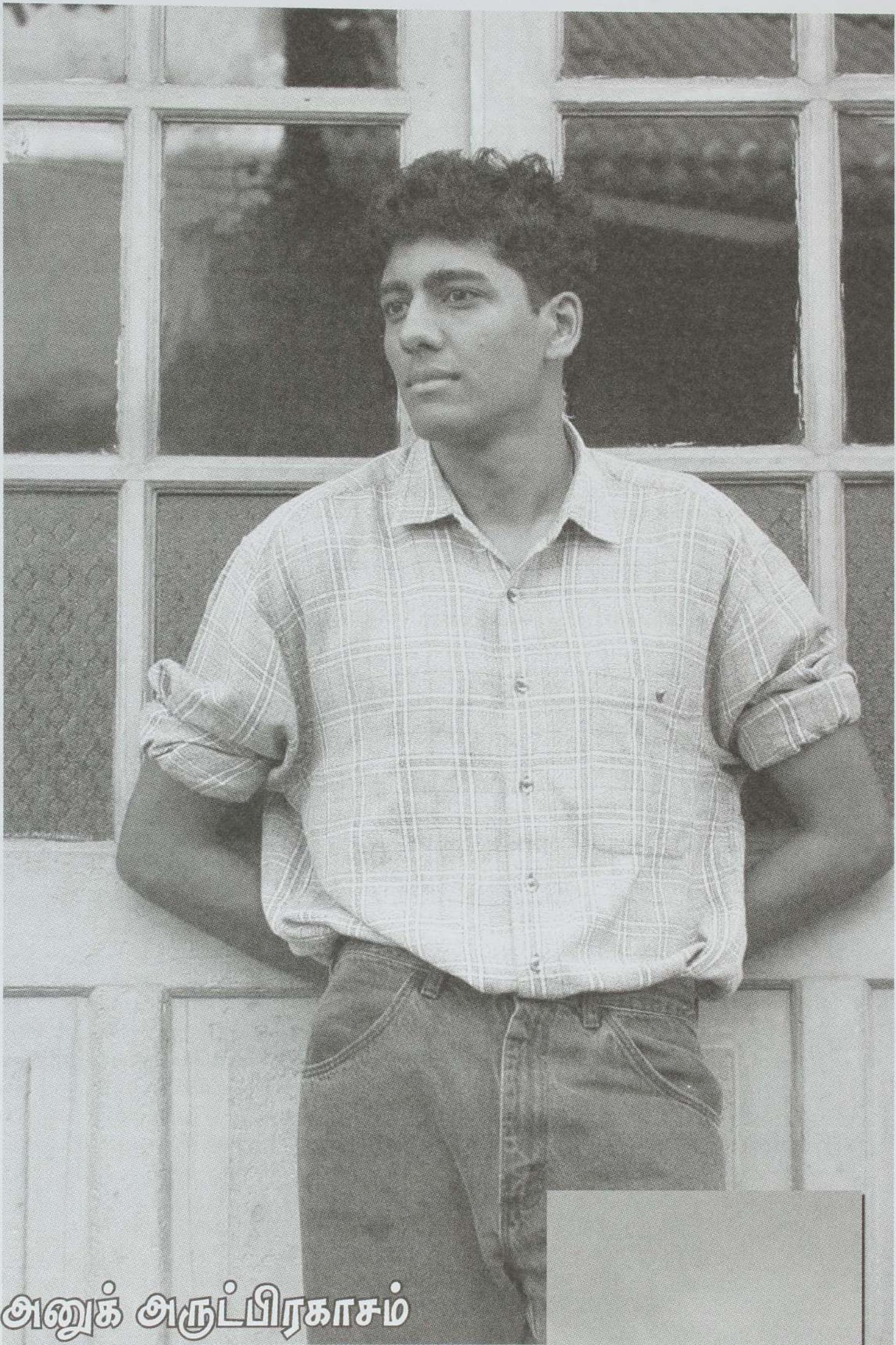
290 இலங்கை ரூபாய்

வினாக்கள்

Marshall Arisman

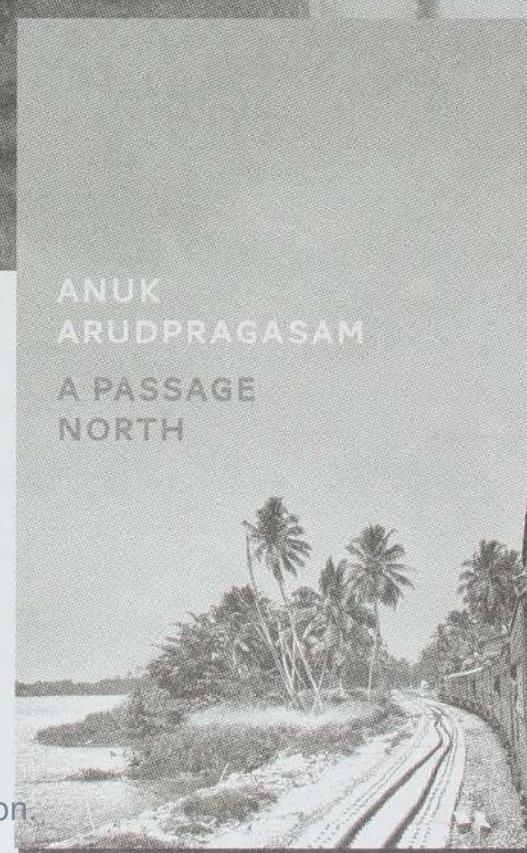
அனுக் அருட்பிரகாசம்

**ANUK
ARUDPRAGASAM**

A PASSAGE
NORTH

-டிசே தமிழன்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

61454500000000
23 FEB 2022

ஞல்லாக் கதைகளும் எழுதப்பட்டுவிட்டதெனின், எந்தக் கதைகளைப் புதிதாகச் சொல்வது என்பது எழுதுபவர்க்கு எப்போதும் குழப்பமாக இருக்கும் ஒரு விடயமாகும். பரவலாகத் தெரிந்த கதையை, அதிலும் சமகாலத்தில் நிகழ்ந்ததையாரேனும் எழுதப் போகின்றார்களென்றால் அது இன்னும் கடினமாகிவிடும். ஆனால் தெரிந்த கதையாக இருந்தாலும், புதிதாய்ச் சொல்ல முடியும் என்று நம்பி எழுதிப் பார்த்ததால்தான் அனுக் அருட்பிரகாசத்தின் 'வடக்கிற்கான பயணம்' (*A Passage North*) நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. அது, இதுவரை இலங்கையில் இருக்கும் எந்த எழுத்தாளருக்கும் கிடைக்காத மான் புக்கர் பரிசின் குறும்பட்டியல் வரை (*short list*) அவரைக் கொண்டு சென்றிருக்கின்றது.

இந்த நாவல், நாம் சிக்கலான கதைக்களங்களை வைத்திருந்தும் நம்மால் தமிழில் எழுதும்போது ஏன் பிறருக்கு அவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்த முடியாதுள்ளது என்பதற்கு ஒரு முன்மாதிரியாக வைத்துப் பார்ப்பதற்கு நமக்கு ஏதோ ஒருவகையில் உதவி செய்யலாமென நினைக்கின்றேன். ஆகக்குறைந்தது, போர் பற்றி எழுதும்போது, ஒரே பாதையில் எல்லோரும் செல்லாமல் இன்னொருபாதையில் எழுதிப் பார்ப்பதற்கு இது ஒருவகையில் நமக்கு ஒரு கையேடாக மாறவும் கூடும்.

*A Passage North*இன் கதையை எளிமையாகச் சொல்லிவிட முடியும் போன்று தோற்றுமளித்தாலும், அது சிக்கலான உள்மடிப்புகளைக் கொண்டது என்பதை நிதானமாக வாசிக்கும்போது கண்டடைய முடியும். கிளிநோச்சியில் நிகழ்ந்துவிட்ட மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டு, கொழும்பில் வாழும் கதைசொல்லி ரெயினில் வடக்குக்குப் போகின்ற பயணந்தான் இந்த நாவலின் கதை. பயணத்தைப் பற்றி எழுதினால், உடனேயே அது பயணக்கதையாக இருக்கவேண்டும் என்று கற்பிதம் செய்யப்பட்ட ஒரு தமிழ்மனோநிலை பலருக்கு இருக்கும். ஹெமிங்வேயின் பெரும்பாலான நாவல்களில் பயணம் என்ற விடயத்தை எடுத்துவிட்டால் அங்கே நாவலென்ற ஒன்றே மிச்சமிருக்காது. போருக்குள் இருந்த நாமெல்லோரும் போரைப் பற்றி எங்கும் / எப்போதும் காவிக்கொண்டு திரியவேண்டும் என்கின்ற ஒர் மனோநிலையும் பலருக்கு இருக்கிறது. எனக்குத் தெரியாத ஒன்றையும் நான் எழுதுவதில்லை என பழுகோவல்கி ஒரிடத்தில் சொல்லியிருப்பார். ஆனால் நம்மில் பலருக்கு அரசியலை / போரை விட வாழ்வில் வேறு எதுவும் இருந்துவிடக் கூடாதென்கின்ற குறுகிய பார்வையும் இருக்கிறது.

II

இந்நாவல் கொழும்பில் கதைசொல்லியின் வீட்டுவேலைக்கு கிளிநோச்சியில் இருந்து வந்த ராணி என்கின்ற பெண், கிளிநோச்சியில் கிணற்றுக்குள் விழுந்து இறந்துவிட்டாரென்ற செய்தியோடு தொடங்குகின்றது. கதைசொல்லியான கிரிஷான் அந்த மரணநிகழ்வுக்குப் போகின்றபோது அவரது ஞாபகங்களில், இந்த ராணியின் நினைவுகளும், அவரின் அப்பம்மாவின் நினைவுகளும், இந்தியாவில் இருக்கும் (முன்னாள்) காதலியின் நினைவுகளும் மாறி மாறி வெட்டி இடைவெட்டிச் செல்வதாகக் கதை சொல்லப்படுகின்றது.

எவ்வித திமர் திருப்பங்களோ, நெஞ்சைப் பிழியும் சோக சித்தரிப்புக்களோ இல்லாது அனுக் போரை போருக்கு வெளியில் நின்று நாம் எப்படிப் பார்க்கமுடியும் என்பதை இங்கே எழுதிச் செல்கின்றார். நாவலுக்குள் உடனே அவ்வளவு எளிதில் நுழையவோ அல்லது விரைவாக வாசித்து முடிக்கவோ முடியாத ஒரு எழுத்து நடையை அவர் விரும்பியே தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றார். அந்த நடையும், அதன் நிமித்தம் வரும் விபரிப்புக்களுமே எத்தனையோ நாவல்கள் இருந்தும், இதை வித்தியாசப்படுத்திக் காட்டுகிறது. அதனால்தான் புக்கர் பரிசு இறுதிச் சுற்றுவரை இது சென்றிருக்கின்றது.

இந்த நாவலில் எந்த உரையாடலும் இல்லை என்பது முதற் சிறப்பு. அதாவது கதாபாத்திரங்கள் தங்களுக்குள் பேசுவதைப் போன்ற எந்த சம்பாஷணையும் இல்லாது கிட்டத்தட்ட 300 பக்கங்கள் நீளத்திற்கு எழுதமுடியுமா என்று சற்று யோசித்துப் பாருங்கள். அதேபோன்று நீள நீளமான வசனங்கள் பெரும்பாலான இடங்களில் இருக்கின்றன. சிலவேளைகளில் ஒரு பக்கம் முழுதுமே முற்றுப்புள்ளியில்லாது வாக்கியங்கள் இருக்கும். இவ்வாறான நிறையப் பரிச்சார்த்த முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டபோதும் அதை சோர்வில்லாது, புதிய வகையில் அனுக் எழுதிக்கொண்டே போயிருப்பதால்தான் நாவலோடு இயைந்து இறுதிவரை நம்மால் போகமுடிகின்றது.

அனுக், இந்த நாவலில் நிறைய சம்பவங்களுக்குப் போகாது, குறிப்பிட்ட சில சம்பவங்களை மட்டும் எடுத்து, அதை இன்னுமின்னும் உடைத்துப் பார்த்து நுணுக்கி நுணுக்கி எழுதுகின்றார். கதைசொல்லி தன் இந்தியக் காதலியுடன் பெங்களுக்குவில் இருந்து டெல்லிக்கு ரெயினில் போகும்போது அவர்கள் இருவரும் எதிரெதிரில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, எதையுமே அவர்கள் பேசாமல், என்ன எண்ணங்கள் அவர்களுக்குள் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றியே அவர் மூன்று நான்கு பக்கங்களுக்கு ஒருவித உறைநிலை யில் வைத்து எழுதுகின்றார்.

அனுக் தனிப்பட்டு, தான் மட்டுமில்லை, இந்த நாவலில் வரும் கதைசொல்லியும் இறுதியில் நிகழ்ந்த போர்ச்சுழலுக்குள் இருந்ததேயில்லையென முற்கூட்டியே அறிவிப்பதுடன், அடிக்கடி அதை நாவலுக்குள் ஞாபகப்படுத்தவும் செய்கின்றார். நாம் அறியாத ஒரு கலாசாரத்தின், ஒரு நிலத்தின், ஒரு பண்பாட்டின் - முக்கியமாக போர் நடந்த பகுதியின் மக்களில் ஒருவராக நம்மையும் ஒருவராக claim செய்வது மட்டுமில்லை, அப்படியான பாத்திரம் உண்மையில் இருந்தது மாதிரி இப்போது உயிரோடிருப்பவர்களின் புகைப்படங்களை எல்லாம் பிரசரிப்பது வரை அனைத்துமே தமிழ்ச்சூழலில் அவசியம் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டியவைகளாகும். இந்த நாவலில் அப்படிச் செய்வதற்கு எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தபோதும் அனுக் அதை செய்யாது தவிர்த்திருப்பதுதான் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டியது.

கிளிநோச்சியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட, ராணி என்கின்ற பெண்மணிக்கு ஒரு கடந்தகாலம் இருக்கின்றது. அவருக்கு இரு மகன்களும், ஒரு மகளும் இருக்கின்றார்கள். இயக்கத்தில் சேர்ந்த ஒரு மகன் இறுதியுத்தத்தில் காணாமற் போகின்றார். இன்னொரு மகன் இயக்க - இராணுவ எல்லையைக் கடக்கின்றபோது ஷல்துண்டு பட்டு ராணியின் மடியில் இறந்து போகின்றார்.

இவ்வாறான நிலைமைகளைப் பார்த்து மனம் பிறழ்ந்து வைத்தியசாலைக்கு அடிக்கடி சென்று சிகிச்சை எடுக்கின்ற ராணியை, கதைசொல்லியான கிரிஷான் தற்செயலாக சந்திக்கின்றார். இதற்கு முன்னர் போர் குறித்து எதுவுமே தெரியாது, கொழும்பில் கொஞ்சம் வசதியான வாழ்வு வாழ்ந்து இந்தியாவுக்கு மேற்படிப்புப் போகின்ற கிரிஷான், ஏன் அங்கு காதலி இருந்தபோதும் மேற்கொண்டு இந்தியாவில் இருக்க விரும்பவில்லை என்பதை அறிய, எம்மை கிரிஷானின் அகவுலகிற்குள் அனுக் அழைத்துச் செல்லும் இடங்களும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியவையாகும்..

போருக்குப் பின் வடக்கு/கிழக்கிற்கு அரசு சாரா நிறுவனத்தில் பணிசெய்வதற்குப் போகும் கிரிஷான் அதிலும் நம்பிக்கையிழந்து கொழும்பில் அம்மாவோடும், அப்பம்மாவோடும் வெள்ளவத்தை பகுதியில்தனக்கான தனிமையில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, அப்பம்மாவிற்கு உதவிக்கென அழைத்து வரப்படுபவரே ராணி.

ராணியின் கதையைச் சொல்ல பூசலார் நாயனாரின் கதையையும், காதலியின் பிரிவைச் சொல்ல காளிதாசரின் மேகதூதத்தையும், இயக்கத்தின் உளவியலைச் சொல்ல எனது மகள் தீவிரவாதி, என்கின்ற பெண் கரும்புலி பற்றிய ஆவணப்படத்தையும் அனுக் குணைக்கு எடுத்துக் கொள்கின்றார். அதை மட்டுமில்லை, இலங்கையில் யுத்தம் தொடங்கிய வரலாறைச் சொல்ல, குட்டிமணியின் கதையை, 83 ஆடி இனக்கொலையில் அவரின்

எங்கி நிலைப்பாஸ்கோ, நெட்ஜெப் பழையம் கோக் கெஞ்சர்ப்புக்கோகோ இல்லாறு அறுக் போகோ போருக்கு வெள்ளீல் நின்று நாம் எப்படிப் பார்க்கமுடியும் என்பதை இப்கோ எழுத்து செல்கின்றார். நாவழுக்குள் டட்டோ அங்கெனு என்றீல் நுகையுவோ அல்லது விராவாக வாட்டது முடிக்குவோ முடியாத ஒரு எழுத்து நைடையை அவர் வரும்படியே கூர்ந்து கூடிருப்பதைக்கொள்ளார். அந்த நைடையும், அந்த நாம்தும் வரும் விருப்புக்குலமே எதுவோயோ நாவல்கள் இருந்தும், கிளி வகுக்கியாம்படிருக்க காட்டுகின்றது. அந்தாஸ்தான் புக்கர் பர்ஜ இழுத்து எங்குவரை இது என்றுக்கொள்ளுது.

கண்களுக்கு செய்யப்பட்ட அநியாயத்தையும் மிக நிதானமாகவும் சொல்லிச் செல்கின்றார். அதுமட்டுமின்றி வடக்கிற்கான பயணத்தில் ஆஸ்திரேலியாவுக்கு படகுப்பயணத்தைச் செய்யாதீர்களென்று எச்சரிக்கை செய்யப்படும் விளம்பரத்தட்டிகளிலிருந்து கூட, ஏன் இப்படி மக்கள் உயிரைக் கொடுத்து கடலினூடு இப்போதும் போகவிரும்புகின்றார்கள் என்பதையும் வேறொரு திசையில் நின்று விபரிக்கின்றார்.

அதேபோன்று, ஏன் போராளிகளின் நடுகல்கள் வரலாற்றில் இருந்து புல்டோசர்களைக் கொண்டு அழிக்கப்பட்டன என்ற கேள்வியிலிருந்து நினைவுகள், வடுக்கள், அழிவுகள் / அவமானப்படுத்தல்கள் பற்றியும் பேசுகின்றார். இத்தனை பேசியபிறகும் இந்த நாவலின் கதைசொல்லியான கிரிஷான் தந்தையார் எவ்வாறு கொல்லப்பட்டார் என்கின்ற ஒரு கதையையும் சொல்கின்றார். அது எதிர்பார்க்கப்படாத ஒன்று. ஆனால் அவ்வாறு ஆகுதலும் இயல்பென எழுதிச் செல்வதுதான் இந்த நாவலின் முக்கியமானது.

V

நாவலின் பிற்பகுதி மிக நிதானமாக ஒரு தமிழ் மரணச்சடங்கை விபரிக்கின்றது. நம் மரணச்சடங்கில் நிகழும் ஓவ்வொரு சிறுவிடயமும் சொல்லப்படும்போது, இதையெல்லாம் அறிந்த நமக்கு ஓர் அலுப்பு ஏற்பட்டாலும், அந்த நிகழ்வின் மூலம் நாவலை முடிக்கும்போது நாம் வேறொரு உலகினுள் நுழைகின்றோம். வேறு ஒருவரின் துயரம் நமதாகின்றது. நமது கடந்தகாலத்தில் இருந்த நாம் யார் என்பது மட்டுமின்றி, நம் சமகாலத்து அலைச்சலின் இருப்புக் குறித்த கேள்விகளையும் இந்த நாவல் எழுப்புகின்றது. ஆகவேதான் தனிமனிதத் துயரம் / தேடல் நம் எல்லோருக்கும் பொதுவான துயராக / தேடலாக விரிகின்றது.

'எனது மகள் தீவிரவாதி' ஆவணப்படத்தில் அந்தப்பெண்கள் இருந்து பேசும் குளத்தை தாண்டிச் செல்லும் கதைசொல்லி சிலவருடங்களுக்கு முன் இதேயிடத்தில் இருந்துதானே அந்த இரு பெண்களும் கதைத்திருப்பார்கள் என்கின்றபோது நாம் வேறு காலவெளிக்குள் நுழைகின்றோம். அதுமட்டுமின்றி சாவை நிச்சயித்த அவர்கள் அந்த ஆவணப்படம் வந்த சிலகாலத்திற்குள்ளப்படியேனும் இறந்திருப்பார்கள். அவர்களுக்கு இந்த 'வரலாற்றில்' என்ன இடம் இருக்கப்போகின்றது என்பதையும், எப்படி அவர்கள் தங்கள் இலட்சியத்தில் உறுதியாக இருந்தார்கள் என்பதும் விபரிக்கப்படுகிறது. ஓர் அலையென போர் அவர்களை வந்து கவ்விப்பிடத்து இழுத்துப் போகாவிட்டால் அந்தப் பெண்களின் வாழ்வு எப்படியாக இப்போது இருந்திருக்குமென்று தனி மனித தேடலுக்குள் நம்மையும் கிரிஷானுடாக அனுக் அலைக்கழிய வைக்கின்றார்.

ராணியின் மரணங்கூட, அது இயல்பாக நடந்திருக்குமா அல்லது அவர் போரின் வடுக்களால் தற்கொலையை நாடியிருப்பாரா என்ற கேள்வியைத் தொடக்கத்தில் இருந்து எழுப்பிக் கொண்டிருந்தாலும் அதை இறுதிவரை தெளிவாகச் சொல்லாது ஓர் இடைவெளியாகவே இந்நாவலில் பேணப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒருவகையில் போரில் பாதிக்கப்பட்ட, வலிந்து காணாமலாக்கப் பட்ட உறவினர் எல்லோரினதும் வேதனையாகவும், முடிவிலாக கேள்வியாகவும் நாம் வைத்துப் பார்க்கமுடியும்.

ராணி போருக்குள் இருந்து வந்தவுடன் ஓர் உடலாக மட்டுமே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார், அவருடைய நினைவுகள் எல்லாம் போரோடு மனதிற்குள் உறைந்துபோய்விட்டன என்பதைப் பற்றிப் பேச, அனுக்கிற்கு தன் மனதிற்குள் பெருங்கோயில் கட்டி அங்கேயே கும்பாபிஷேகம் செய்த சிவனை அழைத்த பூசலார் நாயனார் உதவிக்கு வருகின்றார். இவ்வாறு சமகாலத்தை அவர் கடந்தகாலத்தின் கலாசாரம் / பண்பாடு / வரலாற்றுப் புள்ளிகளினார்டாகவும் கண்டடைய முயல்கின்றார். அதுவே இந்த நாவலுக்கு இன்னும் செழுமை கொடுப்பதாக இருக்கின்றது. அதுபோலவே கிரிஷானின் காதலியாக

வரும் அஞ்ஜீம் வருகின்ற பகுதிகளுங் கூட. அதனாடாக அனுக் செய்வது தனிமனித உறவுகள் பற்றிய ஒரு மிக நுட்பமான அறுவைச் சிகிச்சையாகும்.

VI

அனுக்கின் முதல்நாவலை (*The Story-of a Brief Marriage*) தற்செயலாக வாசித்து உற்சாகங்கொண்டு, அதுவரை எந்த எழுத்தாளரையும் நேர்காணல் செய்யவிரும்பாத நானே அவரை ஒரு நேர்காணல் செய்ய அன்றையகாலத்தில் தாண்டப்பட்டேன். இப்போது அவரின் இந்த இரண்டாவது நாவல் வெளிவந்தபோது, ரொறொண்டோ நாலகத்தினர் இந்த நாவல் குறித்து ஒரு மெய்நிகர் சந்திப்பை ஒழுங்குசெய்தபோது, அவரிடம் இரண்டு கேள்விகளைக் கேட்டிருந்தேன். அதில் முதல்கேள்வி, அவரது முதல் நாவல் ஒருநாளிலேயே நடந்து முடிகின்றததாக எழுதியிருக்கின்றார், இந்த நாவலையும் ஒருவாரத்திற்குள் முடிவதாக எழுதியிருக்கின்றார், அதற்கான காரணங்கள் எவ்யேனும் இருக்கின்றனவா என்று கேட்டிருந்தேன்.

இரண்டாவதாக, அவருக்குப் பிடித்த எழுத்தாளர்கள் யாரெனக் கேட்டிருந்தேன். நான் பொதுவாகத்தான் கேட்டிருந்தேன், அது தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்று விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அவர் ஆங்கிலத்திலேயே சிறுவயதில் இருந்தே படித்தவர். தனது 20களில்தான் தமிழை வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டு தமிழில் புத்தகங்களை இப்போது வாசிக்கின்றேன் என்றார். தமிழில் தனக்குப் பிடித்த சில எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு தனக்கு இமையத்தின் எழுத்துகள் அதிகம் பிடிக்கும் என்றார். மூன்றாவது நாவலை அனுக் கூட்டோதே எழுதத்தொடங்கிவிட்டார். அது கண்டாவிலும் நடக்கும் கதைக்களம் என்றவர், விரைவில் ரொறொண்டோவுக்கு வரவிருப்பதாகவும் அந்த நிகழ்வில் சொல்லியிருந்தார்.

கொழும்பின் மரீன் டிரைவ் எனப்படும் கடலோரமாக நடந்தபடி, சிகரெட் பிடித்தபடி, 'விஸா' பிள்ளையாருக்கெல்லாம் ஒரு கதை சொல்லியபடி தான்தோன்றித்தனமாக நடந்துகொண்டிருக்கும் ஒருவனை நீங்கள் எளிதில் உங்களுக்குரிய ஒருவராக அடையாளங்கண்டுகொள்ளத் தவறினால் இந்த நாவலுக்குள் நுழைய மிகவும் சிரமப்படுவீர்கள். அந்த அலைச்சலை, தனி மனித இருத்தலின் அவதியை, வாழ்வின் அர்த்தம்/அர்த்தமின்மைகளின் கேள்விகளின் மீது ஒருசேர விருப்பும்/சலிப்பும் கொண்ட ஒரு வாசக மனதைக் கண்ணகத்தே ஒருவர் கொள்ளாதிருப்பின் மிக எளிதாக ஒரு சோர்வுட்டக்கூடிய நாவலாக மாறிவிடக்கூடிய ஆபத்தும் இந்த நாவலுக்கு இருக்கின்றது. ஆனால் அதுவே என்னை ஈர்ப்பதால் இதை அண்மையில் வெளிவந்தவற்றில் நெருக்கத்திற்குரிய ஒன்றாகக் கொள்ளமுடிகின்றது.

0

க்ளாண்ட்
ஸ்பிட்டவுட் ;
கெட்ராவுக்கு
முன்னும்
பின்னும்
தடம் பகுத்து
களைகுன்

ஓவியர் ஜீவா

Lஸ்விக்காலங்களில் தமிழ்ப்படங்களை விட ஆங்கிலம், இந்தி மொழிப்படங்களின் மீது எனக்குத் தீராக்காதல். வித்திட்டவர் என் தந்தை. அப்போது ஆங்கிலப்படங்களுக்கென்றே மூன்று திரையரங்குகள் கோவையில் இருந்தன. விடாமல் படங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பருவம். ஆகூன் படங்களுக்கென்றே பிரத்யேக ரசிகர்கள் இருந்தனர். கொஞ்சம் சீரியஸான படங்களை *conversation* அதிகம் என்று விமர்சித்துப் புறங்கையால் தள்ளிவிடுவார்கள். நான் இரண்டு வகையையும் பார்த்து வந்தவன். *Where Eagles Dare* வெளியானபோது ஒரே பரபரப்பு. ரிச்சர்ட் பர்ட்டனுடன் கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் என்ற இன்னொரு நடிகர் கலக்கியிருப்பதாக சொன்னார்கள். திரையரங்கில் பயங்கர கூட்டம். இரண்டாம் உலகப்போர் பின்னணியில் அருமையான ஆகூன் திரைப்படம். பிதியூட்டும் பனிமலைச்சரிவுகள், இரும்புக்கயிறில் தொங்கும் விண்க, அதன் மீது சாகசங்கள், துப்பாக்கிக் குண்டுகளின் பாய்ச்சல் என்று அனைத்து ஆகூன் இலக்கணங்களும் நிறைந்த திரைப்படம். கிளின்ட் பச்சக்கென்று மனதில் ஓட்டிக்கொண்டார். அதன் பிறகு கோவை சென்ட்ரலில் பார்த்த இன்னொரு திரைப்படம் *Paint your wagon*. இதில் அப்போதைய பிரபலமான லீ மார்வினுடன் (*Lee Marvin*) கிளின்ட் நடித்திருந்தார். பக்கா இசைச் சித்திரம். கலிபோர்னிய தங்கச்சரங்கங்களின் பின்னணியில் ஒரு தங்க வேட்டை த் திரைப்படம். 14 பாடல்கள் வேறு! சொந்தக்குரலில் கிளின்ட் பாடியதைக் கேட்கும் வாய்ப்பும் இருந்தது. படம் எனக்கு மிகவும் பிடித்துப்போனது.

ஐம்பதுகளில் கெபாய் திரைப்படங்கள் என்று அழைக்கப்பட்ட வெஸ்டர்ன் திரைப்படங்கள் அமெரிக்காவில் ஏராளமாகத் தயாரிக்கப்பட்டன. ஜான் வேயன் (*John Wayne*) போன்ற நடிகர்கள் இடுப்பில் துப்பாக்கி ரவைகள் பெல்ட் அணிந்துகொண்டு துப்பாக்கி, ரிவால்வர், கோச் வண்டி, சுருட்டிய கயிறு, குதிரை, சேணம், தொப்பி சகிதம், பாலை நிலங்களுக்கு நடுவே சாலைக்கு இருபுறமிருந்த மரக்கட்டிடங்களில் ஷீரிப் அலுவலகம், குதாட்ட மேஜை, சலூன், மதுபான பார், தூக்குமரம், குதிரைக்கு குடிநீர்த்தொட்டி என்ற அமைப்புக்களில் புகுந்து விளையாடுவார்கள். இரண்டு பேர் ரிவால்வரை சுழற்றிக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் சுடும் டேல் சர்வசாதாரணம்.

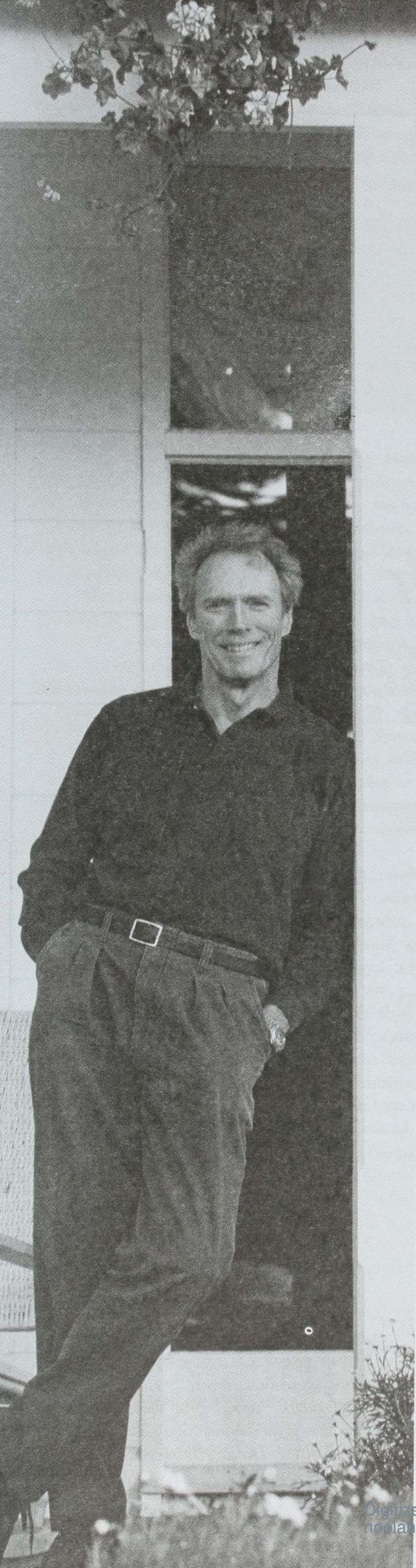
இத்தாலிய இயக்குனர் செர்ஜியோ லியோனி (*Sergio Leone*), அவர்கள் நாட்டு சேமியா உணவின் பெயரைப் பயன்படுத்தி இத்தாலியன் ஸ்பாகெட்டி திரைப்படங்களை அமெரிக்கப் பின்னணியில் 60 களில் ஐரோப்பாவில் தயாரிக்க தொடங்கினார். இவை ஸ்பாகெட்டி வெஸ்டெர்ன்ஸ் (*Spaghetti Westerns*) என்று அழைக்கப்பட்டன. 'யோஜிம்போ' (*Yojimbo*) என்ற அகிரா குரசோவாவின் ஐப்பானிய திரைப்படம் உருமாறி 'எ பிஸ்ட் புல் ஆப் டாலர்ஸ்' (*A Fistful of Dollars*) என்ற பெயரில் வெளியானது. கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட்தான் நாயகன். இதே வரிசையில் 'பார் எ பியூ டாலர்ஸ் *For a few dollars more*', 'தி குட், தி பேட் அண்ட் தி அக்ளி' (*The good, The bad, The ugly*) என்று படங்கள் தொடர்ந்தன. எல்லாவற்றிலும் கிளின்ட் இருந்தார். அவருடைய கதாபாத்திரங்களுக்குப் பெயர் கிடையாது. இந்த வரிசைக்கு பெயரற்றவனின் படங்கள் என்று கூட ஒரு பெயர் அமைந்தது. ஒரே மாதிரித் தொப்பியும், கம்பளி போர்த்திய உடையலங்காரமும், அழுக்குத் தோற்றமும், நடிப்பும் மூன்றிலும் ஒன்றே போலிருந்தாலும் மூன்றிலும் அந்தந்தப் பாத்திரத்திற்கு வெவ்வேறு பட்டப்பெயர்கள் இருந்தன. துப்பாக்கியேந்திய ஒரு மௌனத்துறவி போன்ற பாவனை. ஒரு வார தாடி, சுருங்கிய கண்கள், வாயில் எப்போதும் செருகிக்கிடக்கும் சுருட்டுத்துண்டு, வெப்பத்தினாலும் வன்முறை வாழ்க்கையினாலும் சுருக்கம் பாய்ந்த முகம், குறைந்த வசனங்கள்..., இது வேர் ஈகிள்ஸ் டேர் (*Where Eagles Dare*) படத்தில் நாம் பார்த்த மனிதனே அல்ல. தமிழ்நாட்டில் ஆங்கிலத் திரைப்படத் தலைப்புகளுக்கு தமிழில் மொழிபெயர்த்து புதிய பெயர்கள் குட்டப்படுவது அந்நாளைய வழக்கம். இந்த

மூன்றில் ஒன்றுக்கு 'மண்டையோட்டில் டாலர் தேடிய மகாமுனி' என்ற விசித்திரமான பெயர் குட்டப்பட்டது. தி குட், தி பேட் அண்ட் தி அக்ளி படத்தில் இவர் நல்லவர் என்றால், கெட்டவனாக லீ வான்களிப் (*Lee Van Cleef*), அசிங்கமானவனாக ஈலை வாலச் (*Eli Wallach*) என்ற மகா நடிகர்கள் இவருக்கு ஈடு கொடுத்து நடித்தனர். சாதாரண ரசிகர்களுக்கும் இவர்கள் பெயர் தெரியும் அளவுக்குப் பிரபலம் அடைந்தனர் இந்த நடிகர்கள்.

இதே போல இன்னொரு வரிசைப் படங்களை கிளின்ட் செய்தார். மொத்தம் ஐந்து படங்கள் அடங்கிய இந்த வரிசையின் முதல் திரைப்படம் டர்ட்டி ஹாரி (*Dirty Harry-1971*). இவற்றின் நாயகன் துப்பறியும் காவல் அதிகாரி ஹாரி கல்லஹன் கிரிமினல்களை சட்டவிதிகளை மீறி, கொடுரமான முறையில் தாக்கி உண்மையைக் கண்டுபிடிப்பவராகவோ, தண்டிப்பவராகவோ வருவார். எதையும் கண்டுகொள்ளமாட்டார். அடியும் உதையுமே அவருக்கு உதவும். இந்தத் திரைப்படத்தின் மகத்தான வெற்றிதான் வரிசையாகத் தொடர்களை வரவைத்தது. மாக்னம் போர்ஸ் (*Magnum Force*), தி என்போர்சர (*The Enforcer*), சடன் இம்பாக்ட் (*Sudden Impact*), தி டெட் பூல் (*Dead Pool*) என்று அனைத்துமே வெற்றி பெற்ற திரைப்படங்கள். இந்த 'எதையும் கவலைப்படாத்' காவல் அதிகாரியின் குணச்சித்திரத்தைப் பிரதியெடுத்து ஏராளமான பிறமொழித் திரைப்படங்கள் வெளிவந்தன. ஜாக்கி சான் நடித்து வெளிவந்த தி ப்ரோடோட்டர (*The Protector-1985*) இவற்றில் புகழ் பெற்றது. இந்தமொழியில் கூட 'கூன் கூன்' (*Koon Koon- 1973*) என்ற பெயரில் வெளிவந்து காணாமல் போனது!

ஸ்பகெட்டி வெஸ்டர்ன் திரைப்படங்கள், டர்ட்டி ஹாரி வரிசைக்கு பிறகு இன்னொரு வரிசைத் திரைப்படங்கள்... இரண்டே படங்கள், இரண்டும் ஆகூன் காமெடி வகைகள். கிளின்ட் இதுவரை சேர்த்து வைத்திருந்த இமேஜாக்கு முற்றிலும் எதிரான படங்கள் என்பதால் கடும் எதிர்ப்பு கிளம்பியது. ஆனால் இரண்டுமே பெரும் வெற்றியடைந்தவை. தொலைந்த காதலைத் தேடித் தன் சகோதரன் மற்றும் செல்ல ஓராங்குட்டான் குரங்குடன் பயணம் செல்லும் ஒரு லாரி டிரைவர், அவன் சந்திக்கும் விதவிதமான மனிதர்கள் மற்றும் அனுபவங்களை கவையாக சொன்ன படங்கள் இந்த *Every Which Way but Loose & Any Which Way You Can*.

நான் சிறு வயதில் பார்த்த கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் திரைப்படங்களில் பிடித்துப்போன ஒரு படம் எஸ்கேப் பிரேம் அல்கட்ராஸ் (*Escape from Alcatraz-1979*). டர்ட்டி ஹாரி இயக்குனர் டான் சீகல் இயக்கிய ஐந்தாவது கிளின்ட் படம் இது. சிறையடைப்பு திரைப்படங்களில்

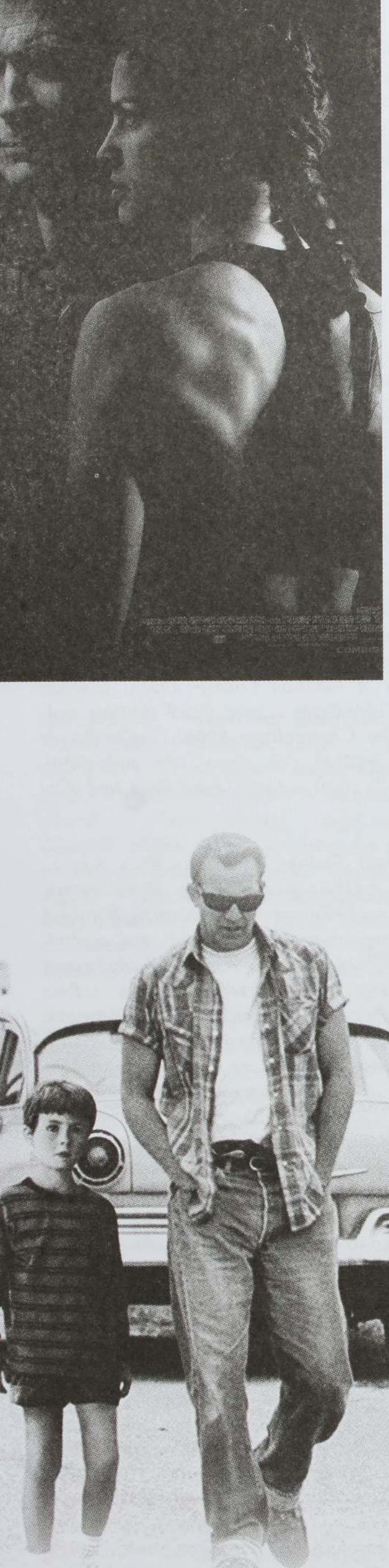

முக்கியமானதும் கூட அமெரிக்காவில் இருக்கும் அல்ட்ராஸ் தீவுச்சிறை அதிகபட்ச பாதுகாப்பு உடையது. இங்கிருந்து தப்புவது என்பது கிட்டத்தட்ட முடியாத காரியம். ஜெயில்ரோ பயங்கரக் கண்டிப்புக்காரன். அந்த சிறைக்கு வரும் ஒரு கைதி தப்பிக்கத் திட்டமிடுவதும் அதை நிறைவேற்றுவதும்தான் திறரக்கதை. ஒரு உண்மைச்சம்பவத்தின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டது. அல்கட்ராஸ் சிறையை மையமாக வைத்து ஏராளமான திறரப்படங்கள் உருவாகியிருந்தாலும் இந்தத் திறரப்படம் அவற்றில் சிறந்தது என்பது என் கருத்து. கிளின்ட் மிக சிறப்பாக அவருக்கேயுரிய பாணியில் நடித்திருந்தார். இந்த சிறையுடைப்பு சம்பவத்திற்கு பின் ஒரு வருடத்தில் இந்த சிறை மூடப்பட்டது என்பது செய்தி.

'பேல் ரைடர்' (*Pale Rider*) இவருக்கு இன்னொரு முக்கியமான படம். இவரே இயக்கியது. இந்தியா போன்ற நாடுகளில் கூட வெற்றியடைந்த ஒரு வெஸ்டர்ன் திறரப்படம். கொஞ்சம் மாயத்தன்மை மிக்கதும் கூட. 60 வருடங்களில், 60 திறரப்படங்களுக்கு மேல் நடித்துள்ள கிளின்ட் ஈஸ்ட்ட்வுட் ஒரு புகழ் பெற்ற தரமான இயக்குனரும் கூட. கிட்டத்தட்ட 40 திறரப்படங்களை இயக்கியவர். அவற்றில் சில அவர் நடிக்காதவையும் கூட. இந்த வரிசையில் சில புகழ் பெற்ற திறரப்படங்கள் 'பிளே மிஸ்டி பார் மி' (*Play Misty for me-1971*), 'தி காண்ட்லெட்' (*The Gauntlet-1977*) 'தி அவுட்லா ஜோசி வேல்ஸ்' (*The Outlaw Josey Wales-1976*) 'பிராங்கோ பில்லி' (*Bronco Billy -1980*), 'சடன் இம்பாக்ட்' (*Sudden Impact- 1983*), 'பேல் ரைடர்' (*Pale Rider-1985*), 'அன்ஃபோர் கிவன்' (*Unforgiven -1992*), 'எ பேர்ஃபெக்ட் வேர்ஸ்ட்' (*A Perfect World -1993*), 'தி பிரிட்ஜீஸ் ஆப் மேடிசன் கவுண்டி' (*The Bridges of Madison County- 1995*), 'மிஸ்டிக் ரிவர்' (*Mystic River- 2003*), 'த மில்லியன் டாலர் பேபி' (*Million Dollar Baby- 2004*), 'சேஞ்சலிங்' (*The Changeling- 2008*), 'அமெரிக்கன் ஸ்னைப்பர்' (*American Sniper -2014*), 'தி மியுல்' (*the mule-2018*), 'ரிச்சர்ட் ஜிவெல்' (*Richard Jewell- 2019*) மற்றும் 'க்ரை மேச்சோ' (*Cry Macho-2021*).

'அன்ஃபோர்கிவன்' (*Unforgiven-1992*), கிளின்ட் இயக்கிய, கிட்டத்தட்ட கடைசி வெஸ்டர்ன் திறரப்படங்களில் ஒன்று என்று சொல்லலாம். வெஸ்டர்ன் திறரப்படங்களின் கவர்ச்சியான மேற்பரப்பைக் கிழித்துக் காட்டியதில் இயக்குநராகவும் நடிகராகவும் தனித்துவம் காட்டினார். இதுவரை திறரப்படங்களில் அநீதிக்கு எதிராகப் போராடும் வீரர்களாக காட்டப்பட்டவர்கள், இப்போது விபச்சாரிகள் அறிவித்த பரிசுப் பணத்திற்காக, அவர்களது எதிரிகளை வேட்டையாட வருகின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்களுடன் வரும் எழுத்தாளர்கள், போலித்தனமான சரித்திரத்தை எழுதி அவர்களை ராட்ச பிம்பங்களாக்கிக் காட்டுகின்றனர். பல பேரை சுட்டுக்கொள்றவன் என்று சவடால் அடிப்பவன் உண்மையில் ஒரு பேடி. ஷீர்ப் அயோக்கியர்களுக்கு ஆகரவாகவே இருக்கிறான். வன்முறை வாழ்க்கையிலிருந்து ஒய்வு பெற்று அமைதியாக பண்ணையில் காலம் கழிப்பவன் கூட மீண்டும் பணத்தையும் வன்முறையையும் ரூசிக்கத் திரும்பி வருகிறான். எங்கும் முடை நாற்றம். இயக்குனர் கிளின்ட் முக்கிய பாத்திரத்திலும், இதர வேடங்களில் ஜீன் ஹெக்மன், மார்கன் பிரீமன், பழைய ஹீரோ ரிச்சர்ட் ஹார்ஸ் என்று பெரும் நட்சத்திரங்கள் திறம்பட நடித்த படம் இது. சிறந்த திறரப்படம், சிறந்த இயக்குனர், சிறந்த படத்தொகுப்பு மற்றும் சிறந்த துணைநடிகர் (ஜீன் ஹெக்மன்) என்று நான்கு ஆஸ்கர்களைக் குவித்தது. சிறந்த நடிகருக்கான போட்டியில் கிளின்ட்டை அல் பசினோ முறியடித்தால் அந்த முக்கிய விருது அந்த ஆண்டு கிடைக்காமல் போனது!

'எ பெர்பெக்ட் வேர்ஸ்ட்' (*A Perfect World-1993*) இன்னொரு அற்புதம். சிறையிலிருந்து தப்பி ஓடும் இரு கைதிகள், ஒரு சிறுவனைப் பிணையாகப் பிடித்துக் கடத்தி, தப்பிச் செல்கின்றனர். இவர்களைப் பிடிக்க ஒரு காவல் அதிகாரி படையுடன் கிளம்புகிறார். இடையில் குற்றவாளிகளில் ஒருவன் கொல்லப்பட, மற்றொருவன் அந்த சிறுவனுடன் தப்பிச் செல்கிறான். இவர்கள் பயணமும், அனுபவங்களும், இவர்களைத் தேடியலையும் காவல் அதிகாரிகளின் அலைச்சலும்தான்

படம் முழுவதும்! படத்தின் உச்சக்கட்டக் காட்சி ஒரு உனர்ச்சிக்குவியல். அந்த சிறுவனுக்கும் கடத்திச் செல்பவனுக்கும் உள்ள விணோத உறவு வெகு நுணுக்கமாகப் படமாக்கப்பட்டிருக்கும். குற்றவாளியாக கெவின் காஸ்ட்னரும், காவல் அதிகாரியாக கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட்டும் நடித்திருந்தனர். அனைத்து தொழில்நுட்ப வெளிப்பாடுகளில் சிறந்த இந்தப்படம், களின்ட் இயக்கிய திரைப்படங்களில் சிறந்ததாக அனைவராலும் கருதப்படுகிறது!

1995ல் கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் இயக்கி நடித்த 'தி பிரிட்ஜிஸ் ஆப் மேடிசன் கவுண்ட்டி' (*The Bridges of Madison County -1995*) எனக்குப் பிடித்த படங்களில் ஒன்று. இறந்து போன தாயின் உயிலைப் பார்த்துக் கோபமடைகிறார்கள் அவரது வயது வந்த பிள்ளைகள். தன் உடலை ஏரித்து மேடிசன் கவுண்டி பாலங்கள் மீதிருந்து சாம்பலை ஏறிய வேண்டும் என்று எழுதி வைத்துவிட்டு அவள் இறந்து போயிருக்கிறாள். அவர்கள் குடும்பத்திலோ மதத்திலோ இல்லாத வழக்கம். கூடவே அவளது உடைமைகளைப் பார்வையிடும்போது பழைய டயரிகளும் புகைப்படங்களும் கிடைக்கின்றன. பிளாஷ்பேக் மலர்கிறது.

பண்ணை வீட்டில் தன் கணவன், இரண்டு மக்களுடன் வாழும் பிரான்செஸ்கா, நான்கு நாட்களுக்கு தன் குடும்பத்தினரைப் பிரிந்து வாழ வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் அனைவரும் ஒரு சந்தைக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். மேடிசன் கவுண்டியின் புகழ் பெற்ற பாலங்களைப் புகைப்படமெடுக்க அந்தப் பகுதிக்கு வரும் நேஷனல் ஐக்ரபிக் இதழின் புகைப்படக்காரர் ராபர்ட் அவளை சந்திக்க நேருகிறது. அந்த நான்கு நாட்களில் இருவரும் காதல் வயப்பட்டு இன்பம் துய்க்கும் அளவுக்கு செல்கிறார்கள். மிகத்தவறான உறவு, வெகு அழகாக மலர்கிறது. இந்தக் காட்சிகள் அனைத்துமே மிக அழகுணர்ச்சி கலந்த கவிதைகளாக மிளிர்கின்றன. ஒரு கட்டத்தில் இருவரும் ஒன்றாக ஊரைவிட்டுச் செல்லும் அளவுக்கு முடிவெடுக்கிறார்கள். முடியவில்லை. காலப் போக்கில் இருவரும் பிறகு சந்திக்கவில்லை. இந்த அழகான நான்கு நாட்கள் அவர் எழுதிய ஒரு சிறு புத்தகமாக மாறி, புகைப்படங்களும், கடிதங்களும் பத்திரிகை இதழ்களும் அடங்கிய ஒரு பேழை அவன் இறப்புக்குப் பிறகு அவளை வந்தடைகிறது. தங்கள் சொந்த வாழ்வில் திருமண பந்தங்களில் மகிழ்ச்சியற்ற அவளுடைய வாரிசுகள் இப்போது நெஞ்சம் நெகிழ்ச்சிரார்கள். அஸ்தி பாலத்தின் மீதிருந்து தூவப்படுகிறது.

முக்கிய கதாபாத்திரங்களில் களின்ட்டும், மெரில்ஸ்ட்ரீப்பும் (*Meryl Streep*) மிக அற்புதமாக நடித்திருப்பார்கள். கொஞ்சம் தவறினாலும் விரசமாகப் போகக்கூடிய திரைக்கதையில், அற்புத முகபாவங்களை வெளிப்படுத்தி இந்தக் திரைப்படத்தின் தரத்தை உயர்த்தியிருப்பார்கள். அதுவும் மெரில் நடிப்பில் உச்சம். இதற்காக அந்த வருடம் ஆஸ்கரில், சிறந்த நடிகைக்கான விருதுக்காகப் பரிந்துரைக்கப்பட்டார். கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் இயக்கிய திரைப்படங்களில் இன்னொரு குறிப்பிடத்தகுந்த திரைப்படம் 'மிஸ்டிக் ரிவர்' (*Mystic River-2003*). இந்தக் தலைப்பின் கவர்ச்சியினால் இங்கு, மாயந்தி என்ற பெயரில் திரைப்படங்களும் பாடல்களும் கூட வெளிவந்தன. மூன்று நண்பர்களின் இளமைக்காலம் முதல் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரையான வாழ்க்கையையும், உனர்ச்சிகரமான சம்பவங்களையும் அழகுறக் காட்டிய படம். கிளின்ட் நடிக்கவில்லை என்றாலும், சீன் பென்னுக்கு அகாதமி விருதுகளில் சிறந்த நடிகர் விருதும், சிறந்த துணை நடிகர் விருது டிம் ராபின்சனுக்கும் கிடைத்தது. சிறந்த படம், சிறந்த இயக்குனர், சிறந்த துணை நடிகை, சிறந்த திரைக்கதை என்ற பிரிவுகளில் விருது நாமினேஷன் பட்டியலில் இந்தக் திரைப்படம் இடம் பிடித்தது. இதற்கு இன்னொரு சிறப்பு என்னவென்றால், கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் ஒரு இசையமைப்பாளராகவும் அறிமுகமான திரைப்படம் இது.

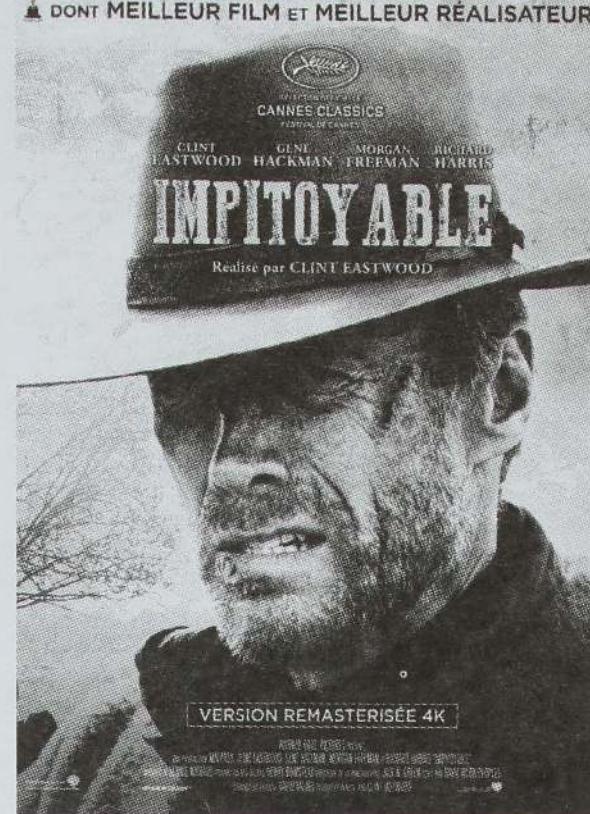
பாக்ஸிங் போட்டி என்பது பல திரைப்படங்களின் பிரியமான கருவாக இருந்து வருகிறது. அடித்தட்டு இளைஞர், பாக்ஸிங் கோச், கிளைமாக்ஸ் போட்டி என்று பொதுவான விஷயங்கள் இத்திரைப்படங்களுக்கு உண்டு. ராக்கி (*Rocky - 1976*) வரிசைத் திரைப்படங்கள், ராபர்ட் டி நீரோ நடித்த ரேஜிங் புல் (*Raging Bull-1980*) என்று பல திரைப்படங்கள் இந்த வகையில் வரும். கிளின்ட் இயக்கிய இன்னொரு பெருமைக்குரிய திரைப்படம் மில்லியன் டாலர் பேபி (*Million Dollar Baby-2004*). அடித்தட்டு வாழ்க்கை வாழும் ஒரு பெண்ணை ஒரு மஸ்யுத்த வீராங்கண

ஆக்குவதற்காகப் பயிற்சி அளிக்கும் பயிற்றுநராக கிளின்ட் வருவார். அற்புதமான படம். இந்தத் திரைப்படத்தின் தாக்கம், பல இந்திய மொழித் திரைப்படங்களில் பிரதிபலித்தது. தமிழில் வந்த

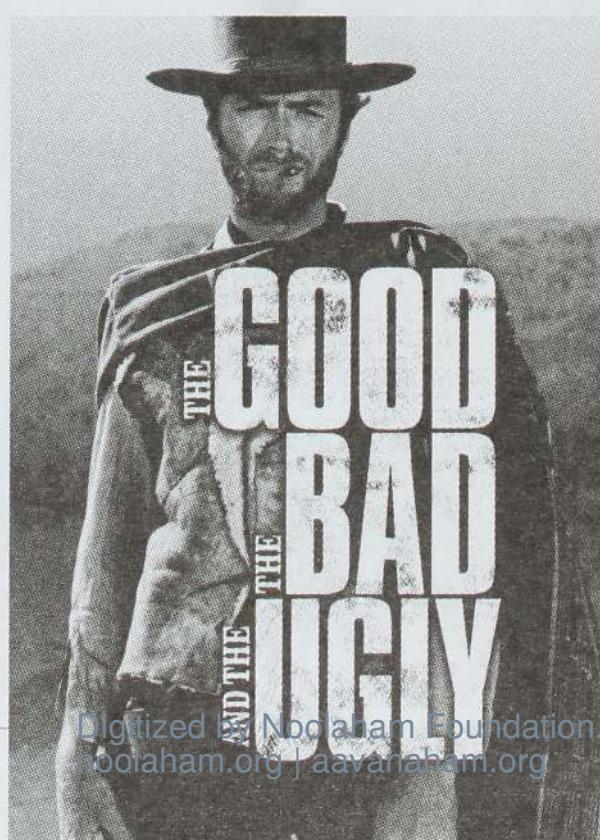
இறுதிச்சுற்று திரைப்படத்தைப் பார்த்தவர்களுக்கு இது தெரியும். அகாதமி விருதுகளில் 7 நாமினேஷன்களும் சிறந்த திரைப்படம், சிறந்த இயக்குநர், சிறந்த நடிகை, சிறந்த துணை நடிகர் என்று 4 விருதுகளும் இதற்குக் கிடைத்தன. அந்த நான்காவது விருது அற்புத நடிகன் மார்கன் ப்ரீமானுக்கு! (Morgan Freeman)

இப்போது கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட்டுக்கு வயது 91. இந்த வயதிலும் ஒரு திரைப்படத்தை இயக்கி அதில் முக்கிய வேடத்திலும் நடித்திருக்கிறார் என்பது சாதாரண விஷயமல்ல. ஒரு நாவலைத் தழுவி எடுக்கப்பட்ட க்ரை மேச்சோ (Cry Macho) கோவிட் காலத்திலேயே படமாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஓய்வு பெற்ற முதியதொரு ரோடியோ விளையாட்டு வீரனான மைக் மிலோவை, அவரது பழைய முதலாளி அழைத்து ஒரு பணியை ஒப்படைக்கிறார். மெக்சிக்கோ சென்று அவரது மகனை அழைத்து அல்லது அவனது தாயாரிடமிருந்து மீட்டு வரவேண்டும். காரில் கிளம்புகிறார் மைக். பையனின் தாயாரை சந்திக்கிறார். அவள் தன் பையன் ஒரு தறுதலை என்றும் வீதியிலே அடங்காமல் சுற்றித்திரிந்து சூதாடுபவன், கோழிச்சன்னடப் பிரியன், ஆகவே அவனை அழைத்துச் செல்வது அவ்வளவு சுலபமான காரியமில்லை என்று சொல்கிறாள். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மைக் அவனை சந்தித்து தன்னுடன் வருமாறு அழைப்பு விடுக்கிறார். அவனது தந்தையின் ஆசையையும் தெரிவிக்கிறார். பையன் மறுத்துவிடுகிறான். சலித்துப்போன மைக் ஊர் திரும்புகையில், காரின் பின்சீட்டில் ஒளிந்திருக்கிறான் பையன். இப்போது அவனுக்குத் தந்தையிடம் செல்லும் ஆசை வந்துவிட்டது. அவனது அம்மா, தன் குண்டர்களை விட்டு அவனைத் தேடத் தொடங்கிவிட்டாள். நாட்டின் எல்லையை நோக்கிப் பயணம் தொடங்குகிறது.

**அவருடைய
திரைப்பட வரிசை,
ஒரு நடிகராகவும்,
ஒரு யெக்குநராகவும்
அவர் செயல்பட்டாறுப்
பெருமையுடன்
மொஸ்லும். எந்த உலக
யெக்குநர்களுடையும்
இன்ன வயக்காத் துடுக்
படைத்துவர் அவர்.
புகழ் பெற்ற ஒரு
நடிகராக இருந்தும்,
ஏராளமான
அங்குமான,
ஒத்தியாக
களங்கள் கொண்ட
திரைப்படங்கள்
யெக்குநர் என்றான்
எதிர்காலத்தில்
பேசப்படுவார்.**

Digitized by Nooraham Foundation.
nooraham.org | aavanaham.org

ராபோவுடன் அவனது செல்லமான சண்டைச் சேவல் 'மேச்சோ'வும் வருகிறது. இந்தப் பயணத்தில் அவர்களைத் துரத்தி வரும் அடியாட்கள், சந்தேகப்படும் போலீஸ், பல தரப்பட்ட மக்கள் என்று பலரையும் சந்திக்கின்றனர். இவர்கள் கண் முன்னாலேயே ஒருவன் இவரது காரைத் திருடிச்செல்கிறான். இவர்களும் அனாதையாக நிற்கும் ஒரு ஓட்டைக் காரைப் பதிலுக்கு ஓட்டிச்செல்கின்றனர். ஒரு கிராமத்தில் சாப்பாட்டுக்கடை வைத்திருக்கும் மார்த்தா இவர்களுக்கு உதவுகிறாள். கார் மிகவும் பழுதடைந்த நிலையில் இருப்பதால் அங்கேயே சில நாட்கள் தங்கும் சூழல். சின்ன மாதா தேவாலயம் தஞ்சம் தருகிறது. உணவை மார்த்தா தருகிறாள். அங்குள்ள குதிரைப்பண்ணையில் மைக்கிடம் ரோடியோ பயிற்சி பெறுகிறான் ராபோ. பேரன் பேத்தியெடுத்த மார்த்தாவுக்கும் மனைவி சூழ்ந்தைகளை ஒரு விபத்தில் இழந்த முதியவர் மைக்குக்கும் காதல் மலர்கிறது.

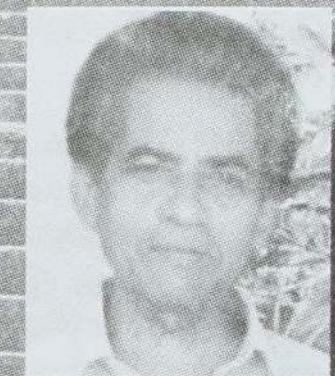
ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், ராபோவின் தந்தையும் தாயும் உண்மையில் அவன் மீது பாசம் ஏதும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும், முதலீடு செய்திருந்த ஒரு பெரும் தொகையின் முதிர்வுக் காலம் முடிந்துவிட்டதால், அந்தக் தொகையை அபகரிக்கவே இவனைத் தங்களுடன் வைத்துக்கொள்ளத் துடிக்கிறார்கள் என்றும் தெரிய வருகிறது. ராபோவுக்கும் இது தெரிய வந்தும் கூட தந்தையிடம் செல்லவே விரும்புகிறான். பல தடங்கல்களையும் மோதல்களையும் கடந்து மெக்சிக்கோ எல்லையை அடைகிறார்கள். தந்தையுடன் இணையும் மகன், தன் செல்ல மேச்சோவை மைக்கிடம் ஒப்படைக்கிறான். மைக் எல்லையைக் கடக்கவில்லை. திரும்பி மார்த்தாவின் ஊரை நோக்கியே போகிறார். க்ரை மேச்சோ உண்மையில் ஒரு அற்புதமான திரைப்படம். இந்த வயதில், கிளின்ட் ஈஸ்ட்வுட் இயக்குவதும் அதில் முக்கிய வேடமேற்று நடிப்பதும் ஒரு அதிசய நிகழ்வு என்றுதான் சொல்வேன். அவருடைய திரைப்பட வரிசை, ஒரு நடிகராகவும், ஒரு இயக்குநராகவும் அவர் செயல்பட்டதைப் பெருமையுடன் சொல்லும். எந்த உலக இயக்குநர்களுடனும் இணை வைக்கத் தகுதி படைத்தவர் அவர். புகழ் பெற்ற ஒரு நடிகராக இருந்தும், ஏராளமான அற்புதமான, வித்தியாசக் களங்கள் கொண்ட திரைப்படங்களின் இயக்குநர் என்றுதான் எதிர்காலத்தில் பேசப்படுவார். ஆகூன், உணர்ச்சி, மனித உறவுகள், சர்வதேச சிறந்த இயக்குநர்களுக்கு ஈடு கொடுத்தல் என்று அவரது படைப்புகள் பெருமைக்குரியவையாக இருக்கின்றன. நூறு வயதிலும் அவர் நடிக்கவேண்டும். திரைப்படங்களை இயக்கவும் வேண்டும்.

ரேமண்ட் கார்வர் (1938-1988)

அமெரிக்காவின் ஒயோகான் மாநிலத்தின்
கிளேட்ஸுகெனியில் பிறந்தவர்.
யதார்த்தவாக மரபின் பிரதிநிதி...
ஆறு சிறுக்கைத் தொகுப்புகள்,
ஏழு கவிதைத் தொகுப்புகள்,
இரண்டு கட்டுரைக் கொகுப்புகள் என்பன
வெளிவந்துள்ளன. ஏலக் சிறுக்கை
வரபாற்றில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமை.

தமிழில் : ஜி. குப்பசாமி

ஓவியங்கள் -
ருத்ரா

எங்கிட்டு அனுமதி பூர்

ரேமண்ட் கார்வர்

ஜே.பி.யும்

நானும் ஃபிராங்க் மார்ட்டினின் குடிநோயர் சிகிச்சை மற்றும் மறுவாழ்வு மையத்தின் முகமண்டபத்தில் இருக்கிறோம். ஃபிராங்க் மார்ட்டின் மையத்தில் இருந்த எங்கள் எல்லோரையும் போலவே ஜே.பி.யும் ஒரு குடிநோயர்தான். அதுமட்டுமல்லாமல் அவன் ஒரு புகைப்போக்கி துப்புரவாளனும் கூட. அவனுக்கு இங்கே முதல்முறை பயந்திருக்கிறான். நான் இதற்குமுன் ஒருமுறை இங்கே இருந்திருக்கிறேன். என்ன சொல்ல ? திரும்ப வந்துவிட்டேன். ஜே.பி.யின் உண்மையான பெயர் ஜோ பென்னி. ஆனால் அவனை ஜே.பி.என்று கூப்பிடச் சொல்கிறான். முப்பது வயது இருக்கலாம். என்னைவிட இளையவன். அதிகமல்ல, கொஞ்சம். திரும்பவும் வேலைக்குச் செல்லவேண்டும், எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். பேசும்போது கைகளை அதீதமாக ஆட்டி ஆட்டிப் பேசுகிறான். ஆனால் அவன் கைகள் நடுங்குகின்றன. தொடர்ந்து உதறிக்கொண்டே இருக்கின்றன. “இதுபோல இதற்குமுன் எனக்கு ஆனதேயில்லை,” என்கிறான். இந்த கைநடுக்கத்தைதான் சொல்கிறான். அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்கிறேன். நடுக்கம் குறைந்து சரியாகிவிடும் என்கிறேன். நின்றுவிடும். ஆனால் நாளாகும்.

நாங்கள் இங்கு வந்து இரண்டுநாட்கள்தான் ஆகின்றன. இன்னும் அபாயகட்டத்தைத் தாண்டியிருக்கவில்லை. ஜே.பி.க்கு இந்தக் கை நடுக்கம் அதிகமாகவே இருக்கிறது. பெரும்பாலும் ஏதோவொரு நரம்புதான் இதற்கு காரணமாக இருக்கவேண்டும் - அல்லது நரம்பு காரணமாக இல்லாமல் வேறு ஏதோ இருக்கலாம் - எனக்கும் தோள் பகுதியில் ஒரு துடிப்பு ஏற்படுகிறது. சில நேரங்களில் கழுத்தின் பக்கவாட்டில். இது ஏற்படும்போது என் வாய் உலர்ந்துவிடுகிறது. அப்போது எதையும் விழுங்குவது மிகவும் சிரமமாக இருக்கும். ஏதோ நடக்கப்போகிறது என்று எனக்குத் தெரியும். அதைத் தடுப்பதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறேன். இது ஏற்படும்போது அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ள மாட்டேன். பேசாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டு அது அடங்கும்வரை காத்திருப்பேன். அது என்னிடமிருந்து வேறு யாருக்காவது போகும்வரை. ஜே.பி. கொஞ்சநேரம் காத்திருக்கலாம்.

நேற்றுக் காலை ஒருவருக்கு வலிப்பு ஏற்பட்டதைப் பார்த்தேன். அந்த ஆளை இவர்கள் டைனி என்று அழைப்பார்கள். ஆஜானுபாகுவான மனிதர். ஸாண்டா ரோஸாவில் எலெக்ட்ரிஷியனாக இருப்பவர். அவர் இங்கே இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் இருப்பதாகவும், இப்போது அபாயக்கட்டத்தைத் தாண்டிவிட்டிருப்பதாகவும் சொன்னார்கள். இன்னும் ஒரிரு நாட்களில் வீட்டுக்குத் திரும்புவதாக இருந்தார். நிய இயர் ஈவை மனைவியுடன் டிவி பார்த்துக்கொண்டு, சூடாக சாக்லேட் பானம் அருந்திக்கொண்டு, குக்கீகளை சுவைத்துக்கொண்டு கொண்டாடுவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தார். நேற்றுக் காலை உணவுக்காக அவர் இறங்கிவந்தபோது நன்றாகத்தான் இருந்தார். வாத்துகளை மேய்க்கும்போது அவற்றை எப்படி அழைப்பது என்று வாயால் சொல்லிக்காட்டினார். “பிளாம்,

பிளாம், “என்று டைனி நடித்துக் காட்டியதும் இரண்டுபேர் சிரித்தார்கள். டைனியின் தலை ஈரமாக இருந்தது. தலைமுடி மழுமழுப்பாக வழித்து ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. குளித்து -விட்டு நேராக வந்திருக்கிறார். முகவாயில் சவரம் செய்து கொண்டதில் உண்டான வெட்டுக்காயமும் இருந்தது. அதனால் என்ன? ஃபிராங்க் மார்ட்டினில் இருக்கும் எல்லோருக்குமே முகத்தில் வெட்டுக்காயங்கள் இருக்கும். சாதாரணமாக நடப்பதுதான் அது. உணவுமேசையில் டைனி நெருக்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். அவரது குடிகார நாட்களில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி சொல்லத்தொடங்கினார். எல்லோரும் வயிறு குலுங்க சிரித்துக்கொண்டே முட்டைப் பொரியலை சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தனர். டைனி எதையாவது சொல்லிவிட்டு சிரிப்பார், பிறகு மேசையில் இருப்பவர்களின் ஒப்புதலுக்காக எல்லோரையும் திரும்பிப் பார்ப்பார். அவர் சொல்வதைப் போன்ற மோசமான, பைத்தியகாரத்தனமான காரியங்களை நாங்கள் எல்லோருமே செய்திருக்கிறோம் என்பதால் எல்லோருமே ரசித்து சிரித்துக்கொண்டிருந்தோம். டைனி தட்டில் முட்டைப் பொரியலோடு சில பிஸ்கெட்டுகளையும், தேனையும் வைத்திருந்தார். நானும் அவர்களோடு உட்கார்ந்திருந்தாலும், எனக்குப் பசி இல்லை. என்னெதிரே காபி மட்டும் இருந்தது. திமிரென்று டைனியைக் காணவில்லை. நாற்காலியோடு பெரும் சத்தத்தோடு பின்னால் சாய்ந்துவிட்டிருந்தார். மல்லாந்து கிடந்தவரின் கண்கள் மூடியிருந்தன. கால்களை லினோலியத்தரையில் உதைத்துக் கொண்டிருந்தார். எல்லோரும் ஃபிராங்க் மார்ட்டினைக் கூப்பிட்டு அலறிய அலறவில் அவர் பதறிக்கொண்டு ஒடிவந்தார். அதற்குள் ஒருவன் டைனி நாக்கைக் கடித்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக அவர் வாய்க்குள் விரல்களை நுழைத்து தாங்கிப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவருக்கு அந்த வலிப்பு

ஏற்படுவதற்கு முன் ஏதாவது அறிகுறி தெரிந்ததா என்று கேட்க விரும்பினேன். அவருடைய இதயம் ஒரு துடிப்பைத் தவறவிட்டதா, அல்லது படபடவென்று அடித்துக்கொண்டதா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பினேன். அவருடைய கண் இமை துடித்ததா? ஆனால் எதையும் கேட்க முற்படவில்லை. அவரும் இதைப்பற்றிப் பேச விரும்புகிறவராகத் தெரியவில்லை. ஆனால் டைனிக்கு நடந்ததை என்னால் எப்போதும் மறக்க முடியாது. தரையில் மல்லாந்து விழுந்து கால்களை உதைத்துக்கொண்டு இருந்ததை. அதனால் ஒவ்வொரு முறையும் எனக்கு உடம்பில் எந்த இடத்திலாவது சின்னதாக ஒரு துடிப்பு ஏற்படுவதை உணர்ந்தால் மூச்சை ஆழமாக இழுத்துக்கொள்கிறேன். பின்னால் சாய்ந்து தரையில் விழுவதற்கு தயாராகிக் கொள்கிறேன். தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறேன், யாராவது என் வாய்க்கு விரல்களைச் செருகுகிறார்களாவென்று.

ஃபிராங்க் மார்ட்டின், “எல்லோரும் பின்னால் விலகி நில்லுங்கள்! “என்று சுத்தமிட்டபோதுதான் ஒரு கும்பலே டைனியின் மேல் குளிந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தேன். “அவருக்கு மூச்சவிடுவதற்கு காற்று வேண்டும். தூரச்செல்லுங்கள்!” என்றார் ஃபிராங்க் மார்ட்டின். பின் அவர் ஆம்புலன்ஸை கூப்பிடுவதற்கு அலுவலக அறைக்கு ஒடினார்.

டைனி இன்று மீண்டும் எழுந்து நடமாடத்தொடங்கிவிட்டார். மீண்டெழுதல் என்ற சொற்றொடர் நினைவுக்கு வந்தது. இன்று காலை ஃபிராங்க் மார்ட்டின் அவரை மருத்துவமனையிலிருந்து அழைத்துவந்தார். காலை உணவாக வழங்கப்படும் முட்டைகளை வாங்குவதற்குத் தாமதமாகத்தான் வந்தார். ஆனால் உணவு அறையில் காபி மட்டும் வாங்கிக்கொண்டு மேசையில் அமர்ந்தார். சமையலறையில் இருந்த யாரோ அவருக்கு ரொட்டி சுட்டுத்தந்தார்கள், ஆனால் அதை டைனி சாப்பிடவில்லை. காபியை வைத்துக்கொண்டு கோப்பையேயே பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தார். அவ்வப்போது கோப்பையை முன்னும் பின்னுமாக நகர்த்திக்கொண்டிருந்தார்.

அவருக்கு அந்த வலிப்பு ஏற்படுவதற்கு முன் ஏதாவது அறிகுறி தெரிந்ததா என்று கேட்க விரும்பினேன். அவருடைய இதயம் ஒரு துடிப்பைத் தவறவிட்டதா, அல்லது படபடவென்று அடித்துக்கொண்டதா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்பினேன். அவருடைய கண் இமை துடித்ததா? ஆனால் எதையும் கேட்க முற்படவில்லை. அவரும் இதைப்பற்றிப் பேச விரும்புகிறவராகத் தெரியவில்லை. ஆனால் டைனிக்கு நடந்ததை என்னால் எப்போதும் மறக்க முடியாது. தரையில் மல்லாந்து விழுந்து கால்களை உதைத்துக்கொண்டு இருந்ததை. அதனால் ஒவ்வொரு முறையும் எனக்கு உடம்பில் எந்த இடத்திலாவது சின்னதாக ஒரு துடிப்பு ஏற்படுவதை உணர்ந்தால் மூச்சை ஆழமாக இழுத்துக்கொள்கிறேன். பின்னால் சாய்ந்து தரையில் விழுவதற்கு தயாராகிக் கொள்கிறேன். தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறேன், யாராவது என் வாய்க்கு விரல்களைச் செருகுகிறார்களாவென்று.

0

முகப்பறையில் ஜே.பி. அவன் மடியின் மீது கைகளை வைத்துக்கொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறான். நான் சிகரெட் புகைத்துக்கொண்டு, பக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு பழைய குப்பைக்கூடையை சாம்பல் குடுவையாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். ஜே.பி. வாய் ஓயாமல் பேசுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். இப்போது மனி காலை பதினொன்று - மதிய உணவுக்கு இன்னும் ஒன்றரை மனிநேரம் இருக்கிறது. இருவருக்குமே பசியில்லை. ஆனாலும் உள்ளே சென்று மேசையில் உட்கார்ந்துவிடுவோம். ஒருவேளை அப்போது பசியெடுக்கத் தொடங்கிவிடலாம்.

சரி, ஜே.பி. எதைப்பற்றிப் பேசுகொண்டிருக்கிறான்? அவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதாக இருக்கும்போது ஒரு நாள் காலை அவன் வசித்துவந்த பன்னைக்கு அருகில் இருந்த ஒரு பழைய கிணற்றில் தவறி விழுந்துவிட்டதைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். அதிர்ஷ்டவசமாக தண்ணீர் இல்லாத கிணறு அது. “அல்லது, துரதிருஷ்டவசமாக என்றும் சொல்லிக்கொள்ளலாம்,” என்று தலையைக் குலுக்கியபடி சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறான். அவன் அங்கு விழுந்திருப்பதை பிற்பகலில் கண்டுபிடித்தபின் அவனுடைய அப்பா ஒரு கயிறைக் கொண்டுவந்து அவனை வெளியே தூக்கிவிட்ட கதையைச் சொல்கிறான். அதற்குள் ஜே.பி. அவன் கால்சராயையெல்லாம் ஈரப்படுத்தி விட்டிருந்தானாம். அந்தக் கிணற்றுக்குள் இருந்தபோது எல்லாவிதமான பயங்கரங்களையும்

அனுபவித்திருக்கிறான். உதவிகேட்டுக் கத்திக்கத்தி தொண்டை கம்மிவிட்டதாம். ஆனாலும் விடாமல் கத்திக்கொண்டே இருந்தானாம். கிணற்றின் அடியில் கிடந்தது ஓர் அழிக்கமுடியாத பாதிப்பை அவனிடம் ஏற்படுத்திவிட்டதாகச் சொன்னான். அங்கே உட்கார்ந்து கொண்டு தலையை உயர்த்தி மேலே கிணற்றின் வாயைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்திருக்கிறான். மேலே வட்டமாகத் தெரியும் நீலவானம். அவ்வப்போது கடந்து செல்லும் வெண்மேகம். ஒரு பறவைக் கூட்டம் கடந்துசென்றதைப் பார்த்தபோது அவற்றின் சிறகடிப்பு ஒரு கொந்தளிப்பை உண்டாக்குவதுபோல் இருந்திருக்கிறது. அவனுக்கு வேறுசில சுத்தங்களும் கேட்டிருக்கின்றன. அவனுக்கு மேலே கிணற்றின் சுவரில் ஏதேதோ சின்னச்சின்ன சலசலப்புகள். அவன் தலைமீது ஏதாவது விழுமோ என்று பயந்திருக்கிறான். பூச்சிகளை நினைத்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். கிணற்று வாயின் மேல் காற்று வீசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டான். அந்த ஒலியும் அவனுக்கு ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், கிணற்றின் அடியில் அவன் வாழ்க்கை தொடர்பான எல்லாமும் வேறாக இருந்தது. ஆனால் அவன் மீது எதுவும் விழுவில்லை, அச்சிறிய நீலவட்டமும் மூடப்படவில்லை. பிறகு அவனுடைய அப்பா நீளமான கயிறுடன் வந்திருக்கிறார். ஜே.பி. அதுவரை வாழ்ந்துவந்த உலகத்துக்குத் திரும்பிவிட்டான்.

“மேலே சொல்லு , ஜே.பி. அப்புறம் என்ன ?” என்கிறேன்.

அவனுடைய பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது வயதில் உயர்நிலைப்பள்ளிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு எந்த வேலையும் இல்லாமல் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபோது, ஒருநாள் பிற்பகல் அவனுடைய நன்பனை சந்திக்கச் சென்றான். இந்த நன்பனின் வீட்டில் கணப்படுப்பு இருந்தது. ஜே.பி.யும் அவனுடைய நன்பனும் பியர் அருந்திக்கொண்டு காற்றாட அமர்ந்திருந்தார்கள். சில இசைத்தட்டுகளை இசைத்தார்கள். பின் அழைப்புமணி அடிக்கிறது. அவனுடைய நன்பன் எழுந்து கதவைத் திறக்கிறான். வந்திருப்பது புகைக்கூண்டை சுத்திகரிப்புச் செய்வதற்காக ஓர் இலம்பெண். நெடுந்தொப்பி அணிந்திருக்கும் அவளைப்பார்த்து ஜே.பி.

க்கு தூக்கிவாரிப் போடுகிறது. அவள் ஜே.பி.யின் நன்பனைப் பார்த்து அவர்கள் வீட்டுப் புகைபோக்கியை சுத்தம் செய்வதற்காக அழைப்பு வந்ததன்பேரில் வந்திருப்பதாகச் சொல்கிறாள். நன்பன் மரியாதையாகக் குனிந்து அவள் உள்ளே வருவதற்கு வழிவிடுகிறான். அவள் அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் சென்று கணப்படுப்புக்கு முன்னால் ஒரு துணியை விரித்து அதன் மேல் தனது சாதனங்களை எடுத்து வைக்கிறாள். அவள் கருப்பு பேன்ட்டும், கருப்புச்சட்டையும், கருப்பு ஷாக்களும், சாக்ஸாம் அணிந்திருக்கிறாள். வேலையை ஆரம்பிக்கும்போது தொப்பியை எடுத்துவிடுகிறாள். அவளைப் பார்க்கும்போது அவனுக்குப் பெரும் பிரமிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதாக ஜே.பி.சொல்கிறான். ஜே.பி.யும் அவனுடைய நன்பனும் பியர் அருந்திக்கொண்டு, இசைத்தட்டுகளை ஒலிக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கையில் அவள் தன் வேலையில் கவனமாக இருக்கிறாள். அவர்கள் அவளை, அவள் வேலை செய்வதைக் கவனித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவ்வப்போது ஜே.பி.யும் அவனுடைய நன்பனும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து கண்ணிமைத்து, சிரித்துக்கொள்கிறார்கள்.

அந்தப்பெண்ணின் மேல்பாதி உடம்பு புகைபோக்கிக்குள் நுழைந்து மறைந்தபோது அவர்கள் புருவங்கள் உயர்கின்றன. அவள் பார்ப்பதற்கு நன்றாகவே இருந்தாள் என்றான் ஜே.பி.

அவள் வேலையை முடித்தும் தரைவிரிப்பிலிருந்த தனது சாதனங்களை எல்லாம் எடுத்து சுருட்டிக்கொண்டாள். ஜே.பி. யின்நண்பன் அவனுடைய பெற்றோர் தந்திருந்த காசோலையை அவளிடம் கொடுத்தான். அதை வாங்கிக்கொண்டு அவன் தன்னை முத்தமிட விரும்புகிறானா என்று கேட்கிறாள். “அது நல்ல அதிர்ஷ்டத்தைக் கொண்டுவருவதாகச் சொல்கிறார்கள்,” என்கிறாள். அவள் நண்பனிடம் அப்படிக் கேட்டது ஜே.பி.யை வீழ்த்துகிறது. அவன் நண்பன் திருதிருவென்று விழிக்கிறான். கோமாளித்தனமாக உடம்பை ஆட்டிக்கொண்டு, வெட்கமுற்றவனைப்போல தயக்கத்துடன் அவள் கன்னத்தில் முத்தம் தருகிறான். அந்த நிமிடத்தில் ஜே.பி.எதையோ முடிவு செய்து விட்டான். கையிலிருந்த பியரை கீழே வைத்தான். சோபாவிலிருந்து எழுந்தான். கதவை நெருங்கிவிட்ட அந்தப் பெண்ணை மறித்தான்.

“எனக்கும்?” என்றான் ஜே.பி.அவளிடம்.

அவள் அவனை ஏறஇறங்கப் பார்த்தாள். அவனுடைய இதயம் தாறுமாறாக அடித்துக்கொண்டது என்கிறான். அந்தப் பெண்ணின் பெயர் ராக்ஸியாம்.

“ஓ, அதனாலென்ன?” என்கிறாள் ராக்ஸி. “என்னிடம் கொஞ்சம் முத்தங்கள் இருக்கின்றன,” என்றபடியே அவள் அவன் உடட்டிலேயே ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு நடந்தாள்.

சட்டென்று கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஜே.பி. யும் அவளைப் பின்தொடர்ந்து வெளியே வந்துவிட்டான். வாசல் திரையை அவளுக்காக விலக்கினான். அவளோடு சேர்ந்து படியிறங்கி, அவள் நிறுத்தியிருந்த சர்க்கு வண்டி வரை வந்தான். நடப்பது எல்லாமே அவன் கைமீறி சென்றுவிட்டிருந்தது. உலகில் உள்ள எதுவும் ஒரு பொருட்டாக இல்லை. அவன் கால்களை நடுங்கவைக்கக்கூடிய ஒருத்தியை சந்தித்துவிட்டதாக நம்பினான். அவள் தந்த முத்தம் இன்னமும் அவன் உடுகளில் ஏறிந்துகொண்டிருப்பதை உணர முடிந்தது. ஜே.பி.யால் எதையும் பகுத்தறிந்து சிந்திக்க முடியவில்லை. அவனுள் நிரம்பிவிட்ட உணர்ச்சிப் பிரவாகம் அவனை அதன் போக்கில் செலுத்திக் கொண்டிருந்தது.

சர்க்கு வண்டியின் பின்கதவை அவளுக்காகத் திறந்தான். அவளது சாதனங்களை உள்ளே வைப்பதற்கு உதவினான். அவள் அவனிடம், “நன்றி,” என்றாள். அவன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வெடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டன - அவளை மீண்டும் சந்திப்பதற்கு விரும்புகிறான். அவனோடு ஒரு திரைப்படத்துக்கு வருவாளா? அவன் தனது வாழ்க்கையைப் பற்றி, எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசித்துவிட்டிருந்தான். அவள் செய்யும் தொழிலையே தானும் செய்வது என்று முடிவெடுத்துவிட்டான். புகைபோக்கி சுத்திகரிப்பாளனாக. ஆனால் அப்போது அவளிடம் அதைச் சொல்லவில்லை.

அவள் இடுப்பில் கையை வைத்துக்கொண்டு அவனை மேலும்கீழும் பார்த்ததாக ஜே.பி.சொல்கிறான். அதன்பின், வண்டியின் முன்னிருக்கையிலிருந்து தனது வர்த்தக அட்டையை எடுத்து அவனிடம் தந்தாள். “இன்றிரவு பத்து மணிக்கு மேல் கூப்பிடு. பேசுவோம். இப்போது நான் போகவேண்டும்,” என்று தொப்பியை மாட்டிக்கொண்டு திரும்பினாள். மீண்டும் ஒருமுறை தலையைத் திருப்பி ஜே.பி.யைப் பார்த்தாள். அவனை அவளுக்குப் பிடித்திருக்கவேண்டும். இம்முறை புன்னகைத்தாள். அவள் வாயருகே

அவனுக்கே ஏனென்று தெரியாமல், பியரிலிருந்து ஜின்னுக்கு மாறினான். இரவு உணவுக்குப்பின், டிவி முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு ஜின்-டானிக் அருந்தத் தொடங்கிவிடுவான். அவன் கையில் எப்போதும் ஜின்-டானிக் கோப்பை இருந்தது. அவனுக்கு அந்த ருசி மிகவும் பிடித்திருந்ததாகச் சொல்கிறான். வேலை முடிந்து திரும்பும்போது வழியில் மதுக்கூடங்களுக்குச் சென்று குடிப்பான். பிறகு வீட்டுக்கு வந்ததும் மேலும் குடிப்பான்.

புகைக்கரி படிந்திருப்பதாகச் சொன்னான். வண்டியில் ஏறி, ஒருமுறை ஹாரனை அடித்துவிட்டு கிளம்பிச் சென்றாள்.

“அப்புறம் என்ன?” என்கிறேன். “நிறுத்தாமல் சொல், ஜே.பி.”

எனக்கு ஆர்வம் மேலிட்டிருந்தது. ஆனால் அவன் எப்படி குதிரைகளுக்கு ஸாடம் அடிக்கும் வேலைக்குச் செல்ல ஒருநாள் முடிவெடுத்துவிட்டான் என்பதை விளக்கமாகச் சொல்ல ஆரம்பித்திருக்காவிட்டால் நானும் தொடர்ந்து கேட்டிருப்பேன். 0

நேற்றிரவு மழை பெய்தது. மேகங்கள் மலைகளுக்கெதிராகப் பள்ளத்தாக்கில் அணிதிரண்டிருந்தன. ஜே.பி. தொண்டையைக் கணைத்துக்கொண்டு அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். முகவாயை நீவிக்கொள்கிறான். பின் பேசத் தொடங்குகிறான்.

ராக்ஸி அவனோடு வெளியே ‘டேட்டிங்’ செல்லத் தொடங்குகிறான். அவளோடு சேர்ந்து அவனும் அந்த வேலைக்கு வருவதாகக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறான். ராக்ஸி, அவனுடைய அப்பாவும் சகோதரனும் நடத்தும் தொழிலில் வேலைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவர்களுக்கே வேலை சரியாக இருக்கிறது. வேறுயாரும் அவர்களுக்குத் தேவையும் இல்லை. மேலும் யார்இந்தப் பையன் ஜே.பி.? இந்த ஜே.பி.க்கும் நமக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவனிடம்

ஆனால் அவனும் ஜே.பி.யும் சில திரைப்படங்களுக்கு ஒன்றாகச் சென்றார்கள். சில நடன விருந்துகளுக்கும் சென்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் பெரும்பாலும் ஒன்றாகச் சென்றது புகைபோக்கி சுத்திகரிப்பு வேலைகளுக்காகத்தான். சில நாட்களிலேயே அவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டதாக ஜே.பி. சொல்கிறான். கொஞ்ச காலம் சென்றதும் அவர்கள் திருமணமும் செய்து கொள்கின்றனர். ஜே.பி.யின் புதிய மாமனார் அவனை முழுநேர பங்குதாரராக ஏற்றுக்கொள்கிறார். ஒருவருடம் கழித்து ராக்ஸிக்கு குழந்தை பிறக்கிறது. அவன் புகைபோக்கி வேலையை விட்டுவிட்டாள். அவளால் வேறு எந்த வேலைக்கும் போயிருக்க முடியாது. விரைவிலேயே இரண்டாவது குழந்தையும் பிறந்துவிட்டது. ஜே.பி.இப்போது இருபதுகளின் மத்தியில் இருந்தான். வீடு ஒன்றை வாங்குகிறான். அவன் வாழ்க்கை சந்தோஷமாக இருந்ததாகச் சொல்கிறான். “எல்லாம் நல்லவிதமாக நடந்து கொண்டிருந்தன,” என்கிறான். “எனக்குத் தேவையான எல்லாமும் கிடைத்திருந்தன. அன்பான மனைவியும் குழந்தைகளும். என் வாழ்க்கையை ஒழுங்காகவே நடத்திக்கொண்டிருந்தேன்.” ஆனால் எப்படியோ - நாம் ஏன் சில விஷயங்களைச் செய்கிறோம், எதற்காகச் செய்கிறோம் என்பதையார் அறிவார்? - அவனது குடிப்பழக்கம் அதிகரித்தது. அடுத்த சில வருடங்கள் அவன் பியர், பியர், பியரிலேயே மூழ்கியிருந்தான். எந்த ரக பியராக இருந்தாலும் பொருட்டில்லை. இருபத்திநான்கு மணிநேரமும் அவனால் பியர் குடித்துக்கொண்டே இருக்கமுடிந்தது என்கிறான். இரவு டிவி பார்க்கும்போதும் பியர் குடிப்பானாம். அவ்வப்போது ‘கனமான’ பானங்களையும் அருந்தினான். அது அவன் எப்போதாவது நகரத்துக்குச் செல்லும்போது மட்டுமே, அல்லது நண்பர்கள் குழாம் கூடும்போது. அதன் பிறகு, அவனுக்கே ஏனென்று தெரியாமல், பியரிலிருந்து ஜின்னுக்கு மாறினான். இரவு உணவுக்குப்பின், டிவி முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு ஜின்டானிக் அருந்தத் தொடங்கிவிடுவான். அவன் கையில் எப்போதும் ஜின்-டானிக் கோப்பை இருந்தது. அவனுக்கு அந்த ருசி மிகவும் பிடித்திருந்ததாகச் சொல்கிறான். வேலை முடிந்து திரும்பும்போது வழியில் மதுக்கூடங்களுக்குச் சென்று குடிப்பான். பிறகு வீட்டுக்கு வந்ததும் மேலும் குடிப்பான். பிறகு இரவு உணவைத் தவிர்க்கத் தொடங்கினான். பலநாட்கள் வீட்டுக்கே வரமாட்டான். வந்தாலும் எதையும் சாப்பிடமாட்டான்.

மதுக்கூடத்தில் சாப்பிட்ட நொறுக்குத்தீனிகளே வயிறை நிரப்பிவிட்டது என்பான். சிலநேரங்களில் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததுமே மதியஉணவு எடுத்துச்சிசன்ற பாத்திரத்தை காரணமேயில்லாமல் கூடத்தில் வீசியெறிவான். ராக்ஸி அதற்காக அவனிடம் கத்தினால் மீண்டும் வெளியே போய்விடுவான். குடிக்க ஆரம்பிக்கும் நேரத்தை அவன் வேலையில் இருக்கவேண்டிய பின்மதிய நேரத்துக்கு உயர்த்திவிட்டிருந்தான். காலையில் இரண்டுமுறை குடித்துவிட்டுத்தான் ஒரு தினத்தையே அவன் தொடங்கி வந்ததாகச் சொல்கிறான். பல் துலக்குவதற்கு முன்பே ஆரம்பித்துவிடுவானாம். பிறகுதான் காபியே குடிப்பானாம். மதியஉணவு பாத்திரப்பையில் ஒரு தெர்மாஸ் ஃபிளாஸ்கில் வோட்காவோடு சென்று கொண்டிருந்ததாகச் சொல்கிறான்.

ஜே.பி.பேசுவதை நிறுத்துகிறான். சட்டென்று வாயை மூடிக்கொண்டுவிட்டான். என்ன ஆயிற்று? நான் அவன் சொல்வதற்கு செவிசாய்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இது என் இறுக்கத்தைத் தளர்த்துவதாக இருக்கிறது. எனது சொந்த நிலைமையிலிருந்து இது என்னை மறக்க வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது பேச்சை நிறுத்திவிட்டிருக்கிறான். ஒருநிமிடம் கழித்து, “என்ன ஆச்சு? பேச ஜே.பி,” என்கிறேன். அவன் முகவாயை நிவிக்கொள்கிறான். சற்றுநேரம் கழித்து மீண்டும் பேசுத்தொடங்குகிறான்.

அப்புறம் ஜே.பி.க்கும் ராக்ஸிக்கும் இடையே நிஜமான சண்டைகளே நடக்கத் தொடங்கிவிட்டிருக்கிறது. அதாவது அடிதடி சண்டையே. ஒருமுறை அவன் அவன் முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தியதில் மூக்கு உடைந்துவிட்டதென்று ஜே.பி சொல்கிறான். “இங்கே பார்,” என்று மூக்கின் நடுவே இருக்கும் தழும்பைக் காட்டுகிறான். “இந்த இடத்தில் எலும்பு உடைந்துவிட்டது,” என்கிறான். ஆனால் பதிலுக்கு இவனும் அடித்திருக்கிறான். அவனுடைய தோள்பட்டை கழன்றுவிட்டதாம். இன்னொருமுறை அடித்த அடியில் அவனுடைய உடட்டைக் கிழித்துவிட்டானாம். குழந்தைகளுக்கு எதிரிலேயே அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். எல்லாமே கைமீறிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் தொடர்ந்து குடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனால் நிறுத்த முடியவில்லை. எதுவும் அவனை நிறுத்தவும் முடியவில்லை. ராக்ஸியின் அப்பாவும் சகோதரனும் அவனைக் கடுமையாக மிரட்டி அடிக்க வந்ததுகூட பலனளிக்கவில்லை. அவர்கள் ராக்ஸியிடம் குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்துவிடச் சொன்னார்கள். ஆனால் ராக்ஸி அது அவனுடைய சொந்தப் பிரச்சனை, மற்றவர்கள் தலையிடவேண்டாம், அவளே தீர்த்துக்கொள்வாள் என்று சொல்லிவிட்டாள்.

ஜே.பி. இப்போது மீண்டும் மௌனமாகி, தோள்களைக் குலுக்கிக்கொண்டு நாற்காலியில் களைத்து அமர்கிறான். இந்த இடத்துக்கும் தூரத்து மலைகளுக்குமிடையே செல்லும் சாலையில் போகின்ற ஒரு காரை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“மிச்சக் கதையைச் சொல்லு, ஜே.பி.பேசு,” என்கிறேன். “தெரியவில்லை,” என்கிறான். உடம்பைக் குலுக்கிக் கொள்கிறான். “பரவாயில்லை,” என்கிறேன். அவன் தொடர்ந்து பேசுவதே அவனுக்கு நல்லது என்று தோன்றுகிறது. “சொல்லு, ஜே.பி.”

இந்தப் பிரச்சனையை முடிப்பதற்கு அவன் ஒரு வழியைத் தேர்ந்தெடுத்ததாக ஜே.பி சொல்கிறான். அவன் ஒரு ஆண்நண்பனைத் தேடிக் கொண்டாளாம். வீட்டையும் குழந்தைகளையும் கவனித்துக்கொண்டு அவனுக்கு எப்படி இதற்கு நேரம் கிடைத்தது என்று தெரியவில்லை என்கிறான்.

அதற்கு ஒரு வாரம் முந்தி, கூரையிலிருந்து விழுந்து விரலை ஓடித்துக்கொண்டானாம். அடுத்ததாக கழுத்தை முறித்துக்கொள்வதற்குள் இப்படி நடந்து வேலைக்குச் செல்வது நின்று போயிற்று, என்கிறான்.

0

இப்படியாக இவன் தனது வாழ்க்கையை சரிப்படுத்திக் கொள்வதற்கான சிகிச்சைக்காக ஃபிராங்க் மார்ட்டினிடம் வந்திருக்கிறான். இவனும் நானும் எங்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாக இங்கு கொண்டுவரப்பட்டவர்கள் அல்லர். எங்களை ஒன்றும் அடைத்து வைத்திருக்கவில்லை. விரும்பினால் எப்போது வேண்டுமானாலும் வெளியேறிவிடலாம். ஆனால் குறைந்தபட்சம் ஒருவாரம் தங்குவது அவசியம். இரண்டு வாரங்கள் அல்லது ஒரு மாதம் தங்குவது என்பது அவர்கள் கூற்றுப்படி ‘சிறப்பானது’.

நான் முன்பே சொன்னதைப்போல ஃபிராங்க் மார்ட்டினில் நான் தங்குவது இரண்டாவது முறை. ஒரு வாரத் தங்கலுக்கான முன்பண்மாக காசோலையில் கையெழுத்திட முற்பட்டபோது ஃபிராங்க் மார்ட்டின், “விடுமுறை தினங்கள் எப்போதுமே சரியாக அமைவதில்லை. இம்முறை சற்று கூடுதலான நாட்கள் தங்குவதைப் பற்றி ஏன் நீங்கள் யோசிக்கக்கூடாது? இரண்டு வாரங்கள் போல இருக்கலாம். யோசித்துப் பாருங்கள். இப்போது உடனே முடிவெடுக்கத் தேவையில்லை,” என்றார். காசோலை மீது அவர் கட்டைவிரலை வைத்து அழுத்திப் பிடித்திருக்க, நான் கையெழுத்திட்டேன். பிறகு என் தோழியோடு வாசற்கதவுவரை சென்று அவளுக்கு விடை கொடுத்தேன். “குட்பை,” என்று அவள் திரும்பி நடந்தபோது நிலைப்படியில் அவளுக்கு கால் இடறியது. அது பின்மதிய நேரம். மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. நான் கதவிலிருந்து சன்னலுக்கு நகர்கிறேன். திரைச்சீலையை விலக்கி அவள் செல்வதைப் பார்க்கிறேன். அவள் என் காரில்தான் செல்கிறாள். குடித்திருக்கிறாள். நானும் குடித்திருக்கிறேன், அதற்கு ஒன்றும் செய்யமுடியாது. கணப்புக்குப் பக்கத்திலிருந்த பெரிய நாற்காலிக்கு வந்து அமர்கிறேன். டிவி பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிலர் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிக்குத் திரும்புகிறார்கள். நான் அங்கேயே அமர்ந்திருக்கிறேன். அவ்வப்போது தொலைக்காட்சியில் நடப்பதை ஆர்வமின்றிக் கவனிக்கிறேன்.

அன்று பிற்பகல் முன்கதவு வேகமாகத் திறக்கப்பட்டு ஜே.பி. இரண்டு ஆஜானுபாகுவான ஆட்களால் - அவனுடைய மாமனாரும் மைத்துனனும் என்று பிறகு தெரிந்தது - கைத்தாங்கலாக அழைத்துவரப்பட்டான். அவனை அவர்கள் மெதுவாக உள்ளே கூட்டிவந்தார்கள். அந்த வயதான மனிதர் காசோலையில் கையெழுத்திட்டு ஃபிராங்க் மார்ட்டினிடம் கொடுத்தார். பின் அந்த இருவரும் ஜே.பி. யை மாடிக்கு ஆதரவாகத் தாங்கிப் பிடித்தபடி அழைத்துச் சென்றார்கள். அவனை அறையில் படுக்க வைத்திருக்கக்கூடும். கொஞ்சநேரத்திலேயே அந்த வயதானவரும் இன்னொருவனும் கீழேவந்து வாசலை நோக்கிச் சென்றனர். இந்த இடத்தைவிட்டு வேகமாக போய்த்தொலையவேண்டுமென்று அவசரத்தில் இருப்பதைப் போல தெரிந்தது. இந்த ஜே.பி. விவகாரத்தை இத்தோடு சுத்தமாக கைகழுவிடவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு இருக்கலாம். அவர்களைக் குற்றம்

அவனை உற்றுப் பார்க்கிறேன். ஒரு வளர்ந்த மனிதன் இப்படிப் பேசுவது எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. “இதோ பார், உனக்கு ஒன்றில் இறங்குவதற்கு விருப்பம் இருந்தால் அதற்கான நேரம் கிடைத்துவிடும்,” என்கிறேன். “நேரம் என்பது நாம் உருவாக்கிக் கொள்வது.”

ஜே.பி தலையை ஆட்டிக்கொள்கிறான். “அப்படித்தான் போல,” என்கிறான்.

எப்படியோ, அவன் இந்த விவரத்தைக் கராக்ஸியின் ஆண் நண்பன் தொடர்பை கண்டுபிடித்துவிட்டான். ராக்ஸியின் விரலிலிருந்து அவர்களுடைய திருமண மோதிரத்தை எப்படியோ வலுக்கட்டாயமாகக் கழற்றி எடுத்து, அதை ஒயர்கட்டரை வைத்து துண்டுத்துண்டாக வெட்டிவிட்டானாம். இந்தக் காரியத்தை நிதானமாக சந்தோஷமாக செய்து முடித்திருக்கிறான். அப்புறம் அவர்களிடையே இரண்டு பாட்டம் சண்டையும் நடந்து முடிந்திருக்கிறது. அடுத்தநாள் காலை வேலைக்கு அவன் செல்லும்போது குடித்துவிட்டு வண்டியோட்டிச் சென்றதற்காக கைதுசெய்யப்படுகிறான். அவனது ஒட்டுநர் உரிமத்தையும் இழக்கிறான். இனி அவனால் வேலைக்கு வண்டியை ஒட்டிக்கொண்டு செல்லமுடியாது. அதுவும் ஒருவிதத்தில் நல்லதுக்குதான் என்கிறான்.

சொல்லமாட்டேன். நிச்சயமாக மாட்டேன். அவர்களுடைய இடத்தில் நான் இருந்தால் எப்படி நடந்து கொண்டிருப்பேன்று தெரியவில்லை.

அடுத்த நாள் ஜே.பி.யும் நானும் முன் தாழ்வாரத்தில் சந்திக்கிறோம். இருவரும் கைகுலுக்கிக்கொண்டு வானிலை குறித்து பேசிக்கொள்கிறோம். ஜே.பி.க்கு கைகள் நடுங்குகின்றன. நாங்கள் உட்கார்ந்து கால்களைத் தூக்கி கிராதியின் மேல் வைத்துக்கொண்டு எங்கள் சாய்வு நாற்காலிகளில் சாய்ந்தபடி ஏதோ வேட்டைநாய்களைப் பற்றிப் பேசப்போவதைப் போன்ற பாவனையில் எங்கள் இறுக்கங்களைத் தளர்த்திக் கொண்டு அமைதியில் மூழ்கியிருந்தோம். அப்போதுதான் ஜே.பி. தனது கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

0

குளிராக இருக்கிறது. ஆனால் கடுங்குளிராக அல்ல. ஃபிராங்க் மார்ட்டின் தனது சுருட்டைப் பிடித்து முடிப்பதற்காக வெளியே வருகிறார். அனிந்திருந்த ஸ்வெட்டர் கழுத்துவரை பட்டங்கள் இடப்பட்டிருந்தது. ஃபிராங்க் மார்ட்டின் குள்ளமாக, குண்டாக இருந்தார். சின்ன தலையில் நரைத்த சுருள்முடி. அவர் உடம்புக்கு தலை பொருத்தமில்லாத அளவில் சிறியதாக இருந்தது. ஃபிராங்க் மார்ட்டின் சுருட்டை வாயில் கடித்துக் கொண்டு மார்புக்கு மேல் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார். வாயில் கவ்வியபடியே சுருட்டைப் புகைத்தபடி எதிரே பள்ளத்தாக்கை மேற்பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். குஸ்திப்போட்டியின் வெற்றிப்புள்ளிகளை அறிந்த குத்துச்சன்னடை வீரனைப்போல காணப்படுகிறார்.

(ு)

ஜே.பி. மீண்டும் மௌனமாகிறான். மூச்சவிடாமல் இருப்பதைப் போலத் தோன்றுகிறது. எனது சிகிரெட்டைக்ரிவாளியில் போட்டுவிட்டு ஜே.பி.யை உற்றுப் பார்க்கிறேன். அவன் இருக்கையில் மேலும் சரிந்து கொள்கிறான். காலரை மேலே ஏற்றிவிட்டுக்கொள்கிறான். இங்கே என்னதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று யோசிக்கிறேன். ஃபிராங்க் மார்ட்டின் கைகளை விடுவித்துக்கொண்டு சுருட்டை இழுக்கிறார். மெதுவாகப் புகையை விடுவிக்கிறார். முகவாயை மலைகளை நோக்கி உயர்த்திக் கொண்டு, “இந்தப் பள்ளத்தாக்குக்கு மறுபுறத்தில்தான் ஜாக் லண்டனுக்கு சொந்தமாக ஒரு பெரிய இடம் இருந்தது. அதோ நீங்கள் பார்க்கிறீர்களே, அந்த பச்சை மலைக்குப் பின்னால். ஆனால் ஆல்கஹால் அவரைக் கொண்றுவிட்டது. அது உங்களுக்கு ஒரு பாடமாக இருக்கவேண்டும். நம்மெல்லோரையும் விட உயர்ந்தவர் அவர். ஆனால் அவரால் அந்தப் பழக்கத்தை ஒழிக்கமுடியாமல் போய்விட்டது,” என்கிறார். சுருட்டில் எவ்வளவு மிச்சமிருக்கிறதென்று பார்க்கிறார். அது தீர்ந்துவிட்டிருக்கிறது. அதைப் பாக்கெட்டுக்குள் போட்டுவிட்டு, “நீங்கள் இங்கே இருக்கும்போது எதையாவது படிக்க விரும்பினால் அவருடைய புத்தகம் ‘கானகத்தின் குரல்’ - ஐ எடுத்துப் படியுங்கள். அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் படிப்பதற்கு நிறையப் புத்தகங்கள் உள்ளே வைத்திருக்கிறோம். இந்த நாவலில் ஒரு மிருகம் வருகிறது. பாதி நாயும், பாதி ஒநாயுமான மிருகம் அது. சரி, “என் பிரசங்கம் இத்தோடு முடிந்தது,” என்று தனது பேண்ட்டை மேலே இழுத்துவிட்டுக் கொண்டு ஸ்வெட்டரை கீழே இழுத்துக் கொள்கிறார். “நான் உள்ளே செல்கிறேன். மதிய உணவின்போது சந்திப்போம்,” என்கிறார்.

“இவர் பக்கத்தில் இருக்கும்போது அற்பப்புச்சியைப் போல உணர்கிறேன்.” ஜே.பி. தலையை ஆட்டிக்கொள்கிறான். “ஜாக் லண்டன் என்ன ஒரு பெயர்! எனக்கு இப்படி ஒரு பெயரை வைத்திருக்கக் கூடாதா? எனக்கும் இருக்கிறதே ஒரு பெயர்!”

0

இங்கு என்னை முதல்முறை அழைத்து வந்தது என் மனைவி. அப்போது நாங்கள் ஒன்றாக இருந்தோம். சிக்கல்களைத் தீர்த்துக்கொண்டு ஒழுங்காக வாழ்வதற்கு முயன்று கொண்டிருந்த நேரம் அது. என்னை இங்கு கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டு ஒன்றிரண்டு மணிநேரங்கள் அவளும் இருந்தாள். ஃபிராங்க் மார்ட்டின் என்னைத் தனியாக சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு கிளம்பிச் சென்றாள். அடுத்தநாள் காலை ஃபிராங்க் மார்ட்டின் என்னைத் தனியாக அழைத்துப் பேசினார். “நாங்கள் உனக்கு உதவமுடியும், அதாவது எங்களுடைய உதவியை நீ விரும்பும் பட்சத்தில். நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்டு நீ நடக்கும்பட்சத்தில் உன்னுடைய பிரச்சனைகள் தீரும்.” ஆனால் அவர்களால் எனக்கு உண்மையிலேயே உதவமுடியுமாவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என் ஒரு பகுதி உதவியை விரும்பியது. ஆனால் என்னிடம் இன்னொரு பகுதியும் இருந்தது.

இம்முறை என்னை இங்கு அழைத்து வந்தது என் தோழி. என் காரை அவள்தான் ஓட்டிக்கொண்டு வந்தாள். அப்போது வழியெங்கும் பலத்த மழை. வரும் வழி மழுக்க ஷாம்பெய்ன் குடித்துக்கொண்டே வந்தோம். இங்கு வந்து வண்டியை நிறுத்தும்போது இருவருமே நல்ல போதையில் இருந்தோம். என்னை இங்கே இறக்கிவிட்டு அவள் உடனே திரும்புவதாகத்தான் நினைத்திருந்தாள். அவளுக்கு சில வேலைகள் இருந்தன. அவள் ஒரு மின்னணு சாதனங்கள் நிறுவனத்தில் செயலாளராக, சுமாரான வேலையில் இருந்தாள். அவளுக்கு ஒரு வாயாடி மகனும் இருந்தான். இந்த இரவில், மழையில் வண்டியை

ஒட்டிச்செல்ல வேண்டாமென்பதற்காக நகரத்தில் ஏதாவது ஒரு ஒட்டவில் தங்கி ஓய்வெடுத்துவிட்டு காலையில் கிளம்பிச்செல்லுமாறு சொன்னேன். அவளுக்கு அறை கிடைத்தா என்று தெரியவில்லை. என்னை இங்கே இறக்கிவிட்டு, ஃபிராங்க் மார்ட்டினின் அலுவலகம் வரை வந்து அவர்களிடம், “யார் வந்திருக்கிறார்கள் என்று பாருங்கள்,” என்று என்னை ஒப்படைத்துவிட்டு சென்றதற்குப் பிறகு அவளிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் இல்லை.

எனக்கொன்றும் அவள் மீது கோபம் இல்லை. என் மனைவி என்னை வீட்டைவிட்டு வெளியே போகச்சொன்னபிறகு, என் தோழி தனது வீட்டை எனக்குத் திறந்துவிட்டு என்னை அங்கு தங்கிகொள்ள சொன்னபோது என்ன மாதிரியான தொல்லையை அவள் வரவழைத்துக் கொள்கிறாள் என்பதை உணர்ந்திருக்கவில்லை. அவளுக்காக நான் பரிதாபப்பட்டேன். நான் பரிதாபப்பட்டதற்குக் காரணம், கிருஸ்துமஸ்ஸாக்கு முதல்நாள் அவளது பாப் ஸ்மியர் சோதனை முடிவுகள் வந்து (செர்விகல் கேன்ஸர் பரிசோதனை). அதுவொன்றும் மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடியதாக இல்லை. அவள் மருத்துவரைப் பார்க்க, அதுவும் உடனே சென்று பார்க்க வேண்டியிருந்தது. நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக சேர்ந்து குடிக்கத் தொடங்குவதற்கு இந்தமாதிரியான செய்தியே போதுமானதாக இருந்ததால் எங்கள் மனநிலையை சரியாக்கிக் கொள்வதற்காகக் குடித்தோம், குடித்தோம். மேலும் குடித்தோம். கிருஸ்துமஸ் தினத்தன்றும் குடித்தோம். அவளுக்கு சமையல் செய்ய விருப்பமில்லாததால் உணவகத்துக்குச் செல்லவேண்டியிருந்தது.

எங்களோடு

அவளுடைய வாயாடி மகனும் சேர்ந்து, வந்திருந்த பரிசுப் பொட்டலங்களைப் பிரித்தான். பிறகு அவள் குடியிருப்புக்கு அருகிலிருந்த ‘ஸ்லை’ உணவகத்துக்குச் சென்றோம். எனக்குப் பசியே இல்லை. கொஞ்சம் சூப்பும், ‘ஹாட்ரோ’லும் சாப்பிட்டேன். சூப்போடு ஒரு பாட்டில் ஒயினையும் சேர்த்து அருந்தினேன். அவளும் கொஞ்சம் ஓயின் குடித்தாள். பிறகு ‘பிளட மேரிஸ்’ காக்டெய்லைத் தொடங்கினேன். அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கு உப்பிட்ட கடலையைத் தவிர வேறுஎதையுமே நான் சாப்பிடவில்லை. ஆனால் ‘பூர்பன்’ நிறையக் குடித்தேன். பிறகுதான் அவளிடம் சொன்னேன்: “இனியவளே, நான் இப்போதே கிளம்புவதுதான் உத்தமம். நான் ஃபிராங்க் மார்ட்டினில் சேர்ந்துவிடுகிறேன்.”

அவள் தன் மகனிடம் சற்று வெளியில் சென்றுவர வேண்டியிருக்கிறது என்றும், திரும்பி வருவதற்கு ஓரிருநாட்களாகுமென்பதால் அவனை வெளியில் சென்று சாப்பிட்டுக் கொள்ளவும் சொன்னாள். ஆனால் நாங்கள் இருவரும் ஒன்றாகக் கிளம்பும் நேரத்தில் இந்த வாயாடிப்பையன், “ரெண்டு பேரும் போய்த் தொலையுங்கள்! திரும்பி வரவே வராதீர்கள்! ரெண்டு பேரும் போய்ச்

சாவுங்கள்!” என்று கத்தினான். எப்படி இருக்கிறான் பாருங்கள் இந்தப்பையைன்!

நகரை விட்டு நீங்குவதற்குமுன் ஒரு கடையில் அவளை நிறுத்தச் சொல்லி, ஷாம்பெய்ண் வாங்கினேன். இன்னோர் இடத்தில் நிறுத்தி பிளாஸ்டிக் கப்புகள் வாங்கினேன். அடுத்ததாக ஓரிடத்தில் ஒரு பக்கெட் ‘ஃபிரெடு சிக்கன்’ வாங்கினேன். கொட்டும் மழையில் வண்டியில் குடித்துக்கொண்டு, சங்கீதம் கேட்டுக்கொண்டு ஃபிராங்க் மார்ட்டினுக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தோம். அவள் வண்டியை ஒட்ட, நான் ரேடியோவை இயக்கிக்கொண்டு, மதுவை ஊற்றிக்கொடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். சின்னதாக ஒரு கொண்டாட்டச் சூழலை உருவாக்கிக் கொள்ள முயன்றோம். ஆனால் இயலவில்லை. இருவரும் வருத்தத்துடன்தான் இருந்தோம். கோழிவறுவல் அப்படியே இருந்தது, நாங்கள் அதைத் தொடவேயில்லை.

அவள் வீட்டுக்குப் பத்திரமாக போய்ச் சேர்ந்திருப்பாள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். இல்லையென்றால் எனக்கு செய்திவந்திருக்கும். அவளும் என்னை அழைத்துப் பேசவில்லை, நானும் அழைக்கவில்லை. அவளுடைய மருத்துவ சோதனை பற்றி ஏதாவது தகவல் இப்போது கிடைத்திருக்கும். எதுவும் இல்லாமலும் இருக்கலாம். முதலில் வந்த முடிவே தப்பானதாக இருக்கக்கூடும். அது வேறுயாருடைய சோதனை முடிவாகவோ இருந்திருக்கலாம். என் காரை அவள்தான் வைத்திருக்கிறாள். என் பொருட்களும் அவள் வீட்டில் இருக்கின்றன. நாங்கள் மீண்டும் சந்திப்போம் என்று தெரியும்.

சாப்பாடு நேரத்துக்கான அழைப்புமணி ஒலிக்கிறது. ஜே.பி. யும் நானும் எழுந்து உள்ளே செல்கிறோம். முற்றத்தில் குளிர் அதிகமாகி விட்டிருக்கிறது. நடக்கும்போது எங்கள் மூச்சக்காற்று புகையாக தப்பித்துச் செல்வதைப் பார்க்க முடிகிறது.

0

நியூ இயர் ஈவ் அன்று காலை என் மனைவியை தொலைபேசியில் அழைக்க முயன்றேன். பதிலே இல்லை. பரவாயில்லை. அதனால் என்ன, நான் என்னதான் செய்திருக்க முடியும்? இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் அவளுடன் தொலைபேசியில் பேசியபோது இருவருமே கத்தி சண்டையிட்டுக்கொண்டோம். அவளை சில அற்புதமான வசைச்சொற்களால் அழைத்தேன். “குடித்துக் குடித்து உன் மூளை அழுகிவிட்டது, வெட் பிரெய்ன்!” என்று அவள் கத்திவிட்டு போனை வைத்துவிட்டாள்.

ஆனால் இப்போது அவளுடன் பேச விரும்பினேன். சில விஷயங்களைப் பேசித் தீர்க்கவேண்டும். அவள் வீட்டிலும் என் பொருட்கள் சில இன்னும் இருக்கின்றன.

இங்கே இருக்கும் ஒருவன் ஊர்சற்றி. ஐரோப்பாவுக்கும் மற்ற இடங்களுக்கும் அடிக்கடி செல்பவனாம். அப்படித்தான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். “பிஸினஸ்”, என்கிறான். அவனது குடிப்பழக்கம் இப்போது கட்டுக்குள் வந்துவிட்டதாக எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அவன் எதற்காக ஃபிராங்க் மார்ட்டினுக்கு வந்தான் என்பது நினைவில் இல்லையாம். ஞாபகம் இல்லாததை நினைத்துச் சிரிக்கிறான். “இதைப்போன்ற முழு உணர்விழப்பு யாருக்கு வேண்டுமானாலும் வரலாம்,” என்கிறான். “இது எதற்கான அறிகுறியும் அல்ல.”

அவன் குடிகாரன் அல்லவாம் -
எங்களிடம் சொல்கிறான். நாங்களும்
கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம்.
“அப்படியொரு குற்றச்சாட்டை
என் மீது சுமத்துவது அநியாயம்,”
என்கிறான். “அப்படிச்
சொல்வது ஒரு நல்ல மனிதனின்
எதிர்காலத்தைப் பாழாக்கிவிடும்”
விஸ்கியுடன் ஐஸ் கட்டிகளைச்
சேர்க்காமல், வெறும் தண்ணீரை
மட்டும் கலந்து அருந்தினால்
இப்படிப்பட்ட முழுஉணர்விழப்பு
அவனுக்கு நேர்வதில்லையாம்.
மதுவில் நீங்கள் சேர்க்கும்
ஐஸ்கட்டிகள்தான் அதற்குக்
காரணம் என்கிறான். “உனக்கு
எகிப்தில் யாரையாவது தெரியுமா?”
என்று என்னிடம் கேட்கிறான்.
“அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி
அங்கே சிலகாரியங்களை
சாதித்துக்கொள்வேன்.”

புத்தாண்டுக்கு முந்தையதின
விருந்தாக ஃபிராங்க் மார்ட்டின்
ஸ்மக்கும் வேகவைத்த
உருளைக்கிழங்கும் பரிமாறுகிறார்.
எனது பசி மீண்டும் திரும்பி
வருகிறது. என் தட்டில் வைத்த
எல்லாவற்றையும் காலிசெய்து
விடுகிறேன். என்னால் இன்னும்
சாப்பிடமுடியும். பக்கத்திலிருக்கும்
டைனியின் தட்டைப் பார்க்கிறேன்.
அடப்பாவி என்கிறேன் மனதுக்குள்.
இந்த மனிதர் எதையுமே
தொடவில்லை. அவருடைய ஸ்மக்
அப்படியே உட்கார்ந்திருக்கிறது.
டைனி பழைய உற்சாக டைனியாக
இல்லை. பாவம் இந்த ஆள்
இன்றிரவை வீட்டில் மனைவியோடு
செலவழிக்க முடியமென்று
நினைத்திருந்தார். பண்டிகை
உடையும் காலனிகளும் அணிந்து
மனைவியோடு கைகோர்த்தபடி
தொலைக்காட்சியின் முன்
உட்கார்ந்திருக்கவேண்டுமென்று
திட்டமிட்டிருந்தார். எல்லாம்
பாழாகிவிட்டது. இப்போது
இங்கிருந்து செல்வதற்கு
பயப்படுகிறார். என்னால்
புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.
ஒருமுறை வலிப்பு வந்ததென்றால்
இன்னொருமுறை வருவதற்கும்
தயாராக இருக்கவேண்டும். அதற்குப்
பிறகு டைனி தன்னைப்பற்றிய
வேடிக்கைக் கதைகள் எதையும்
சொல்லவில்லை. எதுவும் பேசாமல்

ஓடுங்கிப் போயிருக்கிறார். அவருடைய
ஸ்மக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாமா
என்று கேட்கிறேன். தட்டை என்னிடம்
தள்ளிவிடுகிறார்.

ஃபிராங்க் மார்ட்டின் எங்களுக்காக
கேக்கை எடுத்து வரும்போது
எங்களில் பலரும் தூங்காமல்
டிவியில் டைமஸ் சுத்தில்
நடைபெறும் கொண்டாட்டங்களைப்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த
மிகப்பெரிய கேக்கை அவர் எங்கள்
ஒவ்வொருவருக்கும் முன்பாக
எடுத்துவந்து பெருமையாகக்
காட்டுகிறார். இதுவொன்றும்
அவரே தயாரித்தது அல்ல. பேக்கரி
கேக்தான். ஆனாலும் கேக், கேக்தான்.
பிரமாண்டமான வெள்ளைநிற கேக்.
அதன் உச்சியில் இளஞ்சிவப்பு நிறத்தில்
HAPPY NEW YEAR - ONE DAY AT A TIME என்ற
எழுத்துக்கள்.

ஆபாசச் சொல் ஒன்றை உதிர்த்துவிட்டு,
“எனக்கு இந்த கேக் ஒன்றும்
வேண்டாம்;” என்கிறான் ஐரோப்பாவுக்கும்
மற்ற நாடுகளுக்கும் செல்பவன்.
“ஷாம்பெய்ன் எங்கே?” என்று கேட்டு
சிரிக்கிறான்.

நாங்கள் எல்லோரும் உணவு அறைக்குச்
செல்கிறோம். ஃபிராங்க் மார்ட்டின்
கேக்கை வெட்டுகிறார். நான் ஜே.பி.
க்குப் பக்கத்தில் அமர்கிறேன். அவன்
இரண்டு துண்டுகள் சாப்பிட்டுவிட்டு
ஒரு கோக் அருந்துகிறான்.
நான் ஒரு துண்டை மட்டும்
சாப்பிட்டுவிட்டு இன்னொன்றைப்
பிறகு சாப்பிடலாமென்று காகிதக்
கைக்குட்டையில் சுற்றிக் கொண்டு
வருகிறேன்.

ஜே.பி. ஒரு சிகிரெட்டைப் பற்ற
வைக்கிறான் - அவனுடைய கைகள்
இப்போது நடுங்காமல் இருக்கின்றன
- அவனுடைய மனைவி மறுநாள்
காலை, புதுவருடத்தின் முதல்தினத்தில்,
வரப்போவதாகச் சொல்கிறான்.

“அப்படியா, நல்லது,” என்கிறேன்.
தலையை ஆட்டி மகிழ்ச்சியைத்
தெரிவித்துக் கொண்டு, விரலில்
ஒட்டியிருக்கும் கிரீமைச் சுவைக்கிறேன்.
“நல்ல செய்திதான், ஜே.பி.”

“நான் உன்னை அறிமுகப்படுத்தி
வைக்கிறேன்,” என்கிறான்.
“மகிழ்ச்சி,” என்கிறேன்.

இருவருமே குட்டநைட் சொல்லிக்கொள்கிறோம். புத்தாண்டு வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். கைக்குட்டையால் விரல்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறேன். நாங்கள் கைக்குலுக்கிக்கொள்கிறோம்.

தொலைபேசியிடம் செல்கிறேன். ஒரு நாணயத்தை உள்ளே நுழைத்துவிட்டு என் மனைவியின் எண்களைச் சுழற்றுகிறேன். இம்முறையும் யாரும் பதிலளிக்கவில்லை. என் தோழியை அழைக்கலாமாவென்று யோசிக்கிறேன். அவள் எண்களைச் சுழற்றும்போது, அவளிடம் பேசுவேண்டாமென்று தோன்ற, பாதியில் நிறுத்துகிறேன். ஒருவேளை அவளும் இப்போது நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அதே டிவி நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் அவளோடு பேசுவதற்கு விருப்பம் இல்லை. அவள் நலமாக இருப்பாளென்றுதான் நம்புகிறேன். அவள் உடல்நலமின்றி இருக்கிறாளென்றால், அது எனக்குத் தெரியவும் வேண்டாம்.

0

காலை உணவுக்குப் பிறகு ஜே.பி. யும் நானும் காபியை எடுத்துக்கொண்டு முன்தாழ்வாரத்துக்கு வருகிறோம். தெளிவான வான். ஆனால் ஸ்வெட்டரும் மேல்கோட்டும் தேவைப்படுமாவுக்கு குளிர்.

“குழந்தைகளையும் அழைத்துவரலாமா என்று கேட்டாள்,” என்கிறான் ஜே.பி. “குழந்தைகள் வீட்டிலேயே இருக்கட்டும் என்றேன். நினைத்துப்பார்க்க முடிகிறதா? கடவுளே, குழந்தைகளை இந்த இடத்துக்கு கூட்டி வருவதாவது!”

கரிவாளியை புகைக்குடுவையாகப் பயன்படுத்துகிறோம். பள்ளத்தாக்குக்கு அப்பால் ஜாக்லண்டன் வசித்த இடத்தை வெறித்துப் பார்க்கிறோம். இன்னும் கொஞ்சம் காபி எடுத்து வந்து அருந்திக் கொண்டிருக்கையில் அந்தக் கார் சாலையிலிருந்து திரும்பி எங்கள் மையத்தை நோக்கி வருகிறது.

“அவள்தான்,” என்கிறான் ஜே.பி. கோப்பையை நாற்காலிக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, எழுந்து படியிறங்கிச் செல்கிறான்.

அந்தப்பெண் காரை நிறுத்துவதைப் பார்க்கிறேன். ஜே.பி. காரின் கதவைத் திறப்பதைப் பார்க்கிறேன். அவள் வெளியில் வருவதைக் கவனிக்கிறேன். அவர்கள் இருவரும் கட்டித்தழுவிக் கொள்வதைப் பார்க்கிறேன். தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறேன். மீண்டும் பார்க்கிறேன். ஜே.பி.யும் அவளும்

கைக்கோர்த்துக்கொண்டு படியேறி வருகிறார்கள். இந்தப்பெண் ஒரு மனிதனின் மூக்கை உடைத்திருக்கிறாள். இவளுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்திருக்கின்றன, எவ்வளவோ பிரச்சனைகள் தலையெடுத்திருக்கின்றன, ஆனாலும் இந்த மனிதனை இவ்வளவு நேசிக்கிறாள், அவனும் இவளை சேர்த்தனைத்து அழைத்து வருகிறான். நான் நாற்காலியிலிருந்து எழுகிறேன்.

ஜே.பி. அவன் மனைவியிடம், “இது என் நன்பன்,” என்கிறான். “ஹேய், இவள்தான் ராக்ஸி”

ராக்ஸி என் கையைப் பற்றிக் குலுக்குகிறாள். அவள் உயரமான, அழகான தோற்றம் கொண்ட பெண். கையால் பின்னப்பட்ட தொப்பியும், ஒரு கோட்டும், கையில்லாத கனமான ஸ்வெட்டரும் அணிந்திருக்கிறாள். முன்பு ஜே.பி. ஒரு பாய்ஃபிரண்ட் பற்றியும், ஒயர் கட்டர் பற்றியும் சொன்னது நினைவுக்கு வருகிறது. இப்போது அவள் விரலில் திருமண மோதிரம் எதுவும் இல்லை. அது ஏதோ ஓரிடத்தில் துண்டுத்துண்டாக இருக்குமென்று தோன்றுகிறது. அவள் கைகள் அகன்றிருந்தன. விரல்களின் கணுக்கள் உருண்டு திரண்டிருந்தன. முஷ்டியை மடக்கி இவள் ஒரு குத்து விட்டால் எப்படியிருக்குமென்று புரிகிறது.

“உங்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்,” என்கிறேன். “ஜே.பி. உங்கள் இருவருக்கும் எப்படி பழக்கம் ஏற்பட்டது என்று சொன்னான். புகைபோக்கியைப் பற்றி, ஜே.பி. சொல்லியிருக்கிறான்.”

“ஆம், புகைபோக்கிதானே,” என்கிறாள். “உங்களிடம் இவர்சொல்லாத பல விஷயங்களும் இருக்கும்,” என்கிறாள். “எல்லாவற்றையும் உங்களிடம் சொல்லியிருக்க மாட்டார் என்று பந்தயம் கட்டுவேன்,” என்று சிரிக்கிறாள். பின்பு - அவளால் அங்கே வழியிலேயே நின்று கொண்டிருக்க முடியாததால் - ஜே.பி.யை சுற்றியனைத்து அவன் கன்னத்தில் முத்தமிடுகிறாள். அவர்கள் கதவை நோக்கி நடக்கிறார்கள். “உங்களை சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி,” என்கிறாள். “ஹேய், எங்கள் தோழிலில் ஜே.பி.தான் ஆகச்சிறந்த புகைபோக்கி சுத்திகரிப்பாளர், அதை இவர் சொன்னாரா?”

“கம் ஆன் ராக்ஸி,” என்கிறான் ஜே.பி. கதவின் கைப்பிடியில் அவன் கை இருக்கிறது.

“எல்லாவற்றையும் அவன் உங்களிடமிருந்துதான்கற்றுக் கொண்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறான்,” என்கிறேன்.

“அது என்னவோ உண்மைதான்.” அவள் மீண்டும் சிரிக்கிறாள். ஆனால் அவள் வேறு எதைப்பற்றியோ நினைத்துக்கொண்டிருப்பதைப் போல தோன்றுகிறது. ஜே.பி.கதவின் கைப்பிடியைத் திருக்கிறான். ராக்ஸி அவன் கையின் மீது தன் கையை வைக்கிறாள். “ஜோ, நாம் மதிய உணவுக்கு நகரத்துக்குச் செல்லலாமா? எங்காவது போகலாமே?”

ஜே.பி. தொண்டையைக் கணக்கிறான். “இன்னும் ஒரு வாரம் ஆகவில்லை.” கைப்பிடியிலிருந்து கையை எடுக்கிறான்.

விரல்களை முகவாய்க்குக் கொண்டுவருகிறான். “இன்னும் கொஞ்சநாட்களுக்கு நான் இங்கிருந்து வெளியே செல்லாமல் இருக்கவேண்டும் என்றே

இவர்கள் விரும்புவார்கள். நாம் இங்கே காபி சாப்பிடலாம்.” என்கிறான்.

“அப்படியானால் சரி,” என்றபடி மீண்டும் என்னிடம் பார்வையைத் திருப்புகிறாள். “இங்கே ஜோ நண்பர் ஒருவரைப் பெற்றிருப்பது திருப்தியளிக்கிறது. உங்களைச் சந்தித்ததில் மகிழ்ச்சி.”

அவர்கள் உள்ளே செல்லத் தொடங்குகிறார்கள். அப்போது நான் செய்ய உத்தேசித்தது மடத்தனமான காரியம் என்று தெரியும், ஆனால் செய்துவிடுகிறேன். “ராக்ஸி,” என்று கூப்பிடுகிறேன். அவர்கள் வாசலிலேயே நின்று திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். “எனக்குக் கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம் தேவைப்படுகிறது” என்கிறேன். “விளையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை. ஒரு முத்தம் கிடைத்தால் எனக்குப் போதும்.”

ஜே.பி. உற்றுப்பார்க்கிறான். கதவு திறந்திருந்தாலும் அதன் குழிமை இன்னும் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். குழிமை முன்னும் பின்னுமாகத் திருகுகிறான். நான் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ராக்ஸி புன்னகைக்கிறாள். “நான் இப்போது சுத்திகரிப்பு வேலை செய்வதில்லையே,” என்கிறாள். “வருடக்கணக்காகி விட்டது. உங்களிடம் ஜோ சொல்லவில்லையா? சரி, அதனாலென்ன, உங்களுக்கு முத்தம் தருகிறேன்.”

அவள் அங்கிருந்து என்னிடம் வருகிறாள். என் தோள்களைப் பற்றுகிறாள் - நான் அவளைவிட மிகவும் உயரமானவன், பருமனானவன் - என் உதடுகளில் முத்தம் பதிக்கிறாள். “சரியா?” என்கிறாள்.

“போதும்,” என்கிறேன்.

“பரவாயில்லை,” என்கிறாள். அவள் இன்னும் என் தோள்களைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். என் கண்களை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். “குட்லக்,” என்று சொல்லவிட்டு தோளிலிருந்து கையை எடுக்கிறாள்.

ஜே.பி. “பிறகு சந்திப்போம், நண்பா,” என்கிறான். கதவை முழுசாகத் திறந்து அவர்கள் உள்ளே செல்கிறார்கள்.

தாழ்வாரப் படிக்கட்டுகளில் உட்கார்ந்து ஒரு சிகிரெட்டைப் பற்றவைக்கிறேன். என் கை என்ன செய்கிறது என்று கவனித்து தீக்குச்சியை ஊதி அணைக்கிறேன். என் கை நடுங்குகிறது. இன்று காலையே கவனித்தேன். இன்று காலை குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. இது மிகவும் அயர்வளிப்பதாக இருந்தாலும் ஜே.பி.யிடம் எதுவும் சொல்லவில்லை. மனதை வேறு எதிலாவது செலுத்த முயல்கிறேன்.

புகைபோக்கி சுத்திகரிப்பை பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் - ஜே.பி. என்னிடம் சொன்ன எல்லாவற்றையும் பற்றி. பிறகு என்ன காரணத்தினாலோ திடீரென நானும் என் மனைவியும் முன்பு வசித்துவந்த ஒரு வீட்டைப் பற்றி நினைக்கத் தொடங்குகிறேன். அந்த வீட்டில் புகைப்போக்கி இருக்கவில்லை. ஆனால் இப்போது அந்த வீடு எதற்காக ஞாபகத்துக்கு வருகிறது என்று புரியவில்லை. ஆனால் அந்த வீடும், அந்த வீட்டுக்கு குடிபுகுந்த ஒருசில வாரங்கள் கழித்து ஒருநாள் காலை வெளியே கேட்ட சுத்தமும் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

அதுவொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை. படுக்கையறையில் இன்னும் இருள் இருந்தது. ஆனால் படுக்கையறை சன்னவிலிருந்து மங்கலான வெளிச்சம் வந்துகொண்டிருந்தது. கவனித்துக்கேட்டேன். வீட்டின் பக்கவாட்டுச் சுவரில் ஏதோ உராய்கிற சத்தம். கட்டிலிலிருந்து குதித்தெழுந்து என்னவென்று பார்க்கச் சென்றேன்.

“மை காட்!” என்று என் மனைவி எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு தலைமுடியை முகத்திலிருந்து தள்ளிவிட்டுக் கொள்கிறாள். பின் பலமாக சிரிக்கத் தொடங்குகிறாள்.

“அது மிஸ்டர் வென்டுரினி,” என்கிறாள்.

“நான் உங்களிடம் சொல்வதற்கு மறந்துவிட்டேன். வீட்டுக்கு பெயின்ட் அடிக்க இன்று வருவதாகச் சொன்னார். வெயில் குடேறுவதற்கு முன் விடியற்காலையிலேயே வந்துவிடுவதாகச் சொன்னார். நான்தான் மறந்துவிட்டேன்.” அவள் சிரிக்கிறாள்.

“வந்து படுங்கள், அன்பே. அது அவர்தான்”

“ஒரு நிமிடம்,” என்கிறேன்.

சன்னவிலிருந்து திரைச்சிலையைத் தள்ளுகிறேன். வெளியே இந்தக் கிழவர் வெள்ளை ஓவர் ஆல் அணிந்தபடி ஏனிக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருக்கிறார். சூரியன் மலைகளுக்குப் பின்னாலிருந்து எட்டிப்பார்க்கத் தொடங்குகிறது. கிழவரும் நானும் ஒருவரையொருவர் பார்க்கிறோம். ஓவர் ஆலில் இருக்கும் கிழவர் இந்த வீட்டின் உரிமையாளர்தான். இந்த மனிதரின் அளவுக்கு ஓவர் ஆல் மிகவும் பெரிதாக இருக்கிறது. முகச்சவரமும் செய்து கொள்ளாமல் இருக்கிறார். வழுக்கைத் தலையை மறைக்க பேஸ்பால் தொப்பி. ஒரு விசித்திரமான கிழவர் என்று நினைக்கிறேன். சட்டென்று ஒரு சந்தோஷ அலை என் மீது பரவுகிறது, நான் இந்தக் கிழவராக இல்லையென்பதால். நான், நான்தான். இந்தப் படுக்கையறையில் என் மனைவியோடு இருக்கும் நான்.

அவர் கட்டைவிரலை சூரியனை நோக்கிக் காட்டுகிறார். நெற்றியில் வியர்வையைத் துடைப்பது போல சைகை செய்கிறார். அவருக்கு போதிய நேரம் இல்லையென்று எனக்கு உணர்ந்த முயல்கிறார். புன்னகைக்கிறார். அப்போதுதான் நான்

நிர்வாணமாக இருப்பதை உணர்கிறேன். குனிந்து பார்த்துக் கொள்கிறேன். அவரை மீண்டும் பார்த்து, தோள்களைக் குலுக்கிக் கொள்கிறேன். அவர் என்ன எதிர்பார்த்தார்?

என் மனைவி சிரிக்கிறாள். “வாருங்கள்,” என்கிறாள். “வந்து படுங்கள், உடனே வருகிறீர்களா இல்லையா? வந்து படுங்கள்,”

நான் திரைச்சிலையை மூடுகிறேன். ஆனாலும் சன்னவிலேயே நின்று கொண்டிருக்கிறேன். அந்தக் கிழவர், “போ, மகனே, போய்ப்படு, எனக்குப் புரிகிறது,” என்று சொல்வதைப்போல தனக்குத்தானே தலையாட்டிக் கொள்வது தெரிகிறது. தொப்பியின் மறைப்பை சரிசெய்து கொள்கிறார். தனது வேலையைத் தொடங்குகிறார். வாளியை எடுத்துக் கொள்கிறார். ஏனியில் ஏற ஆரம்பிக்கிறார்.

0

எனக்குப் பின்னாலிருந்த படிக்கட்டின் மீது சாய்ந்துகொண்டு கால்மேல் காலைத்துக்கிப் போட்டுக்கொள்கிறேன். இன்று பிற்பகலுக்குப் பிறகு என் மனைவிக்கு போன் செய்யலாம் என்றிருக்கிறேன். பிறகு என் தோழியை அழைத்து அவளுக்கு எப்படியிருக்கிறது என்று கேட்பேன். அவளுடைய வாயாடி மகன் போனை எடுத்துவிடக் கூடாது. நான் போன் செய்யும்போது அவன் வீட்டில் இல்லாமல் வேறு எங்காவது எதையாவது செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஜாக் லண்டனுடைய புத்தகங்களை எப்போதாவது படித்திருக்கிறேனா என்று நினைவுப்படுத்திப் பார்க்கிறேன். ஞாபகமே வரவில்லை. ஆனால் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்த கதை ஒன்று இருக்கிறது. “தீ வளர்க்க” என்ற கதை. யூகோனில் உள்ள ஒருவன் பனிக்குளிரில் உறைந்து கொண்டிருக்கிறான். யோசித்துப் பாருங்கள் - அவன் எப்படியாவது நெருப்பை மூட்டாவிட்டால் சூளிரில் உறைந்து செத்துப்போய்விடுவான். நெருப்பை மூட்டினால் அவனது காலுறைகள், பொருட்கள் எல்லாவற்றுடன் அவனும் சூடேற்றிக்கொண்டு பிழைத்துக் கொள்வான்.

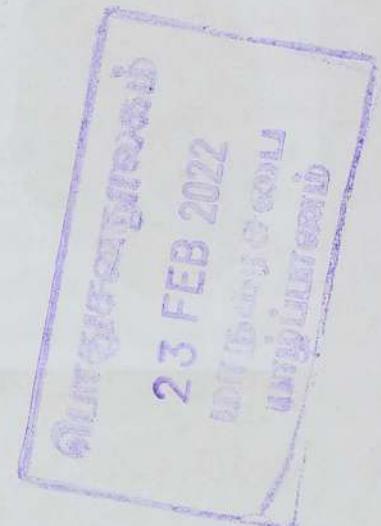
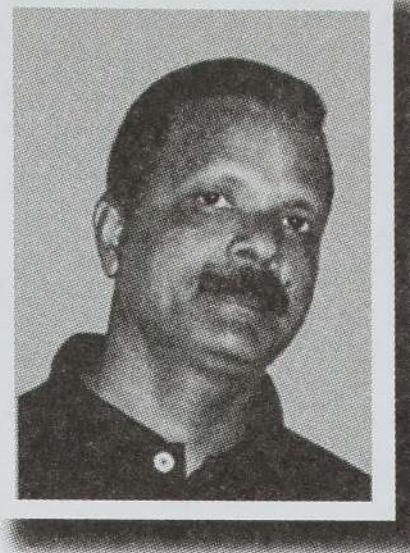
எப்படியோ நெருப்பை மூட்டிவிடுகிறான். ஆனால் எதிர்பாராதது நடந்துவிடுகிறது. பனி மூடிய ஒரு மரக்கிளை ஒடிந்து நெருப்பில் விழுந்து அணைத்துவிடுகிறது. குளிர் இன்னும் அதிகரிக்கிறது. இரவு நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

பாக்கெட்டிலிருந்து கொஞ்சம் சில்லரைகளை எடுக்கிறேன். முதலில் என் மனைவிலையை அழைப்பேன். அவள் இணைப்பில் வந்தால், அவளுக்குப் புத்தாண்டு வாழ்த்து சொல்வேன். அவ்வளவுதான். மற்ற விஷயம் எதையும் எடுக்கமாட்டேன். குரலை உயர்த்த மாட்டேன். அவளே எதையாவது ஆரம்பித்தாலும்கூட. எங்கிருந்து அழைக்கிறேன் என்று கேட்பாள். நான் சொல்லியாக வேண்டும். புத்தாண்டுத் தீர்மானங்கள் குறித்து எதுவும் சொல்லமாட்டேன். அதை வைத்து ஜாக் அடிப்பதில் அர்த்தமில்லை. அவளிடம் பேசிமுடித்த பிறகு, என் தோழியை அழைப்பேன். அல்லது முதலில் அவளையே அழைப்பேன். அவளுடைய பையன் போனை எடுக்கமாட்டான் என்று நான் நம்பியாக வேண்டும். அவள் எடுத்தவுடன், “ஹலோ, என் சர்க்கரைக்கட்டியே,” என்பேன். “நான்தான் பேசுகிறேன்,”

00

மோப்ப நாய்

- வாசதேவன்

எங்கெல்லாமோ
என்னென கொண்டு செல்கிறது
என் மோப்ப நாய்

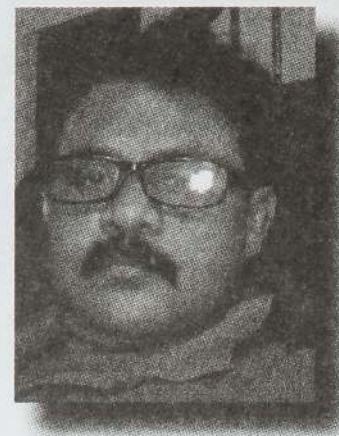
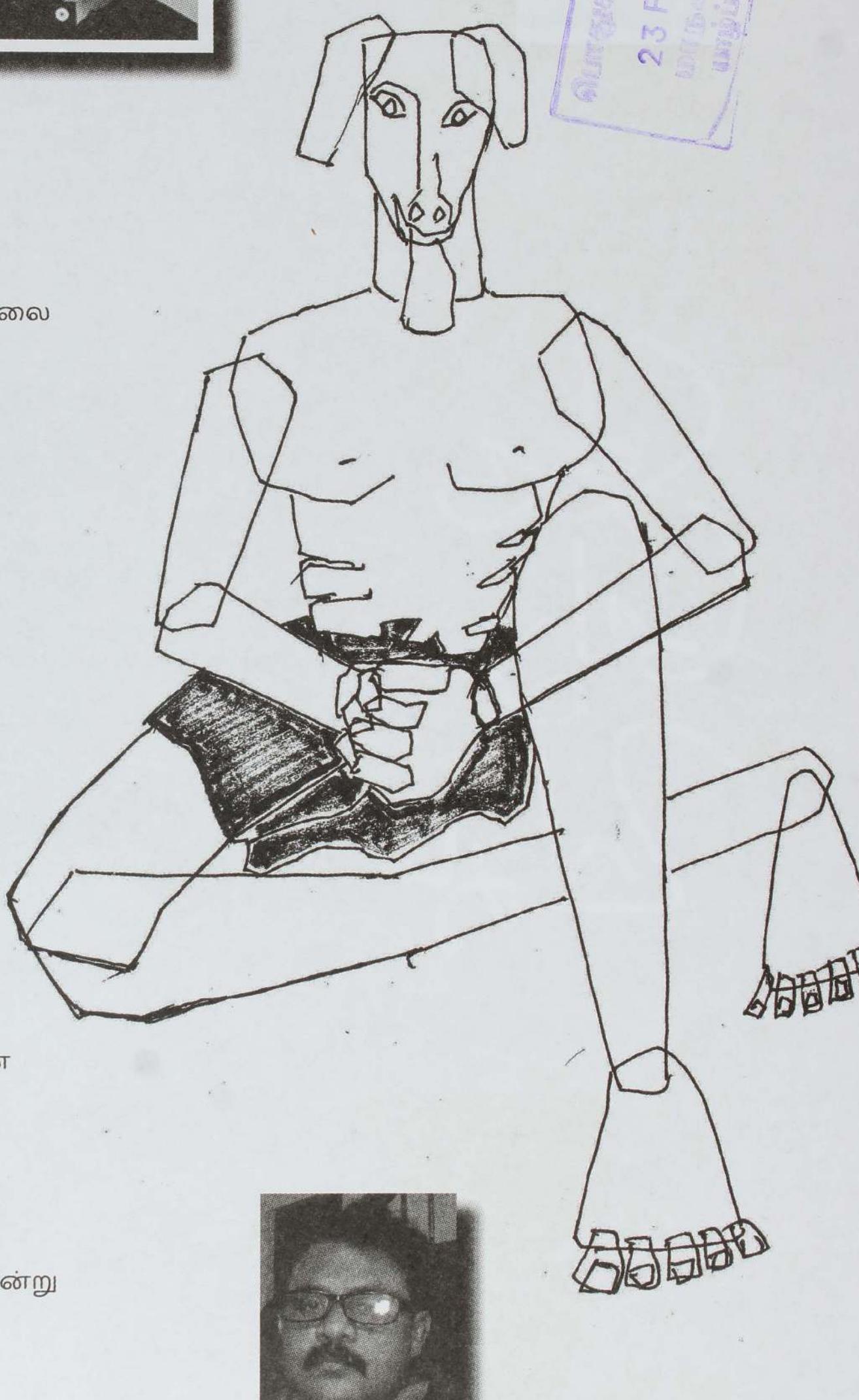
ஏறாத மலைகள் இல்லை
இறங்காத பள்ளத்தாக்குகள் இல்லை
நடக்காத வெளிகள் இல்லை
நீந்தாத கடல்கள் இல்லை
அளக்காத வானம் இல்லை
நுழையாத குகைகள் இல்லை
அலையாத காடுகள் இல்லை

இன்னும்தான்
முகர்ந்து முகர்ந்து திரிகிறது

கண்டு பிடித்து
தந்து விடுமென்ற நம்பிக்கை
அணைவதாக இல்லை

என் மோப்ப நாய்
களைத்துப் போய் உட்கார்ந்து
என்னென நிமிர்ந்து
ஒருவிதமாக பார்க்கும் போதுதான்
எனக்கொரு சந்தேகம் வருகிறது :

தொடக்கத்தில்
சரியானதைத்தான்
மணக்கக் கொடுத்தேனா அதற்கென்று

ஓவியம் - சிவ வரதராஜன்

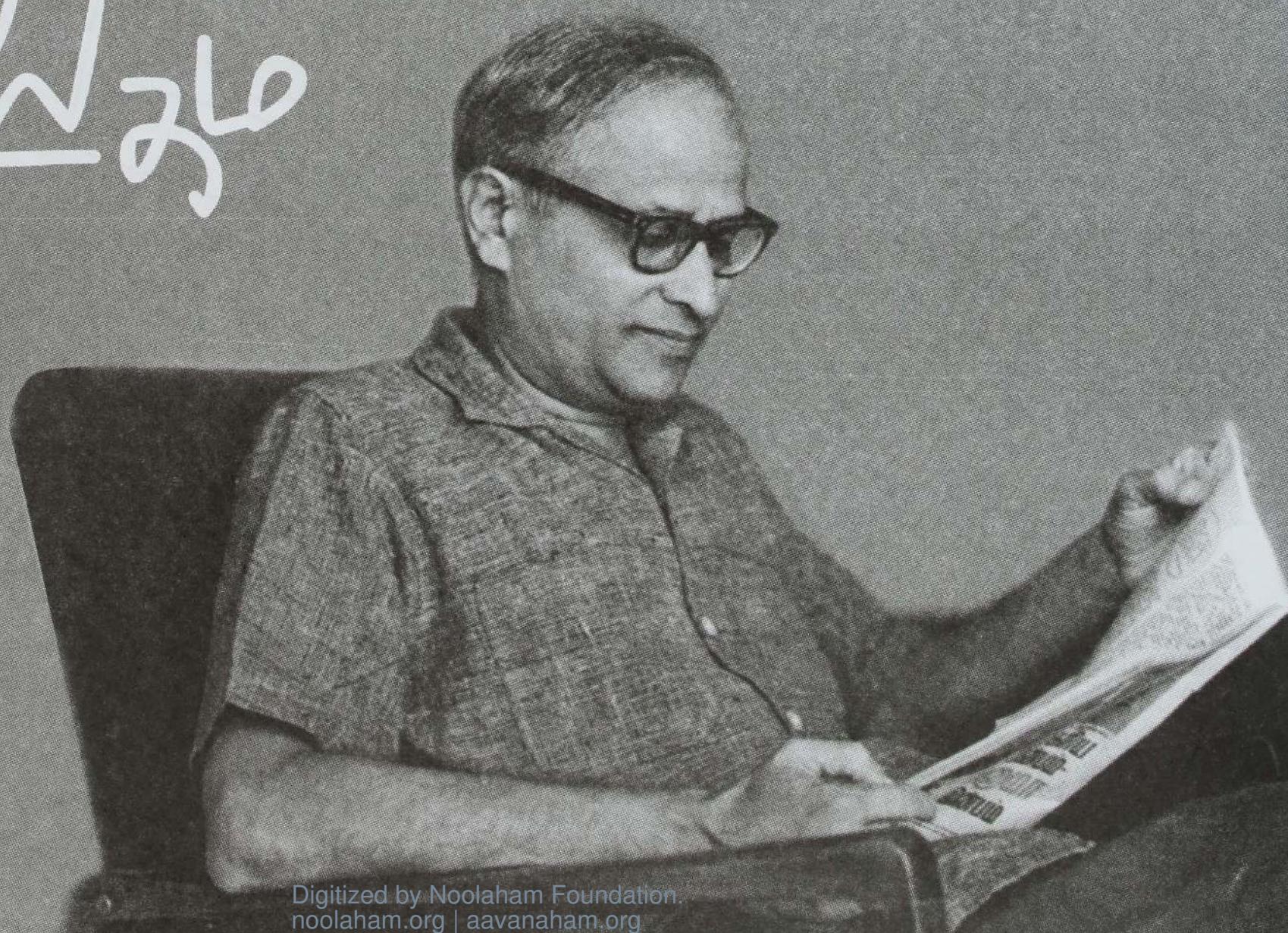
சுகுமாரன்

கோ புர மூம்

தி.ஜெயகிராமன் படைப்புகளில் நான் அறிந்தவரை இரண்டு நாவல்களும் ஒரு சிறுகதையும் மலையாளத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவை அம்மா வந்தாள், மோகமுள், இரண்டையும் மொழிபெயர்த்தவர் சி.ஏ. பாலன். அம்மா வந்தாளை எஸ்பிசிஸ் (கோட்டயம்)ஸம் மோகமுள்ளை கேரள சாகித்ய அகாதெமி (திருச்சூர்)யும் வெளியிட்டுள்ளன. அம்மா வந்தாள் 1969 இலும் மோகமுள் 1972 இலும் முதல் பதிப்பாக வெளியாகி உள்ளன.

கோபுர விளக்கு என்ற கதையைத் தவிர தி.ஜெயகிராமனின் வேறு எந்தச் சிறுகதையும் மலையாளத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்படவில்லை என்று உகிக்கிறேன். மறைந்த மலையாள எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர் டி. பிரேமானந்தகுமார் முன்று தலைமுறையைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பதினெழுவரின் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து மொழியாக்கம் செய்து தொகுத்திருந்தார். 13 தமிழ்க் கதைகள் என்ற தலைப்பில் டி.சி. புக்ஸ் (கோட்டயம்) அதை நூலாக 2000 இல் வெளியிட்டது. பதினெழுஞ்சில் ஒன்றாக கோபுர விளக்கு இடம் பெற்றது. இதைத் தவிர ஜெயகிராமன் கதைகளில் வேறு எதன் மலையாள வடிவத்தையும் பார்த்ததில்லை.

சாகித்திய அகாதெமி, நேஷனல் புக்டிரஸ்ட் ஆகிய நிறுவனங்கள் அவ்வப்போது வெளியிட்ட தமிழ்ச் சிறுகதைகள் தொகுப்புகள் பலவற்றிலும் ஜெயகிராமன் கதைகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அந்தக் தொகுப்புகள் பிற மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டனவா என்பது ஜியத்துக்குரியது. தி.ஜெயகிராமனுக்கு சாகித்திய அகாதெமி விருதைப் பெற்றுத் தந்த சிறுகதைத்தொகுப்பு சக்தி வைத்தியம். விருது பெற்ற நூல்களைப் பிற இந்திய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவது அகாதெமியின் நடைமுறைகளில் ஒன்று. அந்தக் திட்டத்தின்படி சக்தி வைத்தியம் தொகுப்புக்கு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு வெளியாகியுள்ளது. அதைத் தவிர்த்து வேறு இந்திய மொழிகளில் பெயர்க்கப்பாடில்லை என்றே அறிய முடிகிறது.

வோயிருஷ்

தி. ஜானகிராமன்

தி.ஜானகிராமன் கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் தொகுத்தல், என்னுடைய தேர்வாக ஒரு கதைத்தொகுப்பைக் கொண்டு வருதல் ஆகிய பணிகளுடன் பிற இந்திய மொழிகளில் வெளியிடத் தகுந்தவையான தி.ஜானகிராமன் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதும் ஒரு திட்டமாக இருந்தது. அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 17 கதைகளின் மொழியாக்கம் கண்ணடத்திலும் (மொழி பெயர்ப்பாளர் - கே.நல்லதம்பி) இந்தியிலும் (மொழி பெயர்ப்பாளர் - அனுராதா கிருஷ்ணமூர்த்தி) நிறைவடைந்து நூல்கள் வெளியாக இருக்கின்றன. மலையாள மொழி பெயர்ப்பாளரைத் தேடும் தொடர்பில் தி.ஜானகிராமன் படைப்புகள் எவையெல்லாம் மலையாளத்தில் சிடைக்கின்றன என்றும் பார்த்தேன். மேற்கொண்ண இரு நாவல்கள், ஒரு சிறுகதையைத் தவிர வேறு எதுவும் பார்வையில் தட்டுப்படவில்லை. அநேகமாக சி.ஏ.பாலனுக்குப் பிறகு தி.ஜானகிராமன் படைப்புகள் எதுவும் மலையாளத்தில் மொழி பெயர்க்கப் படவில்லை.

1960 - 70 கால அளவில் கணிசமான மலையாள நாவல்களைத் தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்தவர் சி. ஏ. பாலன். அன்று வெகுஜன வரவேற்புப் பெற்றிருந்த மலையாள நாவல்களைத் தமிழாக்கம் செய்தார். தகழி சிவசங்கரப் பிள்ளை (ரணிப்படிகள், கயிறு), பி.கேசவதேவ் (அழகியின் சுயசரிதை), எஸ்.கே. பொற்றேக்காடு (ஒரு கிராமத்தின் கதை), மலையாற்றார் ராமகிருஷ்ணன் (ஒரு காட்டுப் பெண்ணின் காதல் கதை) எம். டி. வாசதேவன் நாயர் (நாலு கட்டு), வெட்டுர் ராமன் நாயர் (வாழ மறந்தவர்) ஆகியோரது நாவல்களையே அவர் தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார். இவை அனைத்தும் புகழ்பெற்ற ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்டவை. அல்லது வெகுஜன ஈர்ப்புப் பெற்றவை. மொழி பெயர்ப்பாளரின் தனிப்பட்ட தேர்வாக அமைந்தவை அல்ல என்று பட்டியலைப் பார்க்கும்போதே விளங்கிக் கொள்ளலாம். இவற்றில் பெரும்பாலானவை சாகித்திய அகாதெமி போன்ற இலக்கிய நிறுவனங்களின் தேவைக்கு ஏற்பத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவை. முன் குறிப்பிட்ட நாவல்களில் பொன்னி - ஒரு காட்டுப் பெண்ணின் காதல் கதையைப் பூம்புகார் பதிப்பகம் (சென்னை) வெளியிட்டது. பிற நாவல்கள் அனைத்தையும் சாகித்திய அகாதெமியே வெளியிட்டிருக்கிறது. இந்தத் தேவையும் தேர்வும் தமிழ் நாவல்கள் மொழியாக்கத்திலும் செயல்பட்டிருக்கின்றன.

1960 - 70களில் அதிகம் பேசப்பட்ட தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளையே சி.ஏ.பாலன் மலையாள மொழியாக்கத்துக்கு எடுத்திருக்கிறார். மலையாளத்திலிருந்து அதிக எண்ணிக்கையிலான நாவல்களைத் தமிழாக்கம் செய்தவர் தமிழிலிருந்து விரலில் எண்ணக் கூடிய அளவிலேயே மலையாளத்துக்குப் பெயர்த்திருக்கிறார். ஓரிரு தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நாவல்களை மட்டுமே மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். அகிலன், ஜெயகாந்தன், தி.ஜானகிராமன் ஆகியோரது நாவல்களையே முதன்மையாக மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். அகிலனின் பொன்மலர், சினேகிதி, சித்திரப்பாவை, ஜெயகாந்தனின் உன்னைப்போல் ஒருவன், கருணையினால் அல்ல, சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், ஒரு மனிதன் ஒரு வீடு ஒரு உலகம், தி.ஜானகிராமனின் அம்மா வந்தாள், மோகமுள் ஆகியவையே பாலனின் மலையாள ஆக்கத்தில் வெளியான குறிப்பிடத் தகுந்த தமிழ் நாவல்கள். அன்றைய கால அளவில் தமிழில் கவனம் பெற்ற நாவல்கள் இவை. இவற்றின் ஆசிரியர்கள் பரவலாக அறியப்பட்டவர்கள். அந்த நிலையில் இந்தப் படைப்புகளைப் பற்றிய தோராயமான அறிமுகம் மலையாளத்தில் முன்னரே இருப்பதற்கான வாய்ப்பு அதிகம்.

மலையாளத்தில் இலக்கியப் பத்தியெழுத்தாளராகப் பெயர் பெற்றிருந்த பேராசிரியர் எம்.கிருஷ்ணன் நாயர் அவரது 'சாகித்ய வாரபலம்' பத்தியில் அகிலனின் சித்திரப்பாவையையும் தி.ஜானகிராமனின் அம்மா வந்தாளையும் பற்றி எழுதிய வரிகள் மங்கலாக நினைவில் உள்ளன. 'இந்த நாவல்தான் (சித்திரப் பாவை) ஞானபீடப் பரிசுக்குரியது என்றால் முட்டத்து வர்க்கியின் ஒவ்வொரு நாவலுக்கும் ஒரு ஞானபீடப் பரிசு கட்டாயம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்' என்றும் 'அம்மா வந்தாள் நாவலை தமிழ் வாசகர்கள் ஏன் கொண்டாடுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. மிக நேர்த்தியாகச் சொல்லப்பட்ட கதைதான்.. உனர்ச்சிபூர்வமான எழுத்து என்பது மலையாள மொழி பெயர்ப்பிலும் தெரிகிறது. ஆனால் கேரளக் கலாச்சாரத்தில் இந்த நாவலுக்கு இடமில்லை' என்றும் விமர்சித்திருந்தார். வாசகனாக, குறிப்பாகத் தமிழ் இலக்கிய வாசகனாக இந்த அபிப்பிராயம் உறுத்தியது. தமிழுக்கு மிகவும் அன்னியமான கலாச்சாரப் பின்புலங்களிலிருந்து வந்த படைப்புகளை மொழி பெயர்ப்பின் வாயிலாகவே அறிந்திருக்கிறோம். அவற்றில் இடம்பெறும் பண்பாட்டுக் கூறுகளை படைப்பின் மூலமாகவே தெரிந்துகொள்கிறோம். வாசிப்பில் அடையும் பயன்களில் அதுவும் ஒன்று. இந்த எண்ணங்களைக் கொண்டிருந்தமையால் பேராசிரியரின் கருத்து பொருத்தமானதாகத் தோன்றவில்லை. எனினும் மலையாள வாசகர்களின் இடையே அகிலன், ஜெயகாந்தன் நாவல்கள் ஏற்படுத்திய லேசான சலனத்தைக் கூட ஜானகி

ராமன் படைப்புகள் ஏற்படுத்தவில்லை என்பது குறையாகவே இருந்தது. அம்மா வந்தாள், மோகமூள் இரண்டுக்கும் வாய்த்த மொழிபெயர்ப்புகள் அவ்வளவு மோசமல்லாதவைதாம். எனினும் இந்தப் படைப்புகள் ஏன் மலையாள வாசகர்களால் கவனிக்கப்படவில்லை என்ற கேள்வி வருடக் கணக்காக உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

மலையாள வாசகர்கள் மொழிபெயர்ப்புகளால் கணிசமான அளவுக்குப் பாதிப்புப் பெற்றவர்கள். இதை விளக்க ஒர் எடுத்துக்காட்டை முன்வைக்க முடியும். புகழ்பெற்ற பிரெஞ்சு எழுத்தாளரான விக்தர் ஹ்யூகோவின் “லெ மிசரபிள்சி”ன் மலையாள மொழியாக்கமான பாவங்கள் (எழைகள்). மலையாள இலக்கிய உலகிலும் பொது வாசகர்களிடையிலும் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்தியது. நாவல் இலக்கியத்தின் முன் மாதிரிகளில் ஒன்று என்ற நிலையிலும் கண்ணீர்த் துளிவர உள்ளூருக்கும் கதை என்ற நிலையிலும் ஆழமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. பாவங்கள் என்ற தலைப்பில் நாலப்பாட்டு நாராயண மேனன் செய்த சுருக்கமான இந்த மொழிபெயர்ப்பு இன்றும் வாசிக்கப்படுகிறது. 2015 இல் ஜே. மாத்யூஸ் ம் 2019 இல் பி. சரத்சந்திரனும் நாவலுக்குப் புதிய மொழிபெயர்ப்புகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். அவற்றுக்கு இடப்பட்ட தலைப்பும் பாவங்கள் என்றே அமைந்தது நாவலுக்கு வாசகர்களிடையே உள்ள நெருக்கத்தையும் நாராயண மேனனின் நினைவுக்காரலையும் ஒருங்கே காட்டுகிறது.

இந்திய நாவலாசிரியர்களில் மலையாள இலக்கியத்தில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர் வங்க எழுத்தாளரான பிமல் மித்ரா. தமிழில் அவர் அரிதாகவே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவரது எல்லா நாவல்களும் மலையாளத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. கணிசமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன. ஹ்யூகோவின் நாவலும் பிமல் ராயின் நாவல்களும் புத்தக வடிவில் இலக்கிய உலகில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. நாடக வடிவிலும் மேடைக் கலையான கதாபிரசங்கம் வழியாகவும் பொதுக் கலாச்சாரச் சூழலில் செல்வாக்குச் செலுத்தின.

இவ்வாறான கலாச்சார ஏற்புள்ள மொழியில் தி.ஜோன்கிராமன் படைப்புகளுக்கு இடமில்லை என்பது அவரது வாசகனான எனக்கு அந்தரங்கமாக வருத்தமளித்தது. மலையாளக் கலாச்சாரத்துடன் இந்தப் படைப்புகள் பொருந்த முடியாமற் போவதன் காரணங்களை யோசித்தேன். சில காரணங்கள் பிடிப்பட்டன.

முதலாவது காரணம் அரசியல் சார்ந்தது. நவீன மலையாள இலக்கியம் அதன் தொடக்க காலம் முதலே இடதுசாரிச் சிந்தனைகளால் தாக்கம் பெற்று வளர்ந்தது. இன்று பெரும் கலைஞர்களாகப் போற்றப்படும் எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அந்தத் தாக்கத்தில் எழுதியவர்களே. அவர்களின் படைப்புகளை மக்களிடையே பரவலாக அறிமுகம் பெறச் செய்ததில் இடதுசாரி இயக்கங்களின் பங்கு அதிகம். இந்தப் பின்னணியில் தி.ஜோன்கி ராமன் போன்று அரசியல் நிலைப்பாட்டை வெளிப்படையாகப் படைப்பில் முன்னிருத்தாதவர் கண்டுகொள்ளப்படாமல் போவது இயல்புதானே?

இரண்டாவது காரணம், கலாச்சார அடிப்படையிலானது. தாய்வழிச் சமூகத்தை முதன்மையாகக் கொண்டிருப்பதால் மலையாளிகளின் உறவு அமைப்பில் பெண்ணுக்கே முதல் இடம். பெண்ணே குடும்ப பந்தங்களின் மையம். அவளு விருப்பமே முன்னுரிமை கொண்டது. பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் அவள் மீது ஆண்களின் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தாலும் குடும்பம், தாம்பத்தியம், பாலியல் ஆகியவற்றில் அவளது கருத்தே இறுதியானது. அவள் விரும்பிய ஒருவனை வரித்துக் கொள்ளலாம். ஒரு காலத்திய வழக்கப்படி தனக்கு விருப்பமில்லாத ஆணுடனான உறவைத் துண்டித்து விட்டு விருப்பத்துக்குரிய இன்னொருவனை ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அது ஒழுக்கக் கேடாகக் கருதப்படாத குழலும் நிலவியது. அந்தப் பின்னணியில் ஒரு மலையாளி ஆணுக்கு இரண்டு தந்தையர்கள் இருப்பது சுக்கியம். அதற்கான இலக்கிய உதாரணங்களையும் நிறையவே பார்க்கலாம். தமிழில் அதற்கான உதாரணம் நீல பத்மநாபனின் பள்ளிகொண்டபுரம் நாவல். இந்த உறவை ஒழுக்கப் பிறழ்வாக கேரள சமூகம் என்னியது இல்லை. அம்மா வந்தாளை மலையாளிகள் ஏற்க முடியாமைக்குக் காரணம் இதுவாகவும் இருக்கலாமென்று தொன்றியது.

அம்மா வந்தாளின் மையக் கதையிழை அலங்காரத்தின் பாலியல் பிறழ்வு. (அம்மா வந்தாள் நாவலின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்கு இடப்பட்ட தலைப்பு அப்புவின் அம்மாவின் பாவங்கள் (சின்ஸ் ஆஃப் அப்பு ஸ் மதர் என்பது நினைவுக்கு வருகிறது)). ஒரு அம்மாவுக்கு இரு கணவர்கள் இருப்பதை இயல்பாக ஏற்றுக் கொள்ளும் மலையாளிக்கு அலங்காரத்தின் செயல் ஒரு குற்றமல்ல, பாவமல்ல. அதிர்ச்சியளிப்பதும்

அல்ல. அவர்கள் பார்வையில் மிகச் சாதாரணமானதான செயல். தமிழ்ச் சூழலில் அது அசாதாரணமானதக் கருதப்பட்டு அதை மையமாக்க்கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல் ஏற்கப்படத் தேவையில்லை. அதனாலேயே அம்மா வந்தாள் கவனம் பெறாமல் போனது.

பெண்கள் மீது மலையாளிகளுக்கு மறைமுகமாக இருக்கும் பயம் மோக மூன்றை ஏற்கத் தடையாக இருந்திருக்கலாம். ஏற்கனவே பெண் சகல அதிகாரி. அதில் வயதிலும் மூத்தவளாக இருந்து விட்டால் நம்ம நிலைமை அந்தோ பரிதாபம் என்ற ஆணுலக அங்கலாய்ப்புத்தான் மோக மூன்றை வாசிக்கத் தடை என்று யுகித்திருந்தேன். தன்னைவிட பத்து வயது மூத்தவருடன் ஓர் இளைஞன் கொள்ளும் காதல் அதிர்ச்சியளிக்கும் அளவுக்கானது அல்ல என்று மலையாளி சமூகம் முன்னரே கண்டிருந்தது.

மோகமுள்ளின் மலையாளி மொழிபெயர்ப்பை நான் முதலில் பார்த்தது 1982 இல். திருச்சூர் கேரள சாகித்திய அகாதமியின் புத்தக விற்பனை நிலையத்தில். அதாவது நூல் வெளியாகிப் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு. என் மனம் கவர்ந்த அபிமானப் படைப்பு நான் அறியும் இன்னொரு மொழியில் என்ற குஷியில் புத்தகத்தை வாங்கினேன். விற்பனையாளர் இலக்கிய விவகாரங்களில் தேறியவராக இருந்தார். புத்தகத்துக்கு பில் போடும்போது சொன்னார். "நல்ல நாவல். ஆனால் யாருக்கும் வேண்டாம் போல. அச்சடித்த பிரதிகள் அப்படியே இருக்கு". எனக்கு 0 ஆதங்கமாக இருந்தது.

கவிஞர் ஆற்றூர் ரவிவர்மாவை மறுநாள் சந்தித்தபோது இந்த ஆதங்கத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டேன். கர்நாடக இசை ரசிகர். தமிழ் இலக்கியம், பண்பாட்டைப் பற்றி அறிந்தவர். தி.ஜோன்கிராமனின் இரு நாவல்களையும் மலையாள மொழி பெயர்ப்பில் வாசித்திருந்தவர். அவர் சொன்னார். "உங்கள் ஆதங்கம் புரிகிறது. மலையாளிகளுக்கு வங்காளத்தைத் தவிர பிற இந்திய மாநிலங்களின் பண்பாட்டோடு நெருக்கமில்லை என்பது உண்மைதான். நீங்கள் குறிப்பிட்டது போல இடதுசாரிச் சார்பும் ஒரு அம்சம். பிமல் மித்ரா மலையாள இலக்கியத்தில் பொருட்படுத்தப்பட்டது மலையாளிகளுக்கு இடதுசாரி எண்ணங்களின் உருவகமாக வங்காளம் இருப்பதால்தான். அதே சமயம் சரத்சந்திரருக்கு தமிழில் ஏன் அத்தனை வரவேற்பு என்றும் யோசியுங்கள். தன்னுடைய பண்பாட்டைக் கேள்வி கேட்கிற படைப்பையாரும் உடனே ஏற்பது கடினம். ஆனால் எல்லாப் பண்பாடும் கேள்விக்கு உட்படும் காலம் வரும். ஒருவேளை அப்போது தி.ஜோன்கிராமன் வேறு கண்ணோட்டத்தில் புரிந்து கொள்ளப்படலாம்".

அந்தக் காலத்தை அண்மையில் உணர்ந்தேன். கல்யாணராமன் தொகுத்து காலச்சுவடு பதிப்பகம் வெளியிட்டிருக்கும் ஜான்கிராமம் பெருந்தொகுப்பில் மலையாள எழுத்தாளரான வி.எஸ்.அனில்குமாரின் கட்டுரை இடம் பெற்றிருக்கிறது. நான் அறிந்தவரை, மோகமுள்ளைப் பற்றி மலையாளத்தில் எழுதப்பட்ட முதல் கட்டுரை. அந்த வகையில் கட்டுரை மகிழ்ச்சியை அளித்தாலும் அனில்குமார் நாவலை அணுகிய விதம் பிழையானது என்றும் புறவயமான தகவல்களைக் கூடத் தலைகீழாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார் என்றும் தோன்றியது. அந்தக் குறையை புதிய தலைமுறைக் கவிஞரும் நாவலாசிரியருமான சந்தியா என்.பி. தீர்த்து வைத்தார். ஃபேஸ்புக்கில் தனது பக்கத்தில் அவர் இட்டிருந்த குறிப்பு மோகமுள்ளுக்குக் கிடைத்த மாறுபட்ட வாசிப்பை எடுத்துக் காட்டியது. (அந்த முகநூல் குறிப்பை வாசித்து விட்டு அவருடன் தொடர்பு கொண்டு விரிவான கட்டுரையாக எழுதுமாறு கேட்டேன். அந்தக் கட்டுரை காலச்சுவடு அக்டோபர் 2021 இதழில் வெளியானது.)

தி.ஜோன்கிராமன் மலையாளத்தில் கவனம் பெறாமைக்குக் காரணம் கலாச்சார அடிப்படையிலானது என்ற யூகம் பலித்த பெருமிதம் எனக்கு. "மலையாளி இந்த நாவலை ஏற்க மறுத்ததன் உறுதியான காரணம், ஆணிடமிருந்து பறித்த தன்னுடைய வாழ்க்கையைத் தானே எடுத்துக்கொள்ளும் தீர்மானங்களுடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதே" என்ற வாசகங்கள் புதிய அணுகுமுறையை நாவல் வாசிப்பில் முன்வைக்கிறது..

மகத்தான எழுத்து எழுதப்பட்ட பண்பாட்டுப் பின்புலத்தைக் கடந்து எல்லாருக்குமானதாக மாறுகிறது. செவ்வியல் நிலையை எட்டுகிறது. என்ன அதற்குக் காலம் கனிய வேண்டியிருக்கிறது. பல ஆண்டுகளாக ஏன் ஜான்கிராமன் மலையாள வாசகர்களை ஈர்க்கவில்லை என்று எனக்குள்ளேயே கேட்டுவந்த கேள்விக்கு நவீன மலையாளிப் பெண் ஒருவரின் பதில் பொருத்தமானதாகக் கிடைத்தது. இரண்டும் வேறுபட்ட கலாச்சாரங்களைக் கொண்ட இருவேறு உலகங்கள். ஆனால் ஒரு கலாச்சாரப் பிரிவினர் தமது கலாச்சாரத்துக்கு அப்பால் இன்னொரு பண்பாட்டை, வாழ்க்கை மறையை ஏற்பது மனிதர்களைப் பற்றியவை என்பதால்தானே? அப்போதுதானே அது கலை. அதனால்தானே அது இலக்கியம்.

இ. சந்தோஷ்குமார்

சமகால மலையாள இலக்கிய உலகில் வணர்திறனை (Sensibility) உருவாக்கும் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமானவர். வித்தியாசமான ஓசையுடன் கூடிய தனித்துவ நடை கொண்ட படைப்பாளி.

இவருடைய பல சிறுகதைத் தொகுப்புகளும், நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளன. மொழிபெயர்ப்புகள் செய்துள்ளார். குழந்தைகளுக்காகவும் எழுதியுள்ளார்.

கேரளாவின் தீவிர இடதுசாரி இயக்கங்களின் அரசியல் திசை மாற்றத்தையும் அதனோடு சிக்குண்ட வாழ்க்கையையும் விபரித்த ‘அந்தகாரநாழி’ 2012 ல் கேரளா சாகித்திய அகாதமியின் சிறந்த புதினத்துக்கான விருதைப் பெற்றது.

நேஷனல் இன்ஷீரன்ஸில் பணிப்புரிந்த இவர் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு முந்தியே சுயவிருப்புடன் ஓய்வு பெற்று, இலக்கியப் பணியுடன் திருச்சூர் கோலாழி என்ற இடத்தில் வசித்து வருகிறார்.

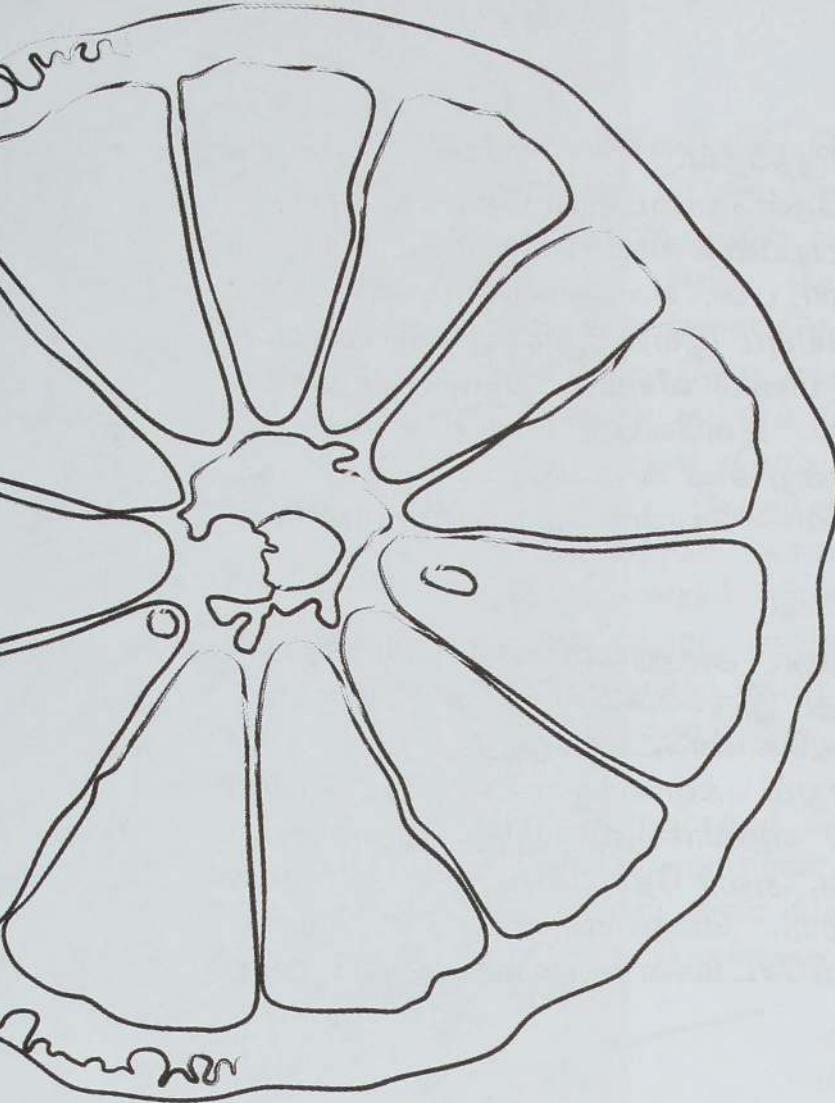
பாந்தாஸ்வர் பெறும்

இ. சந்தோஷ் குமார்

தமிழில் - ஏ.கே. ரியாஸ் முகம்மத்-

கேரளா மாநிலம் காசர்கோர்டு மாவட்டத்தில் உப்பளா என்கிற இடத்தில் பிறந்தார். எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், உள்ளூர் மொழி வரலாற்றாசிரியர். தமிழ், கன்னடம், துளு மொழிகளில் இருந்து நிறைய கதைகளையும் கவிதைகளையும் மலையாளத்தில் மொழியாக்கம் செய்திருக்கிறார். ‘சுவன்ன தத்தயும் மற்று கதகளும் - கன்னடயிலே புதுக்கதகள்’ என்கிற தலைப்பில் ஒரு தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது. தற்போது வளைகுடா தேசமான ஓமானில் வசித்து வருகிறார்.

பாருங்கள், இந்த நாரத்தைக்கு ஒரு தனித்தன்மை இருக்கிறது, என்னவென்றால் அது ஒரு ஓட்டுச் செடியிலிருந்து வளர்ந்து உண்டானது அல்ல.

மிக நீண்ட வருடங்களுக்கு முன்பு வீட்டு முற்றத்துத் தோட்டத்தில் நடப்பட்ட சில தோடம்விதைகளில் மூன்று முளைத்தன. அதில் இரண்டு அதிக நாட்கள் வாழவில்லை. அழுகிப்போயிற்று. மீது ஒன்று மிகவும் மெதுவாக வளர்ந்தது. ஓர் இலை, இரண்டு இலை அப்படி மெதுவாக...அது வளர்ந்து வருகின்றது என்று எவரும் சொல்லமாட்டார்கள். அது வெயிலிலும் மழையிலும் பனியிலும் தியானித்து நின்றது. பார்க்கும்போது நண்பர்களும் உறவினர்களும் கேட்பார்கள் “அட! என்ன செடி இது?”

“தோடை”

“தோடையா?” ஏன் இப்படி வளர்ச்சி குன்றி நிற்கிறது?”

நான் சொல்வேன் “அப்படிக் கிடையாது, அது வளர்கிறது, விதை போட்டு முளைக்க வைத்தது”

“அதைப் பிடுங்கி ஏறிந்துவிட்டு ஓட்டுக் கன்றை நடு! நான்கோ ஐந்தோ வருஷத்திற்குள் பலன் தரும்” என்று அவர்கள் பரிந்துரைப்பார்கள்.

“ஏய், வேண்டாம். காலம் எடுத்துக்கொள்ளல்லும்”

“ஏன் அப்படி, மரணமடைவதற்கு முன் தோடம்பழம் தின்ன வேண்டும் என்கிற ஆசை இல்லையா?”

“இல்லை, நாம் நடும் எல்லா மரங்களும் நம் வாழ்வு காலத்திலேயே பலன் தரவேண்டும் என்று ஏன் இந்த அளவிற்குப் பிடிவாதம்?”

“எங்களுக்கென்ன பிடிவாதம்? உங்களின் தோட்டம்..உங்களின் தோடம்பழம்...காத்திருங்கள்” என்று அவாகள் சொல்லி நகாவார்க்கள்.

இன்றைக்கு அந்தத் தோடை காய்த்தைப் பார்த்தேன். மெல்லிய காற்று வீசியபோது இலைகளுக்கிடையில் இருந்து பச்சை நிறத்தில் ஒரு எலுமிச்சை அளவு வெளிப்பட்டது. மறு கணமே இலைகள் அதைப் பார்வையிலிருந்து மறைத்துவிட்டன.

அப்போது ‘தமானே’ என் நினைவில் வந்துவிட்டார்.

★

நிலத்தைத் தோண்டி புராதன கால விஷயங்களை ஆராய்ச்சி செய்யும் துறையில் பல ஆண்டுகளாகப் பணியாற்றிய ஒருவர் முன்னர் எனக்கு அறிமுகமானார். அவர் பெயர் தமானே. கணேஷ் தமானே... அப்படித்தான் அவரின் முழுப்பெயர். பத்தோ பதினெந்தோ வருடம் முன்பு நடந்த சம்பவம் இது.

முன்பரிச்சயமற்ற நாங்கள் இருவரும் ஒரே பேரூந்தில் பக்கத்து இருக்கைகளில் அமர்ந்து ஒருநாள் முழுவதும் பயணம் செய்தோம். மலைப்பகுதிகளாதலால் பேரூந்து அடிக்கடி இழுத்துக்கொண்டு நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. ஆபத்தான வளைவுகள் எதிர்ப்படும்போது, இதற்குப் பிறகும் தொடர வேண்டுமா என்பது போல் தடுமாற்றத்துடன் ஒருதடவை அது நின்றுவிட்டது. சில வேளைகளில் மலைகளுக்கூடான சுரங்கப்பாதைக்குள் நுழைந்து காணாமற்போய், மீண்டும் பள்ளத்தாக்கின் வெளிநிய வெளிச்சத்திற்கும் மற்றும் கடுகு வயல்களுக்கும் இடையே தோன்றியது.

பயணம் தொடங்கி சற்று நேரமே ஆகியிருந்தாலும் கூட, அலுப்பு என்னைக் கவ்வியிருந்தது. இந்த அளவிற்கு மெதுவாகப் பயணம் செய்யும் ஒரு பேரூந்தில் ஏறியதற்காக என்னை நானே சபித்தேன். மந்தமாக நகர்வது மட்டுமல்லாமல், அடிக்கடி நிறுத்தப்படுகிறது. தொலைதூரத்தில் நடந்துவரும் பயணிகள் யாரையாவது கண்டால்கூடக் காத்துக்கொண்டு நிற்கிறது. “அட்டா, ஒரு வாடகை வண்டியை அழைத்துப் போயிருக்கலாம்.”

வெளியே சலிப்பாகப் பார்த்தபடி அசௌகரியத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தேன். அப்போது, வண்டி ஒரு சுரங்கத்திற்குள் நுழைந்தபோது எங்கிருந்தோ தேன்தோடையின் மணம் பரவுவதாக உணர்ந்தேன். எங்கும் இருள்மயம். எந்த சத்தத்தையும் கேட்க முடியவில்லை. அவ்வளவு நேரமும் இடம்பெற்ற உரையாடல்களும் சிரிப்பொலிகளும் திடீரென நின்றுவிட்டன. எல்லோரையும் ஒர் அச்சம் பீடித்தது போல் தோன்றிற்று.இருட்டிலிருந்து வெளியேற முயற்சி செய்யும் இயந்திரத்தின் மூச்சிரைப்பை மட்டும் சில வேளைகளில் கேட்க முடிந்தது. அப்போதுதான் அந்த மணம் வீசியது. பயணிகள் யாரோ ஒருவர் சாப்பிட்டு கொண்டிருக்கலாம், யார் என்று தெரியவில்லை. உள்ளேயும் வெளியேயும் ஒரே போன்ற இருட்டு. அபூர்வமாக, எதிர்த்திசையில் இருந்து கடந்து சென்ற சில வாகனங்களின் வெளிச்சம் பேருந்தை சற்று அவ்வவ் கணங்களுக்கு ஒளி பாய்ச்சியது போல் தோன்றியது. அவ்வளவுதான். மீண்டும் இருள் சூழ்ந்தது.

சுரங்கத்திலிருந்து வெளியே வந்தபோது வெளிச்சம் மீளவும் வந்தது. அதனுடன் சிரிப்பொலிகளும் உரையாடல்களும் அதிக சத்தத்துடன் கேட்கத் தொடங்கின. பக்கத்து இருக்கையில் உட்கார்ந்திருக்கும் நபர்தான் தோடம்பழம் சாப்பிடுகிறார் என்பதை அப்போது புரிந்துகொண்டேன். ஓஹ்..., யார் இந்த மனிதர்? சுரங்கத்திற்குள் நுழைவதற்கு முன் அவரை ஒருபோதும் கவனிக்கவில்லையே என்று நினைத்தேன். உண்மையில் அவர் அங்கேயேதான் இருந்திருந்தாரா? எதுவாகிலும், இந்த இருள்வழிப் பயணத்தை அவர் சற்றும் பொருட்படுத்தவில்லை என்று தோன்றிற்று. அவர் தோடம்பழத்தின் களைகள் ஒன்றையோ இரண்டையோ வாய்க்குள்ளே போட்டு மெல்லுகிறார். மெதுவாக, மிக மெதுவாக, கூழுங்கவும் ருசிக்கவும் பிரயாசைப் பட வேண்டிய ஏதோ ஒரு விசேடமான உணவை சாப்பிடுவது

ஒரு சளையை சாப்பிடுவதற்கு இவ்வளவு நேரமா!
உரிக்கப்பட்ட தோடம்பழத்தின் தொலியும் ஒரு சில விதைகளும் அவர் மடியில் விரிந்திருந்த கைக்குட்டையில் விழுந்து கிடக்கின்றன.
கைக்குட்டையில் நிறம் மங்கிப்போயிருந்த ஒரு மிருகத்தின் சித்திரம். இப்போது அதன் உடலின் மீது உள்ள புள்ளிகள் போல அந்த விதைகள். யாரையும் கவனிக்காமல் பார்வையை எங்கோ தூரத்துக்கு வீசிக்கொண்டிருந்தார் அவர். ஆனால் எதையும் பார்ப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஏதோ யோசனையில் மூழ்கியிருக்கலாம். கொஞ்சம் தடித்த, சாதாரண உயரமான உருவ அமைப்பு அவருக்கு. வெயில் சுட்டதுபோல் கருமையாக இருந்தது அவர் முகம். பெரும்பாலும் நெற்றிமேல் கலைந்து வீழ்ந்து கிடக்கும் தலைமுடிகள் நரைத்திருக்கின்றன. கிட்டத்தட்ட ஓரளவு பகுதியைத் தின்று முடித்த பெரிய தோடம்பழத்தை இடது கையில் சோம்பேறித்தனமாகப் பிடித்திருந்தார். எவ்விதமான உணவுமற்று அதை அவா சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் என்று தோன்றியது.

சிறிது நேரத்தின் பின், இன்னும் ஓரிரண்டு சளைகளை அவர் வலது கையால் பிரித்து மெதுவாக வாய்க்கு அருகில் கொண்டுவந்தார். வாயைத் திறந்து அப்படியே மெல்ல அதை உள்ளே தள்ளினார். எல்லாமே ஒரு இயந்திரத்தின் செய்கை போலிருந்தது. வாய் திறக்கிறது, மூடுகிறது, மெதுவாக அசைகிறது. மறுபடியும் வலது கை மெதுவாக நிலைக்குத் திரும்பி வருகின்றது. அவா இவ்வளவு கவனமாக இருந்தும், அந்த கைவிரல்களினாலே தோடம்பழத்தின் சாறு வழிந்தோடுவதை நான் பார்த்தேன். அதை அவர் அறிந்திருந்தாரோ தெரியவில்லை.

அப்படிப் பார்த்தபோது ஒர் அதிசயம்; அவர் வலது கையில் ஆறாவதாக ஒரு விரல் இருப்பதை நான் கவனித்தேன்.

மிகவும் சிறிய ஒன்று. சிறுவிரலை ஒட்டியதாக, களைத்துப் போய்த் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அதனாடாகவும் தோடம்பழச் சாறு வழிந்தோடியிருந்தது. அதை நான் அசாதாரணமாக உணர்ந்தேன். ஆறுவிரல்கள் உள்ள ஒருவரை மிக அருகில் முதல் தடவை நான் சந்திக்கிறேன். வேறொருவருடைய உடலில் இருந்தாலும், அந்த விரல் எந்தக் காரணமுமற்று என்னை ஏரிச்சலூட்டிக்கொண்டிருந்தது. நான் கண்களை விலக்கினேன்.

ஆனாலும் இடைக்கிடையில் தெரியாமல் அதையே உற்றுப் பார்த்தேன். அப்போதெல்லாம் ஏதோ ஒரு தவறு செய்வது போல் நான் உணர்ந்தேன். யோசித்துப் பார்த்தால் அதில் ஒன்றுமில்லை. ஒரு சிறிய விரல். குழந்தைகளுடையது போல் ஒன்று. அதன் மேல் சற்று சிறிய கோடுகள், மடிப்புகள், ஓர் சின்ன நகம். ஆனால், மற்ற விரல்கள் போல் அல்ல; அது அசைவதே இல்லை. ஒரு வேளை அதுதான் ஒரு வித்தியாசம். அவர் கையை உயர்த்தும் போதோ, தோடம்பழுத்தின் சுளைகளைப் பிரிக்கும்போதோ, தின்பதற்காக அசைக்கும் போதோ அந்த விரல் மட்டும் செயலற்று நிற்கின்றது. தூங்கும் ஒரு சிக்கைப் போல-சிறுவிரலோடு ஒட்டிக்கொண்டு. அதன் மீதும் தோடம்பழுத்தின் சாறு பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். ஒட்டுநர் திடீரெனப் பேருந்தை நிறுத்தினார். எல்லோரும் இருக்கைகளில் இருந்து தடுமாறி முன்னகாந்தனா. எதிரே காளை ஒன்று சற்றும் அவசரப்படாமால் சாலையைக் கடப்பதைக் கண்டேன். சிந்தனையில் இருந்து விடுபட்டு அந்த மனிதர் சுற்றிலும் பார்த்தார். பிறகு என்னை நோக்கிப் புன்னகைத்தார். அவ்வளவு நேரமும் அவரை நான் அவதானித்துக் கொண்டிருந்ததை அவர் தெரிந்திருப்பாரா என்கிற சங்கடம் அப்போது என்னை ஆட்கொண்டது. ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக அவர் கவனிக்கவில்லை என்று தோன்றியது.

மிச்சம் இருந்த தோடம்பழச் சுளைகளை அவர் என்னிடம் நீட்டினார். “சாப்பிடுங்க, சாப்பிடுங்க... இனிப்பான தோடம்பழம்தான், ஏற்கெனவே கேட்க மறந்துவிட்டேன்” “வேண்டாம்” என்று நான் சொன்னேன். ஒன்றுமில்லை; ஒரு வேளை அந்த மேலதிக விரலால் அவர் அதைத் தொட்டிருக்கலாம் என்று சந்தேகப்பட்டேன்.

அவர் வற்புறுத்தவில்லை. தலையை மட்டும் அசைத்துக் கொண்டார். மீண்டும் தூரத்தில் எங்கேயோ பார்ப்பதைத் தொடர்ந்தார். பேருந்து சமவெளியை விட்டு சிறிய ஏற்றங்களில் பிரவேசித்தது. அவ்வளவு நேரமும் கூடவே இருந்த சூடு தணிந்தது போல தோன்றிற்று. குளிர் காற்று வீசியது.கண்கள் மூடிக்கொண்டன. சிரிப்பும் ஒலியும் மறைந்து விட்டன.

எவ்வளவு நேரம் அப்படியே தூங்கிப்போனேன் என்று தெரியவில்லை. யாரோ தொட்டு எழுப்பியதில் கண்விழித்துப் பார்த்தேன்.. பக்கத்து இருக்கையில் உட்கார்ந்திருக்கும் அந்த மனிதன்தான். சிறிய ஒரு சந்திப்பில் பேருந்து நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சிலர் கீழிறங்கி வழியோர மக்கடைகளில் தேநீர் அருந்திக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன்.

“மன்னிக்கவும்...நீங்க நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தீகள். ஒருவேளை இறங்கப் போகிற இடத்தைத் தவற விட்டுவிடுவீர்களோ என்று நினைத்தேன்”

“அதுபரவாயில்லை....எழுப்பியது நல்லதுதான், வெளிப்புறக்காட்சிகளைப் பார்க்கலாமே”-நான் சோர்வுடன் சொன்னேன்

அவர் கையிலிருந்த தோடம்பழம் தீந்துபோயிருந்தது. மடியில் விரித்திருந்த கைக்குட்டையில் தோடம்பழுத்தின் தோல்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. கடை ஒன்றின் மேல் தொங்கியிருந்த விளம்பரப்பலகையில் அந்த ஊரின் பெயரைப் படித்தேன். அதிகளவு தூரம் தாண்டவில்லை என்று தெரிய வந்தது.

“வண்டி மிக மெதுவாகத்தான் நகருகிறது இல்லையா? எல்லா இடத்திலும் நிற்கிறது” என்று கேட்டேன். அவர் அதற்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

“தமானே” கையை நீட்டி அவர் சுயஅறிமுகம் செய்து கொண்டார்.. நான் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். ஆனாலும் என் கையை நீட்டவில்லை. அந்த ஆறாவது விரலைத் தொடவேண்டிவருமோ என்ற அச்சம். ஒருவேளை தூக்கத்தில் இருந்து சற்றுமுன் எழுப்பும் போது அந்த விரல் என்னை ஸ்பரிசித்திருக்கலாம் என்றும் தோன்றியது. அதில் எதுவுமில்லை. ஆனால், அப்போதும் ஏதோ ஒரு ஏரிச்சல் என்னை விட்டு அகலாமல் இருந்தது. பதிலுக்குக் கையை நீட்டாதபோது தமானேவின் முகம் மங்குவதைப் பார்த்தேன். ஒன்றும் பேசாமல் அவர் வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

தேநீர் அருந்தச் சென்ற ஓட்டுநரும் நடத்துநரும் திரும்பி வந்தார்கள்.

“தூங்குபவரை ஒருபோதும் இப்படி எழுப்பும் வழக்கம் என்னிடம் கிடையாது....அது ஒரு பழக்கமாகி விட்டது. சரியாகச் சொன்னால், தூங்குபவரை எழுப்பாமல் அவதானித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் என் தொழில்”. எனத் தமானே அப்போது சொன்னார்.

“‘நீங்க காவல்காரரா அல்லது வேறு ஏதாவது...?’ நான் கேட்டேன்.

“காவல்காரர்கள் யாரையும் எழுப்ப மாட்டார்கள் என்கிறீர்களா நீங்கள்?” எனப் புன்னகைத்துக் கேட்டபடி அவர் தொடர்ந்தார். “அது சரியல்ல. பெரும்பாலும் ஆட்களை எழுப்புவதும் அவாகளின் வேலைகளில் ஒன்றுதான்.”

பேருந்து மீண்டும் புறப்பட்டது.

“அப்படி ஒரு பணியிலிருந்தவன் நான். சில இடங்களைத் தோண்டி கடந்தகாலம் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுடன் வேலைசெய்தவன். நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்” தமானே சிரித்தார்.

“ஆனால், நேற்றோடு நின்றுவிட்டேன். ஓய்வுதியம் தொடங்கிவிட்டது.இப்போது எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. வீடு திரும்புகிறேன்.”

“ஓஹ், ஓய்வுபெற்றுவீட்டார்களா. உங்களைப் பார்த்தால் ஓய்வுதியம் பெற்றவர் என்று சொல்ல மாட்டார்கள்.” என நான் சொன்னேன்.

அவர் வலதுகையின் விரல்களை மடக்கி மெதுவாக மடித்துக் கண்களை மூடிக்கொண்டு மனதில் கணிப்பதைப் பார்த்தேன். அப்போதும் ஆறாவது விரல் மட்டும் தனியாக இருந்தது.

“முப்பத்துஒன்பது ஆண்டுகள்... கிட்டத்தட்ட முப்பத்து ஒன்பது ஆண்டுகள் ஓரே வேலையில் இருந்தேன்” அவர் சொன்னார்.

அதில் முதல் ஏழுவருஷங்கள் அவர் ஒப்பந்தத் தொழிலாளியாக இருந்தார். பிறகு ஒர் உயர் அதிகாரி உதவி செய்து நிரந்தரமாக்கினார்.

“தோண்டுகிற வேலைதான்!!” வறண்ட குரலில் அவர் சிரித்தார். “ஆனால், இங்கு தோண்டுவது சவங்களை மூடுவதற்காக அல்ல. மீட்டெடுப்பதற்காக மட்டும்... அப்படி நீண்ட காலம் ஓரே தொழிலிலேயே ஈடுபடும் போது உலகின் பல நடைமுறைகளும் நமக்கு அந்நியமாகி விடும்... உதாரணமாக நீங்கள் இப்போது சொன்னீர்களே, இந்த வண்டி மிக மெதுவாக நகர்கிறது என்பது போல் என்னவோ. அது எனக்குப் புரியவில்லை. என்னைப் பொறுத்த வரையில் தற்போதுதான் இது வேகமாக செல்வதுபோல் தெரிகிறது.”

“அது உண்மைதான்... இப்போது இரண்டு மணித்தியாலம் ஆகியிலிருக்கு இல்லையா? பத்து, முப்பது கிலோமீட்டர்களில் மட்டும் நகர்ந்திருக்கின்றோம். அநேகமாக அவ்வப்போது மலை ஏறுவதால் இருக்கலாம்” என நான் சொன்னேன்

அப்போது எங்கள் உரையாடலைக் கேட்ட வண்ணம் வெளியே இருக்கும் மரங்கள், கடைகள், வீடுகள் எல்லாமே மிக விரைவில் பின்னோக்கி ஓடி மறைந்தன. பேருந்து இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக நகர்ந்தது. தமானே வெளியே பார்த்தார். அவர் முகம் அதிகமாக இருண்டு வருவதை நான் கண்டேன்.

“என் வேலையின் தன்மை அப்படியிருக்கலாம்.” வெளியே பார்ப்பதை விலக்கிக்கொண்டு தொடாந்தார்.

“தோண்டித் தோண்டிப் போவதென்பது எவ்வளவு மெதுவானது என்று தெரியுமா! ஓவ்வொரு அங்குலமும் ஓவ்வொரு அடியும் இப்படி, மண்ணைப் படைகளாக வேறுபடுத்தி, பூமிக்கு வலிக்காத வகையில், மெதுவாக, மிக மெதுவாக. ஆரம்பத்தில் அதுதான் பெரிய பிரச்சனை. அக் காலம் இளமைப் பருவம் இல்லையா! நல்ல உடல்நலம், வலிமை... வேறு இடங்களில் செய்வது போல் சீக்கிரமாகத் தோண்ட முயற்சி செய்வேன். அப்படிச் செய்யக் கூடாது என்று அனுபவமுள்ளவர்கள் தடை செய்வார்கள். கரண்டிகளால் சுரண்டி சுரண்டித்தான் படைப்படையாக வேறுபடுத்த வேண்டும். கவனமாக. நாட்கள்.... மாதங்கள் என்று அப்படிப் பொறுமையுடன் வேலை செய்யும்போது, அதிர்ஷ்டம் இருந்தால் மெதுவாக

ஒரு நாணயம், ஒரு நகை, ஒரு பாத்திரம், ஆயுதம் இவை எல்லாம் உருவம் கொள்ளத்தொடங்கும். ஏதோ பழைய காலத்துக்குள் நுழைவோம். தூங்குபவர்களை எழுப்பாத வண்ணம் எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று பார்ப்போம். படிப்படியாக உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோன சமூகங்கள் தெளிவாகத் துலங்கத் தொடங்கும். சில வேளை

பெரிய நகரங்கள். பல ஆண்டுகளாக இருக்கும். அதே சமயம், யாருக்கும் இடையூறு செய்யாமல் நீண்ட கோடையில் வற்றிப் போன சில இருப்பதுதான் எங்கள் வேலை” தமானே ஏதோ யோசிப்பது போல் நதிகள். விலங்குகளின் புதைபடிவங்கள். நிறுத்தினார். பிறகு மீண்டும் தொடர்ந்தார் - “கருணைதான் இந்த இப்போது வரை அவைகளின் வறண்ட வேலைக்குத் தேவையானது, பலமோ வேகமோ அல்ல. உங்கள் தொண்டைகளில் தேங்கிய தாகம்... காதலியோடு உள்ளது போல் இறந்த காலத்துடனும் ஒரு அக்கறை ஒவ்வொரு அங்குலமும் ஒவ்வொரு தேவை. இல்லையென்றால் நாம் தேடும் உலகம் நம்மோடு அடியும் மண்ணுக்குள்ளே போகும்போது பினங்கி நொறுங்கிவிடும்... உங்களுடையது மிகவும் பரபரப்பான மணிநேரங்களோ நாழிகைகளோ அல்ல, நூற்றாண்டுகளைத்தான் நீங்கள் கடந்துசெல்கிறீர்கள் என்று புரியும். ஒவ்வொரு அடியிலும் எவ்வளவு நூற்றாண்டுகள்! ஒருவேளை அதனால் இருக்கலாம், வெளியே உள்ள வேகத்துடன் எனக்குப் பொருந்திப்போக முடியவில்லை”

அப்படி நீண்ட வருஷங்கள் வேலை செய்து, மேஸ்திரியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். பத்திருபது தொழிலாளிகள் உதவியாளர்களாக அவருக்குக் கீழ் நியமிக்கப்பட்டனர். தமானே அவர்களிடம் சொல்வார்: “நாம் அவசரப்பட வேண்டியதில்லை. கொஞ்சம் தாமதித்தால் கூட பிரச்சனை எதுவுமில்லை. ஏனென்றால் நாம் தேடுவது அங்கேயே

வேலை என்று நினைக்கிறேன். சிறிது நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு தமானே சொன்னார்.

“ஆமாம். பெரும்பாலும் நேரம் போதாது. இலக்கு என்று வேறு இருக்கு” - நான் ஒப்புக்கொண்டேன்.

“மாறாக எங்களுக்கு அது இல்லை” தமானே சிறித்தார். “ஒருவர் இவ்வளவு புதைபடிவங்களைக் கண்டைய வேண்டும் என்று சொல்ல முடியுமா?” - அப்படிச் சொல்லி அவரே ரசித்து சிறித்தார்.

“பாருங்கள், நிறைய ஒட்டடைகள் உள்ள ஒரு பழைய கோட்டைக்குள்ளே நீங்கள் செல்கிறீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதற்குள்ளே இருக்கும் அறைகளினுடே நடந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். திறந்திருக்கும்

வாயில்களைக் கடந்து செல்கிறீர்கள். அப்போதெல்லாம் அந்த ஒட்டடைகள் எதையும் சிதைக்காமல், உங்களால் மிக நிதானமாக நடக்க முடியுமா? அப்படி என்றால் நீங்கள் வெற்றியடைந்தவர். அதுதான் இந்த வேலை. கனவுகளைக் கலைக்காமல் ஒருவர் தூக்கத்தினாடே மெதுவாக நடந்து செல்லும் வேலை. அதே சமயம், அவர் கனவுகள் அந்த ஒட்டடைகளைப் போல் உங்கள் உடலில் ஒட்டவும் கூடாது. அதையும் கவனிக்க வேண்டும்.”

சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்துவிட்டுத் தமானே முன்முனுத்தார்: “அது எப்படி முடியும். எளிதானது அல்ல, முற்றிலும் எளிதானது அல்ல.” பிறகு எதையோ அழிக்க முயல்வது போல வலது உள்ளங்கையால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்தார். ஏனோ அப்போதும் நான் அந்த ஆறாவது விரலைப் பார்த்தேன். அது நேரங்களில் இல்லாமல் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. இல்லையெனில், மற்ற விரல்களின் இடையே ஒரு கனவு போல் பற்றிக் கிடக்கின்றது. ஆனால் இந்தத் தடவை நான் அந்த விரலைத்தான் பார்க்கிறேன் என்பதை அவர் புரிந்துகொண்டார்.

தமானே என்னைப் பார்த்து ஒரு பிரத்யேகமான முகபாவத்தில் சிரித்தார். அவர் எதற்காக சிரித்தார் என்பதை நான் புரிந்துகொள்ளவில்லை. சிறிது நேரம் எங்களுக்குள் மௌனம் தொடர்ந்தது.

“ஆரம்பத்தில் இந்த மந்தநிலை வேலை எனக்கும் சோர்வாக இருந்தது. ஒரு நிரந்தர வருமான வேலை என்கிற நிலையில் அதைக் கருதினாலும் கூட நம்முடைய இளமையையும் ஆரோக்கியத்தையும் கேலி செய்யும் எதோ ஒன்று அதில் இருந்தது. குதித்துப் பாய்ந்து வரும் இளமையை கூயம் அணை கட்டி நிறுத்துவதுபோல் நான் உணர்ந்தேன். மண்வெட்டியை எடுத்து ஆழத்திற்குக் கொத்தி விடவேண்டும் என்றும் மிக வேகமாக ஆழத்திற்குள் இறங்கி விட வேண்டும் என்றும் விரும்பினேன். அது மட்டுமல்ல, மாதக்கணக்கில் ஒரே இடத்தில் தேங்கிக் கிடக்கும் வேலை. வெறிச்சோடிய பிரதேசங்களில் கூடாரத்தை உயர்த்தி எதோ ஒரு தொலைதூர நம்பிக்கையில் மனிதர்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அனேகமாக எதையுமே கண்டுபிடிக்க முடியாமலும் போகலாம். இருக்கலாம். எத்தனையோ பேர்களின் எவ்வளவோ நாட்களின் உழைப்பு இறுதியில் வீணாகப் போகிறது. பிறகு, அங்கிருந்து வேறு ஒருக்கூடாரத்திற்கு, சர்க்கஸ்காரர்களைப்போல்.. பார்வையாளர்களைக் கவரவில்லை என்பது மாத்திரம்தான் வித்தியாசம்”

அப்போது பேருந்து ஒரு மலையடிவாரத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தது. சுற்றிலும் சூழ்நிலை கடுகு வயல்களின் மஞ்சளூடன் சேர்ந்து நான்குமணி நேர வெயில் பரவிக் கிடந்திருந்தது.

“அப்படி ஒரு காலத்தில் ஒரு மலையடிவாரத்தில் நாங்கள் தங்கியிருந்தோம். பல மாதங்கள் நீண்ட ஆராய்ச்சி, சோர்வு. கடைசியாக ஒரு சம்பவம் நடந்தது.” தமானே என்னைப் பார்த்துச் சொன்ன போது, அவர் கண்களில் குறும்புத்தனம் நிறைந்த ஒரு ஓளி படர்வதை அப்போது நான் பார்த்தேன்.

“அனைவரும் ஆழந்த மனக்கசப்படன் இருந்தார்கள். இவ்வளவு நாட்களாக வேலை செய்தும் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. கீழே போகப்போக வன்மையற்ற மண் தன்னிடம் எதையும் வைத்திருக்கவில்லை என்று உணர்ந்தோம். இல்லையெனில் எந்தக் காலத்திலும் அங்கு குடியிருப்பு இருந்திருக்காது. ஆனால், காய்ந்து போன ஒரு நதியின் கால் தடங்கள் நீண்டு சென்றதாக எங்கள் மேலதிகாரி சொல்லியிருந்தார். அது தான் ஆராய்ச்சியின் ஆரம்பம். பொதுவாக அத்தகைய விஷயங்களில் அவருக்குப் பிழைகள் ஏற்படுவதில்லை. ஒரு பள்ளத்தாக்கைக் காட்டி அங்கு எதோ ஒரு பழமையான கலாசாரம் இருந்திருந்ததாக அனுபவத்தால் அவரால் யூகித்துச் சொல்ல முடியும். ஆனால், எங்கே அந்த நதியின் வழிகள்? அதன் கரையில் இருந்திருக்கக்கூடிய மனிதர்கள், நகரம்?.....எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அனைவரும் அங்கு இருந்து கிளம்பிப் புறப்படத் தயாராகியிருந்தனர். உண்மையாகச் சொன்னால் தொழிலாளர்களும் மேஸ்திரிமார்களும் உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சியில் இருந்தார்கள். நீண்ட கால தனிமைப்படுத்தப்பட்ட தங்குதலாலும் சலிப்பான இந்த வேலையாலும் அவர்கள் எல்லோரும் சோர்வடைந்திருந்தார்கள். புறப்பட முடிவு செய்த இரண்டுநாட்களுக்கு முன், மேலதிகாரி என்னை அழைத்தார். தோண்டிய நிலத்தின் ஒரு எல்லை வரை நாங்கள் நடந்தோம். முன்பு பல இடங்களில் ஒன்றுசேர்ந்து வேலை செய்திருந்ததால் எங்களுக்குள் பரஸ்பரமான ஒரு நம்பிக்கை இருந்தது.

நாங்கள் நெலான் கயிறுகள் இழுத்துக் கட்டி அடையாளம் வைத்த திசைகள் ஊடாகவும் நிலத்தை வெட்டி உருவாக்கிய வழிகள் ஊடாகவும் சென்றோம். அந்தப் பரந்த பகுதியே ஒரு பழங்கால சாயலைக் கொண்டிருந்தது. விரைவிலேயே கைவிடப் போகும் திட்டத்தைக் குறித்து யோசித்து கொண்டிருந்திருக்கலாம். மேலதிகாரி எதுவும் பேசவில்லை. நாங்கள் அப்போது கூடாரங்களையும் எல்லோரையும் விட்டுத் தொலை தூரத்தில் இருந்தோம். வெளிச்சமும் குறைவாக இருந்தது. நாங்கள் வந்தடைந்த இடத்தில் நிலம் லேசாக இடிந்து காணப்பட்டது. ஆழத்தில் விழுந்து கிடப்பது போல். சுற்றிலும் மண் படைகள் சிதறிக் கிடந்தன. அதன்முன் வட்டவடிவிலான ஒரு துவாரம் உருவாகியிருந்தது. நிச்சயமாக, மண் அகழ்வின்போது அப்படி எதுவும் அங்கு இருந்திருக்கவில்லை. ஒருவேளை கடந்த ஓரிரு நாட்களில் உருவாகியிருக்கலாம். என்ன நடந்திருக்கும் என அறிந்து கொள்ளவிரும்பினாலும் கூட நான் கேட்கவில்லை.

“தமானே, நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள்.” மேலதிகாரி கூறினார். பிறகு தன்னுடைய கறுத்த மேலங்கியைக் கழற்றி என்கையில் கொடுத்தார். “நான் இந்தப் படிக்கட்டுகளினுடே கீழே செல்கிறேன். ஒருவேளை எதுவும் தென்படாது. ஆனால், இன்னும் ஒரு தடவை பார்த்து உறுதி செய்யலாமே என்று என் மனம் சொல்கிறது. நீங்கள் இங்கேயே இருக்க வேண்டும். நான் சொல்லப்போவது போல செய்ய வேண்டும்.”

அப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவர் கீழே இறங்கி, அந்த வட்டவடிவிலுள்ள பெரிய துவாரத்தினுடே குனிந்து சென்று மெதுவாக மறைந்தார். அவர் அறிவுறுத்தியபடி நான் அங்கேயே காவல் நின்றேன்.

சிறிதுநேரம் கடந்துவிட்டது. நான் செவிகொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். சத்தம் ஏதாவது கேட்கிறதா? எதுவுமில்லை. இப்போது என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இருப்பதற்கான அறிகுறியே இல்லை. நான் யோசித்தேன். அவர் அந்தத் துவாரத்தினுடே சென்றார் என்பது யாருக்காவது தெரியுமா? நான் கையில் வைத்திருக்கும் அவருடைய மேலங்கியைத் தவிர எந்த ஆதாரமும் என்னிடம் இல்லை. நேரம் கடந்து செல்கின்றது. முற்றிலும் அமைதி. பயம் என்னைத் தழுவ ஆரம்பித்தது. நான் அந்த மேலங்கியைத் தோளில் போட்டு, கைகளை வாய்க்கு அருகில் குவித்து சத்தம் போட்டேன். பதில் இல்லை. பிறகு மீண்டும் அவர் பெயரைச் சொல்லி உரக்க அழைத்தேன். அதற்கும் பதில் வரவில்லை. எதிரொலி கூட இல்லை. என்ன நிகழ்ந்தது? என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தெரியாமல் நான் அங்கேயே நின்றேன். அவர் எங்கே போய் மறைந்தார்? எந்தக் காலத்திற்கு? அங்கேயே நிற்க வேண்டும் என்றுதான் அவர் சொல்லியிருந்தார். அதே சமயம், எதேனும் அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டிருந்தால் மற்றவர்களை அழைப்பதுதான் புத்திசாலித்தனம். இருந்தாலும் மேலும் சிறிது நேரம் நான் அங்கேயே நின்றேன். பிறகு யாரையாவது அழைத்து வரலாம் என்று நினைத்துத் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்தேன்.

“தமானே, தமானே!” சிறுதாரம் நடந்த போது பின்னால் இருந்து அவரது குரல். நான் திரும்பி அவர் அருகில் ஓடிச் சென்றேன்.

“தமானே, கொஞ்சம் உதவிசெய்யுங்கள்!”

முற்றாக நீங்காத சோர்வுடன் படிக்கட்டுகளின் கீழே நிற்கிறார். ஆடைகள் அனைத்தும் அழுக்காகி இருந்தன. கேசம் எல்லாம் கலைந்திருந்தது. வெளிறிய முகம். சோர்ந்த கண்கள்.

திரும்பும் வழியில் மேலதிகாரி சொன்னார்: “எனக்கு ஏதோ ஒரு உள்ளுணர்வு

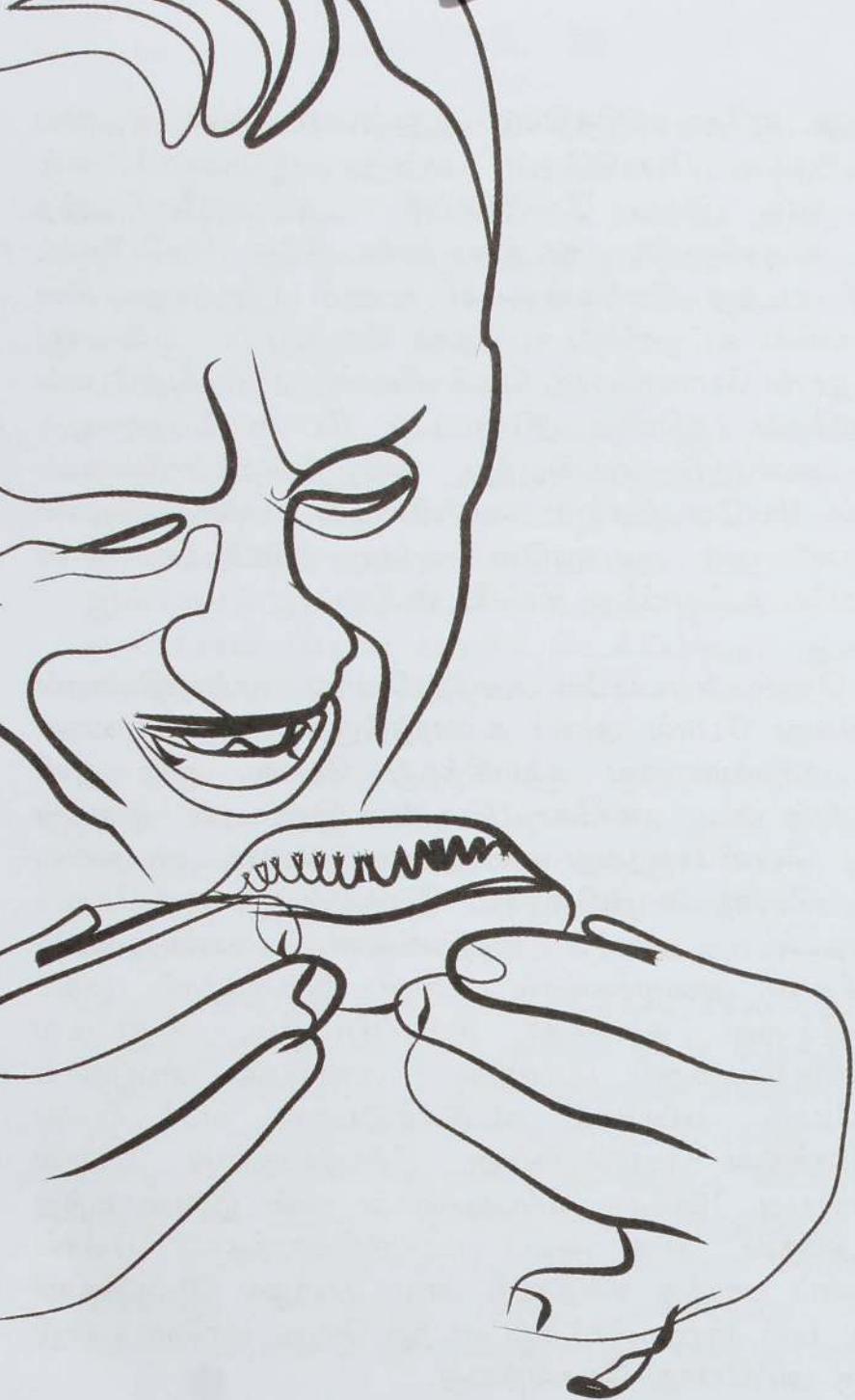
இருந்தது. ஏதோ விசித்திரமான ஒன்றை அதன் அடியில் கண்டுபிடிக்க போகிறேன் என்று. இல்லையெனில் நிலம் ஏன் இடிய வேண்டும்? அப்படியே அந்த வட்ட வடிவினாடே நடந்து நான் கீழே சென்றேன். ஒருவர் நடந்து செல்லக்கூடிய உயரம் இருந்தது. சில இடங்களில் உட்கார்ந்தபடி நகர வேண்டும். இவ்வாறு அதிக தூரம் போன்போது மெல்லியகாற்று வீசுவதுபோல் உணர்ந்தேன். நதியின் நீரோட்டம் போல் ஏதோ ஒரு ஒசை. எனினும் எங்கிருந்து என்று தெரியவில்லை. ஆனால் மேலே செல்ல வழியில்லை. பாறை போல் திடமான ஒரு சுவரருகில் வந்து நின்றேன். நான் அங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டேன்.”

சிறிது நேரம் அப்படியே அமர்ந்தபோது மூச்சுத்தினறல் ஏற்படுவது போல் அவர் உணர்ந்திருக்கிறார். காரமான ஏதோ நச்சுவாயுவை சுவாசித்தது போல. ஒரு துளி வெளிச்சம் கூட எங்கேயுமில்லை. இருட்டில் இருந்து எப்படி வெளியேறுவது என்று குழம்பினார். முதலில் நடந்து சென்ற வழியினுடே போன்போது அங்கேயும் பாறைதான். அவர் திரும்பினார். யாரையாவது உதவிக்காக அழைக்கலாம் என்று நினைத்தால் குரல் எழவெல்லை. சுவாசிக்க சிரமப்பட்டும், இருட்டில் திக்குத்தெரியாமலும் மேலதிகாரி காலடிகள் வைத்தார். சிறிதுநேரம் அப்படித் தட்டுத்தடுமாறி நடந்தபோது வெளிச்சத்தின் குழலெலான்று நீண்டுவருவது போல் தோன்றியது. ‘இதோ அப்படித்தான் நான் இங்கு வந்து அடைந்தேன்’ என அவர் உயிர்த்தெழுந்தவர் போல் என்னைப் பார்த்து சிரித்தார். அவர் பழைய மேலதிகாரி அல்ல, பல நூற்றாண்டுகள் கடந்த வேறு யாரோ என்று எனக்கு அப்போது தோன்றியது.

“தமானே, ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்...இனி இங்கு பார்ப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. ஒருவேளை நதி, இங்கு அதன் முடிவுக்கு வந்து நின்று போயிருக்கலாம். ஆனால் நாம் தேடுவது இங்கு கிடைக்க வாய்ப்பில்லை. பழங்காலத்தில் இங்கு யாரும் வசிக்கவில்லை என்று திருப்திப்பட்டுக்கொள்வோம். பரவாயில்லை. ஒருவகையில் இதுவும் ஆராய்ச்சியின் ஒரு பகுதியாயிருக்கலாமல்லவா? இனிஅப்படியொரு சாத்தியம் இல்லை என்பது உறுதியாயிற்று. அனைத்தும் தவறான அனுமானம்தான்.” அவர் சொன்னார். அவர் என் கைகளில் இருந்த மேலங்கியை வாங்கி அணிந்தார். அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் மீண்டும் நாங்கள் கூடாரங்களை நோக்கிச் சென்றோம்.

எனக்கு மனவருத்தம் ஏற்பட்டது. அன்று இரவு நான் உறங்காமல் படுத்திருந்தபோது, அவருடைய அனுபவத்தை மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். மன் இடிந்து விழுந்து வட்ட வடிவில் உருவான அந்தத் துவாரத்தினுடே கீழே இறங்கி சென்று அடையும் இடம், நதியின் நீரோட்டம் போல் கேட்கும் சத்தம், காற்று. என் எண்ணங்கள்... அவற்றிலேயே மையங்கொண்டன, விசித்திரமான ஏதோ ஒன்று என்னை அழைப்பது போல. யாரிடமிருந்தோ ஒரு குரல். அங்கு போக வேண்டும் என்றும், எவ்வளவு பாடுபட்டேனும் அந்தக் குரல்களைக் கேட்க வேண்டும் என்றும் நினைத்தேன். அந்த இரவு நான் தூங்கவேயில்லை.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே அங்கே நான் மீண்டும் புறப்பட்டேன். இம்முறை தனியாகச் சென்றேன். ஏனென்றால், அப்படியொரு பயணத்தைப் பற்றிக் கூறினால், குழுவில் உள்ள அனைத்துக்

தொழிலாளிகளும் என்னைக் குறை சொல்வார்கள். அவர்கள் அந்த இடத்தின் வேலைகளால் சோர்வடைந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லி இருந்தேன்ல்லவா? கூடிய விரைவில் திரும்ப வேண்டும் என்பதுதான் அவர்களின் திட்டம். நானாக ஏன் அவாகனுடன் பிணங்க வேண்டும்? மட்டுமல்லாமல் என்மேலதிகாரியிடம் சொன்னால் அவரும் மறுப்புத் தெரிவிக்கும் சாத்தியம் உண்டு. முக்கியமாக, அதில் உள்ள ஆபத்து. மேலும் அந்த இடத்தில் வேறு எதுவும் இல்லை என்பதையும் அவர் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார். நான் மீண்டும் அங்கே போவது என்றால், அவரை நம்பவில்லை என்றுதானே அர்த்தமாகும்? ஒரு மேலதிகாரியைப் பொறுத்தவரையில் மன்னிக்கக் கூடிய விஷயமா அது?

நான் கீழே இறங்கி, என் ஆடையைக் கழற்றி வெளியே ஒரு கம்பில் கொழுவி, கம்பை மண்ணில் நட்டு வைத்தேன். வேலை செய்யும் போது அணியும் நீல சிருடைகளையும் தொப்பியையும் அணிந்தேன். சின்னதொரு டோர்ச்சைக் கையில் பிடித்தேன். பிறகு மெதுவாக இறங்கிச் சென்றேன். வட்ட வடிவிலான அந்த மண் கதவினாடே குனிந்து பிரவேசித்தேன். கூடவே இருள் வந்து என்னை மூடியது.

அவர் விவரித்தபடியே விஷயங்கள் இருந்தன. முதலில், ஒருவர் நடக்க மூடியமானவுக்கு உயரம் இருந்தது. பின்னர் உயரம் குறுகிக்கொண்டே வந்தது. எங்கிருந்தோ காற்று வீசுவது போல் உனர்ந்தேன். குளிர்ச்சியுடன். ஆனால் நதியின் ஒலியோ நீரோட்டத்தின் ஒசையோ கேட்கவே

இல்லை. பல முறை, வெவ்வேறு திசைகளில் செவிகொடுத்தும் அது நிகழவில்லை. ஒருவேளை அவரது பிரமையால் அப்படி உனர்ந்திருக்கலாம். இறுதியில் டார்ச் வெளிச்சத்தின் பாதை ஒரு திடமான மேடைக்குப் போய் எட்டியது. மேலதிகாரி சொன்னது சரிதான்.

நான் ஒரு முறை கணைத்தேன்

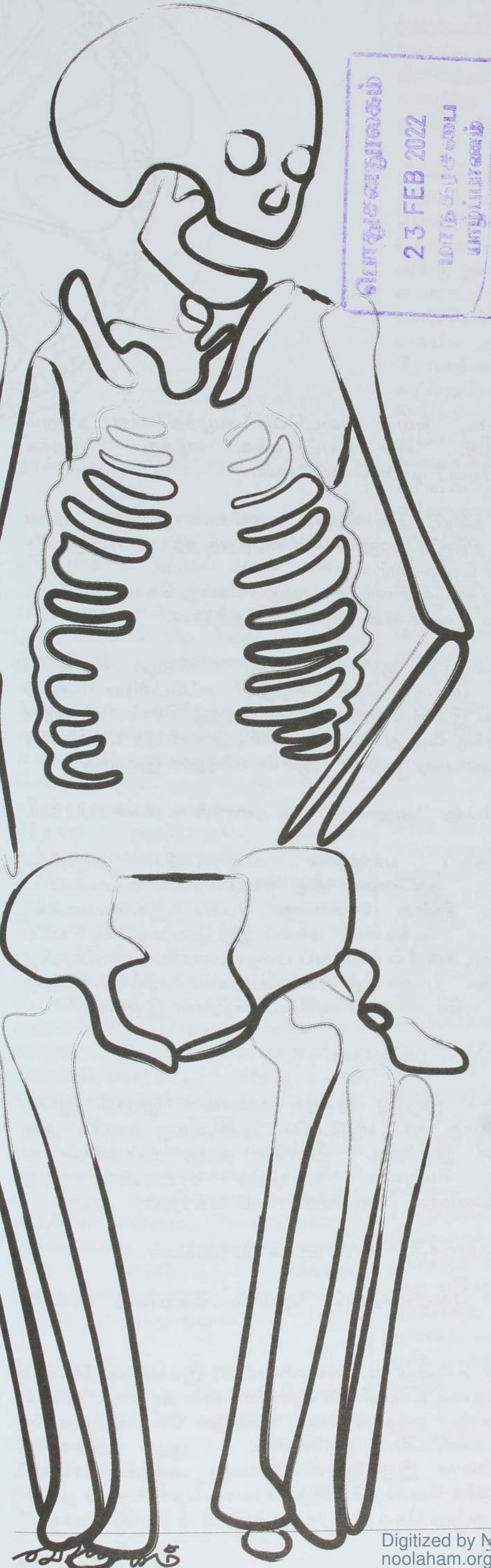
கணைப்பு மட்டும். ஆனால், அங்கே அசாதாரணமான முழக்கம் எழும்பியது. நான் பயந்து விட்டேன். முரசில் மோதி முழங்குவது போல். தும்.. தும்.. என்பது போல. முழங்கும் சத்தம். வேறு யாரோ ஒருவர் என்கணைப்புச் சத்தத்தை எதிரொலித்துக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது.

நான் திரும்பிச் செல்ல முடிவு செய்தேன். திரும்பி இரண்டு அடி எடுத்து வைத்தேன். திடீரென்று, பூமி பிளவுபட்டது போல் தோன்றிற்று. நின்ற இடத்திலிருந்து சறுக்கி,, பெரும் பள்ளத்தில் விழுந்தேன். தலையின் மேல் சில மண்கட்டிகள் உடைந்து விழுந்து கொண்டிருக்கின்றன. என்னுடைய கதை முடிந்ததாக உனர்ந்தேன். இந்த ஆழத்தில் இருந்து ஏறுவது எப்படி? டார்ச்சை இழந்திருக்கின்றேன். வெளிச்சமும் இல்லை.”

அதை சொல்லும்போது தமானேயின் கண்களில் எல்லையற்ற பயத்தை நான் கண்டேன். அவர் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“சிறிதுநேரம் நான் அப்படியே படுத்தேன். பிறகு மெதுவாக எழுந்தேன். நிற்க இயலுமாகவிருந்தது. இந்த ஈரமான குழியிலிருந்து மேலே ஏறவேண்டும். அப்போதுதான் திரும்பிச் செல்ல முடியும். ஆனால் எப்படி? நான் என்கைகளை சுற்றிவர வீசினேன். எங்கேயோ ஒரு திசையில் என்கை தட்டுப்பட்டது. முன்பு கேட்ட முழக்கம் போன்ற ஒலி என்னை குழ்ந்தது. ஏதோ மட்பாண்டங்களைத் தட்டியது போன்ற ஒலி. இருள் பரிச்சயமான போது, ஓர் உயர மனிதனின் அளவைக் கொண்ட பெரிய மண்பானை போன்ற ஒன்றைப் பார்த்தேன். அதன் ஓரங்களில் கறுப்புநிறம் பரவியிருந்தது. சிலபகுதிகள் மண்ணூடன் சேர்ந்து கெட்டியாயிருந்தது. அந்த நெருக்கடியிலும் எனக்கு உரக்கக் கத்த வேண்டுமென்று தோன்றியது. நீண்ட நாட்களாக நாங்கள் தேடிக்கொண்டிருந்த ஏதோவொன்று இதோ கண்முன்னே மறைந்திருக்கின்றது. ஆனால் அது என்ன? நான் திறக்கவோ பரிசோதிக்கவோ முயற்சிக்கவில்லை. பலமுறை கடின முயற்சி செய்து அதன் கெட்டியான பக்கத்தைப் பிடித்து, அந்தக் குழியில் இருந்து மேலே ஏறினேன். பிறகு எதிர்த்திசை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். சிறிது தூரம் சென்றதும், என் மேலதிகாரி சொன்னது போல், வெளிச்சத்தின் ஒரு குழல் என்னை நோக்கி வந்தது. அந்தப் பக்கம் நடந்து சென்று, படிக்கட்டுகளில் ஏறி, கூடாரங்களை நோக்கி ஓடினேன்.” இதைச் சொல்லிவிட்டு தமானே தன் ஞாபகங்களுக்குள்ளே வெறித்துப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தார்.

பேருந்து ஒரு நடுத்தர நகரமொன்றின் இயல்புகொண்ட இடமொன்றின் நிலையத்தில் வந்து நின்றது. நாங்கள் அனைவரும் தேநீர் அருந்த இறங்கினோம்.கடையில் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது. உட்காரக்கூட இடம் கிடைக்கவில்லை. நான் தேநீர் அருந்தி வெளியே வந்தபோது, வயதான இரண்டு பிச்சைக்காரர்கள் என்னிடம் கைநீட்டினர். அவர்களின்கைகளில் அவர்களை விட உயரமான ஊன்றுகோல்கள் இருந்தன. அவ்வப்போது அதைத் தரையில் மோதி எங்கள் கவனத்தை ஈர்க்க முயன்றுகொண்டிருந்தார்கள். என்கைப்பையில் இருந்த நாணயங்களை அவர்களிடம் கொடுத்தேன். ஆனால் தமானே

வினாக்கள் மற்றும் பதில்கள்
23 FEB 2022
IDT குழுமம் | வினாக்கள்

அவர்களைப் பொருட்படுத்தவில்லை. பிச்சைக்காரர்கள் சிறிது நேரம் அவரைப் பார்த்து, ஏதோ முனுமுனுத்து விட்டுத் திரும்பிச் சென்றனர். பின்னரும் கொஞ்ச நேரம் ஊன்றுகோல் தரையில் மோதும் சுத்தம் கேட்டது.

“அவர்கள் வயதானவர்கள்தானே என்று நான் யோசித்தேன்” பேருந்தை நோக்கித் திரும்பும் பூமியில் பிச்சை கொடுத்ததைப் பற்றி சொன்னேன்.

தமானே உரக்கச் சிரித்தார்.அவர் சொன்னார் “என் பார்வையில், இன்று பூமியில் வாழும் யாரும் அவ்வளவு வயதானவர்கள் இல்லை”

நாங்கள் மீண்டும் பேருந்தில் ஏறினோம்.

தெருக்களுக்கு அப்பால், மன் அள்ளும் ஒரு பெரிய இயந்திரம் பல மாடிகள் கொண்ட பழைய கட்டிடமொன்றுடன் முட்டிமோதுவதைக் கண்டோம். ஒரு முறை கொத்திய பின் அது கொஞ்சம் பின்னோக்கி நகரும். பிறகு மேலும் உக்கிரத்தோடு முன்னாடி நகரும். கட்டிடம் இடிந்து வீழ்வதைக் காண்பதற்காகக் காத்திருப்புடன் மக்கள்கூட்டம் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காட்சியை எட்டிப் பார்த்த தமானே பிறகு கண்களை விலக்கினார். கைக்குட்டையில் எதையோ வைத்து மெதுவாக முடிச்சுப் போட்டார்.

“தோடம்பழ விதைகள்தான். முளைக்க வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருக்கிறேன்” அவர் சொன்னார்.

“அதை முளைக்க வைப்பது கஷ்டம்தான்..... முளைத்தால் கூட அது வளர்ந்து பெரிதாகி வரப் பதினெண்஠ு வருஷங்கள் எடுக்கலாம். நீங்கள் ஒட்டுச் செடியை வாங்கி நடுவதுதான் நல்லது. அப்படியானால் நான்கு அல்லது ஐந்து வருடங்கள் போதுமானதாக இருக்கும்”

தமானே மெல்லிய குரவில் சிரித்தார் “ஏன் அவசரம்? ஒவ்வொரு மரமும் முதிர்ச்சியடைய அதற்குரிய காலம் தேவை. மேலும், இந்த நேரம் என்றெல்லாம் கூறுவது இந்த பூமியில் குறுகிய காலம் மட்டும்தான் வாழ்ந்திருக்கிறோம் என்று நினைப்பவர்களின் பிரச்சனை தான். குறுகிய தூரம் ஒடுபவர்களின் தர்மசங்கடங்கள். ஒட்டம் ஒரு தொடர்ச்சி என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள் அல்லது நீங்கள் விழுந்த இடத்திலிருந்து வேறு யாரோ தொடர்ந்து ஒடுகிறார் என்று நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லாக் குழப்பங்களும் தீர்ந்து விடும்” என்று அவர் சொன்னார். பிறகு அமைதியாகிவிட்டார்.

பின்னர் தமானே சொன்னார். “எனக்கு அவசரம் இல்லை. பூமிக்கு அடியில் இருந்து கிடைக்கும் அனைத்தையும் உடையாமலும் பொடியாகிப் போகாமலும் பாதுகாத்து வைப்பதால், ஒரு வேளை நாங்கள் அனைவரும் இவ்வுலகில் வாழப் பொருத்தமற்றவர்களாகி விட்டோம்... எங்கள் நடைகூட மெதுவாக ஆகி விட்டது. பொருட்களைப் பழைய மன் பானைகளைப் போல் உடைந்து விடாமல் பார்த்துக் கொள்கிறேன். மனைவியைக் கூட எவ்வளவு மெதுவாக அனைத்துக் கொள்கிறேன் எனத் தெரியுமா! அவள் உடைந்து விடுவாளோ என்கிற பயம்.” தமானே சுத்தமில்லாமல் சிரித்தார்.

தமானையின் மீதிக்கதையைக் கேட்க நான் ஆவலாகவிருந்தேன். அந்தப் பானையில் அவர் கண்டுபிடித்த புதையல் என்னவாக இருந்திருக்கும். ஆனால் அவரோ அதை மறந்துவிட்ட மாதிரி இருந்தார்.

“தமனேஜி, நீங்கள் மீதிக்கதையைச் சொல்லவில்லை.

பின்னர் நீங்கள் அங்கு சென்று பார்த்தீர்களா?" நான் கேட்டேன்.

"கதையா? எங்கே?" தமானே என்னை ஒரு வித்தியாசமான பார்வையுடன் நோக்கினார். 'ஓஹ்! அந்த அகழாய்வின் விஷயம் தானே? கண்டிப்பாக சொல்லுகிறேன். ஆனால், அது கதையல்ல, சரியா? எல்லாமே உண்மையில் நடந்த விஷயங்கள் தான்."

பேருந்து மீண்டும் பயணத்தைத் தொடங்கியது. மன் அள்ளும் இயந்திரம் இடித்து நொறுக்கித் தரைமட்டமாகிய கட்டிடத்திலிருந்து மண்ணும் புழுதியும் அந்த நகரத்தையும் மாலையையும் மூடுவதைக் கண்டோம்.

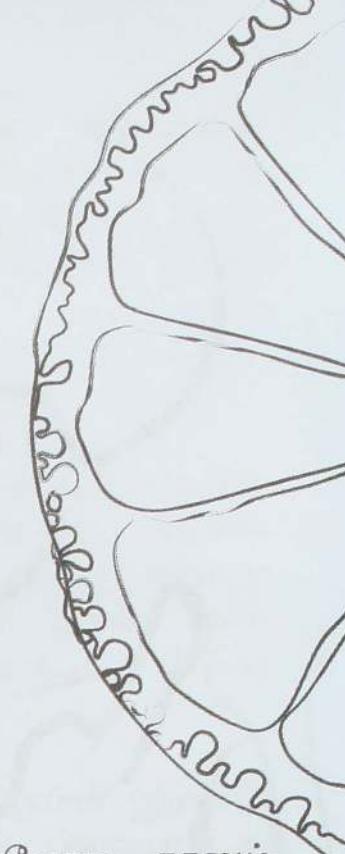
"ஒன்றுமில்லை, அந்தப் பெரிய மன் பாத்திரத்தில் யாரோ ஒருவரைப் புதைத்திருந்தார்கள். உட்கார வைத்த நிலையில். அது ஒரு அதிசயம் தான் அல்லவா? ஒருவேளை இரண்டு அதிசயங்கள்!" தமானே சொன்னார்.

"ஆனால், அதில் என்ன அதிசயம்? இதற்கு முன் பல இடங்களில் இருந்து பானையில் அடக்கம் செய்யப்பட்டவை உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்குமில்லையா? உட்காரவைத்து அடக்கம் செய்யும் முறை குறித்து நான் படித்ததும் உண்டு."

"அது சரிதான்" அவர் ஒப்புக்கொண்டார். "ஆனால், பின்னர் இங்கு நிறையத் தேடியபிறகும் ஒரு மனிதனின் ஏச்சம் மட்டுமே கிடைத்தது. ஒரேயொரு மனிதன்! அந்த நபரை இவ்வளவு வெறிச்சோடிய இடத்துக்குக் கொண்டுவந்து ஜாடியில் தனியாக விட்டுவிட்டுப் போனது யாராக இருக்கும்? அதுதான் அதிசயம்! அந்த ஆள் அவர்களுடைய அரசனாக இருக்கலாம் என நான் யூகித்தேன். அப்படியானால் கூட, பிரஜைகள் எங்கே போயினா? உறவினர்கள், மற்ற அரசர்கள். யாரும் இல்லை. ஓரிடத்திலும் மண்டைஒடுகள் இல்லை. ஒரு துண்டு எலும்பு கூட இல்லை. அவ்வளவு பெரிய தனிமைக்குச் செல்லும்படி அவருடைய வாழ்க்கையில் எது நடந்திருக்கலாம்? எந்தப் பதில்களும் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. பலர் வந்து அது குறித்துக் கற்றுக்கொண்டனர். விவாதித்தனர். சர்ச்சை செய்தனர். என்ன பலன்? அனைத்தும் யூகங்களில் முடிந்தது அல்லது அப்படியே தொடர்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றன."

நாங்கள் அமைதியாகவிட்டோம். இறந்த ஒரு வாழ்க்கையின் நீண்ட காலத் தனிமை தொடர் பயணத்தை விழுங்கியது.

"அடுத்த நிறுத்தத்தில் நான் இறந்துகிறேன்." வெளியே பார்த்துக்கொண்டு தமானே சொன்னார். பிறகு எழுந்து மெல்ல மேலிருந்தும் இருக்கைக்கு அடியிலிருந்தும் சில பைகளையும் பெட்டிகளையும் எடுக்க ஆரம்பித்தார். நான்கைந்து மூட்டைகள் இருந்தன. அவர் ஓய்வுபெற்ற பின் வருவதால்தான் இவ்வளவு பொருட்கள் என்று யூகித்தேன்.

இறுதியாக, அவர் விடைபெற எழுந்தபோது நானும் எழுந்தேன்: "சில பெட்டிகளை எடுத்து இறக்க உதவுகிறேன்" நான் சொன்னேன்.

"மிக்க நன்றி. அது பெரிய உதவியாக இருக்கும்... நான் இறங்கி நிற்கும்போது நீங்கள் எடுத்துத் தந்தால் போதும்"- தமானே சொன்னார்.

பேருந்து சமவெளியை ஊடறுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் மலைகளின் நிழல்கள் தெரிந்தன.

அவற்றிலிருந்து குளிர்ந்த காற்று வீசுகிறது. வெளியே இருள் பரவத் தொடங்கிறது. சட்டென்று, அவர் கதையில் இரண்டு அதிசயங்கள் குறித்து சொல்லியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. அவர் சொல்லத் தவிர்த்த மற்றையது என்ன என்பதை அறியும் ஆவல் என்னுள் இருந்தது.

கேட்டபோது "அதுவா?" என தமானே உரக்கச் சிரித்தார்.

"யோசித்துப் பார்த்தால் உண்மையில் அதுதான் அதிசயம்... ஒருவேளை அது மட்டும்தான். மற்றையவை எல்லாம் நீங்கள் சொன்னது போல் இயல்பானவை. பண்டைய காலங்களில், மக்கள் இறந்தவர்களைப் பெரிய மட்பாண்டங்களில் வைத்துப் புதைப்பார்கள். பாறைகளுக்கு இடையில் பாதுகாத்து வைப்பார்கள். சரிதான். அதே சமயம், மற்ற விஷயம் அதிசயமாகத்தான் இருந்தது"

நான் உற்றுப் பார்த்தேன்.

"ஜாடியில் இருந்து அதைக் கவனமாக இறக்கி ஆய்வு செய்தபோது அந்த எலும்புக்கூட்டின் வலது கையில் ஆறு விரல்கள் இருந்தன." தமானே தனது உள்ளங்கையை கையை மெதுவாக உயாத்திக் காட்டியபடி ஒரு அசாதாரணமான நீண்ட சிரிப்பைப் பகிர்ந்தார்.

"ஆறு விரல்கள்!" நான் உரக்க சொன்னேன்.

தமானே புன்னகைத்தார். "ஆமாம்... ஆறாவது மேலதிக விரல்"

தமானே சொன்னார்: "மன்னிக்கவும், இவ்வளவு நீளமான ஒரு கதையை உங்களிடம் சொல்ல என்ன காரணம்? நீங்கள் என் கையின் குஞ்சுவிரலைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை நான் கண்டேன். ஒருவேளை, இது உங்களுக்கு விசித்திரமாக இருக்கலாம். அல்லது அதைப் பார்த்துப் பயந்திருக்க வேண்டும். அந்த விரலால் தொட்டால் தானே நீங்கள் அந்தத் தோடம்பழுத்தை சாப்பிடத் தயங்கின்றார்கள்?"

நான் பதில் கூறவில்லை.

“பரவாயில்லை..என்னெப் பொறுத்த வரையில் அது பழகிப்போன விடயம்தான். இந்தப் பயம் அல்லது அருவருப்பு... யாருக்கும் அது பிடிக்காது. என் மனவிக்குக் கூட அந்த விரலால் தொடுவது பிடிக்காது. இயற்கைக்கு மாறான எதையும் ஆட்கள் அருவருப்பாகப் பார்க்கிறார்கள் இல்லையா? மாற்றங்களை விலக்கி வைக்கிறார்கள். முன்பு இந்த விரலை மக்களிடமிருந்து மறைக்க நான் முயற்சி செய்திருந்தேன். அது எதற்காக? இந்த விரல் எனக்கு ஏதாவது பிரச்சனை தந்ததா! ஒருபோதும் இல்லை. மற்ற மனிதர்களைத் தொந்தரவு செய்யக் கூடாது என்பதற்காக. இந்த உலகத்துடன் பொருந்திச் செல்வதற்காக. இல்லையெனில் பழக்கத்திலிருக்கும் பழக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்ப வாழ்வதற்காக. பெரும்பாலும் நமக்காக அல்ல, மற்றவர்களின் பார்வைக்காகவே நம் வாழ்வு!... இந்தப் பண்டைய மனிதன் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு என் கவலைகளை நான்துடைத்துவிட்டேன். ஒருவர் வித்தியாசமானவராக இருக்கலாம் என்பதை உணர்ந்தேன். தனிமையான வாழ்க்கை சாத்தியம் என்றும், தனிமையான மரணம் சாத்தியம் என்றும், வேண்டுமானால் தனிமையான மறுமை வாழ்வு கூட சாத்தியம் என்பதும் நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது... என்ன ஒரு ஆச்சரியம்! இல்லையா?”

பேருந்து நிற்கப் போகையில் அவர் சொன்னார். “ஆறு விரல்கள் கொண்ட அந்த மனிதர் பல நூற்றாண்டுகளாக அங்கேயே அமைதியாக இருந்திருக்கிறார். இறுதியாக என் மேலதிகாரி, அவ்வளவு அனுபவசாலியாக இருந்தும் கூட,

இவ்வளவு அருகில் சென்றும் அந்த மனிதன் ஓளிந்து கொண்டார். அல்லது என் மேலதிகாரியை மூச்சுத் தினறடித்துத் திருப்பி அனுப்பினார். நினைத்துப் பார்க்கும் போது அவர் எனக்காகக் காத்திருந்தவர் போல் உணர்ந்து கொள்கிறேன். தன்னுடைய அதே குலமரபுச் சின்னமுள்ள ஒருவர் தேடி வரும் வரை, அங்கு தனிமையுடன்....”

பின்னர் தமானே எதுவும் பேசவில்லை. பேருந்தின் ஒத்திசைவான உறுமல் மட்டும் எஞ்சியிருந்தது.

பேருந்து நின்றதும் பெட்டியையும் சாமான்களையும் எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தேன். ஒரு தெரு விளக்கின் மங்கலான வெளிச்சம் மட்டுமே அங்கு இருந்தது. அவர் மீண்டும் நன்றி கூறினார். வண்டி கிளம்பியதும் கைகாட்டினேன். அவர் திரும்பி கையை அசைத்து விடை தந்ததையும் பார்த்தேன். இருட்டினூடே பார்த்தபோது தமானேவின் வலது கையில் ஆறு விரல்களின் எலும்புகள் மட்டும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றின. இருளின் எக்ஸ்ரே படத்தில் இருப்பது போல. சதை கழன்றுபோயிருந்தது.

திரும்பி இருக்கை அருகில் வந்து பார்த்த போது, கைக்குட்டையை அவர் மறந்துவிட்டதைக் கண்டேன். அதற்குள்ளே தோடம்பழத்தின் விதைகளைப் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார். நான் அதை எடுத்து என் பையில் வைத்தேன்.

ஏனோ, நான் தமானேயை சந்தித்த விஷயத்தை வீட்டில் மனவியிடமோ, நண்பர்களிடமோ பின்னர் ஒரு போதும் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால், அவரை நினைக்கும் போது அந்த மேலதிக விரல் நினைவுக்கு வருகிறது. நினைவின் வட்ட வடிவிலுள்ள ஒரு வாயிலைக் கடந்து அவர் வந்து சேர்ந்த இருண்ட பகுதியும், மனித உயரம் கொண்ட ஒரு பானையும் அதில் அடங்கிய தனிமையான ஒரு எலும்புக்கூடும் நுழைகின்றன. நினைக்கும் போதெல்லாம் தமானேயின் கையில் இருளின் எக்ஸ்ரே படத்தினூடே அந்த ஆறு விரல்கள்தான் ஞாபகம் வருகின்றன. மாமிசமற்றுப் போயிருந்த விரல்களின் எலும்புகள் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன.

★

நான் கொஞ்சக் காலம் கழிந்ததும், ஓய்வில்லாத என் மார்க்கெட்டிங் வேலையை விட்டுவிட்டேன். இலக்குகளும் காலக்கெடுகளும் பின்னர் என்னை ஒருபோதும் தொந்தரவு செய்யவில்லை.

முன்பு தமானேயுடன் சென்ற மலைப்பாதை வழியாக பின்நாட்களில் பயணம் செய்ய நேரும்போது சுற்றிலும் உள்ள காட்சிகளில் கவனம் செலுத்துவேன். வாகனங்கள் மெதுவாகச் செல்வதையோ, அவை சாலையில் நிற்கும் நேரத்தையோ நான் கருத்தில் கொள்ளவில்லை. தமானே சொன்னது போல் காலம் என்பது பூமியில் கொஞ்சம்தான் வாழ்ந்தோம் என்று நினைப்பவர்களின் பிரச்சனை மட்டும்தான். குறுகிய தூரம் ஒடுபவர்களின் கவலைகள். நீண்ட தூரம் ஒடுபவர்களைப் பாருங்கள், அவர்கள் அவாகளைக் கடந்துசெல்வதில் மட்டுமே கவனம் செலுத்துகிறார்கள். அவாகளைக் கடந்து செல்பவர்கள் அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டேயல்ல.

-இந்தத் தோடம்பழத்தை போல.

தன்னை விட முன்பே பூத்துப் பழம் கொடுத்த மரங்கள் அதைப் பயமுறுத்தவோ, தூண்டவோ செய்யவில்லை. அது எதுவித பத்டமும் இல்லாமல் தன்னுடைய பொழுதினூடே வளர்ந்தது. மலர்ந்தது. பூமிக்குக் கீழே உள்ள கடந்த காலத்தில் வேர்கள் ஊன்றி இப்போது அது எதிர்காலத்தை நோக்கிப் பரவி வியாபித்துள்ளது.

இப்போது தென்றல் வீசிய நொடியில் திறந்து மூடிய இலைகளின் ஜன்னல் வழியாக இதோ ஒரு எலுமிக்கை அளவில் ஒரு பழம்! ஒன்றே ஒன்று. பச்சை நிறத்தில். ஆனால் விதையிலிருந்து முளைத்த ஒன்று.

-ஒரு தோடம்பழம், ஒரு காலம்.

0

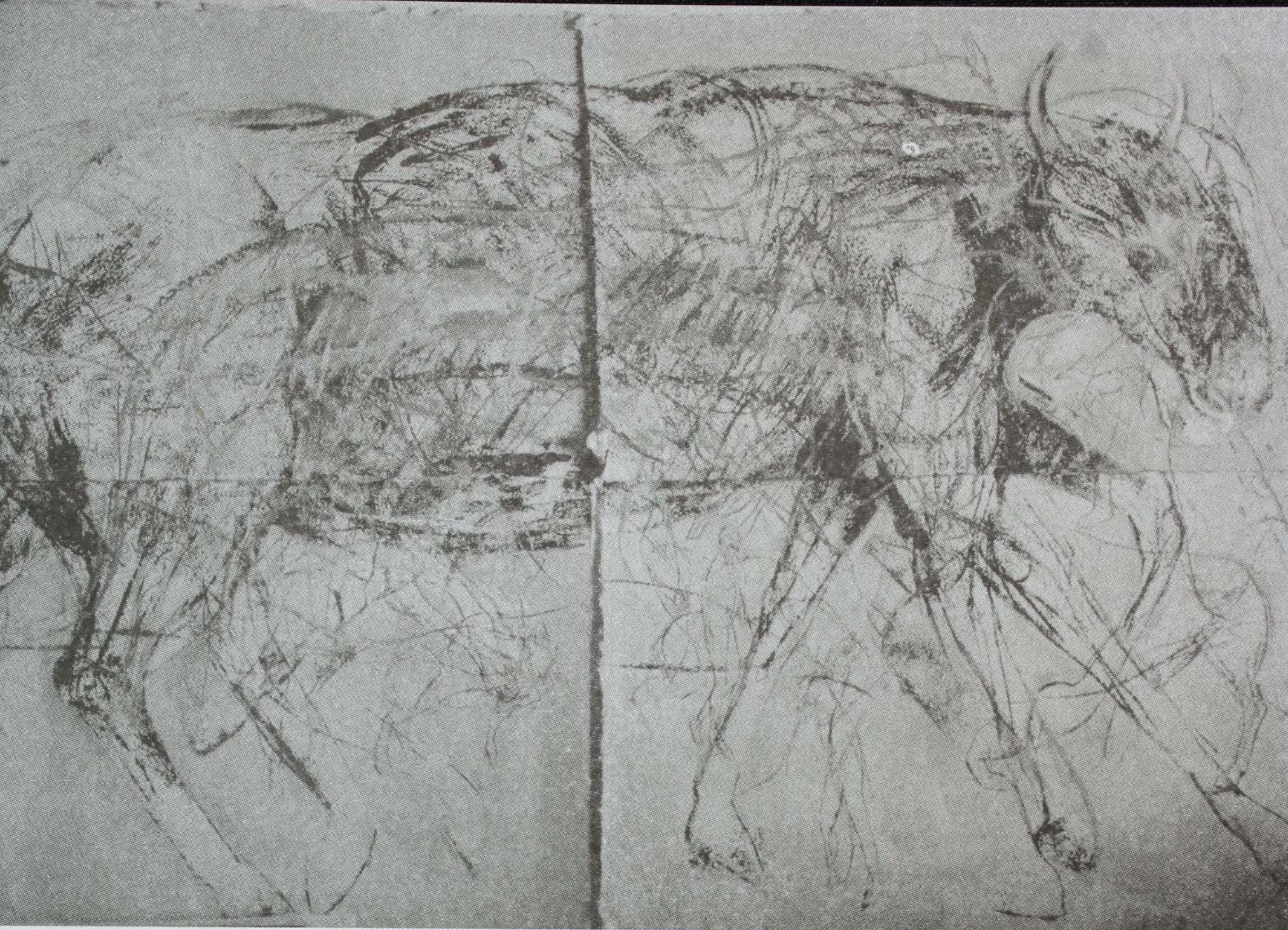
LDT

ரஷல் ஆரிஸ்மன்
(Marshal Arisman)

என்ற பெயரை

நீங்கள் கேள்விபட்டிருப்பீர்களோ
இல்லையோ அவரது
படைப்புகளைப் பார்த்திருக்க
வாய்ப்பு இருக்கிறது.
கடந்த முப்பது வருடத்தில் அவரது
தீவிர உள்ளணர்வுகள் கொண்ட
தலையங்க (Heading picturs) படங்கள்
இல்லாத முக்கிய பத்திரிகைகளே
இல்லை. உலகறிந்த விளக்கப்பட
ஒவியர் என்பதையும் தாண்டி
ஆரிஸ்மன் ஒரு பன்முகத்தன்மை
கொண்ட கலைஞர். அவர் பற்பல
வித்தியாசமான பிரிவுகளில்
இயங்குபவர். நுண்கலை ஒவியம்,
கதைசொல்லி, காட்சியியல்
கலையில் ஒவியப்பிரிவு
இளங்கலை பாடப்பிரிவில் முக்கிய
பதவியிலிருப்பவர் இப்படி. அந்த
சாதனையாளருடன் உரையாடும்
சிறப்புரிமை நெட்வாட்சமேனுக்கு
கிட்டியது. அந்த உரையாடல் --

தமிழில் - நர்மதாகுப்புசாமி

நீங்

வொட்சமேன்:

உங்கள்

ஆவணப்படத்தையும்
மார்ஷல் ஆரிஸ்மன்

FACING THE AUDIENCE), உங்கள் கதைகள்
அடங்கிய குறுந்தகடையும் அனுப்பி வைத்ததற்கு
நன்றி. அவை மிக நன்றாக இருந்தன.

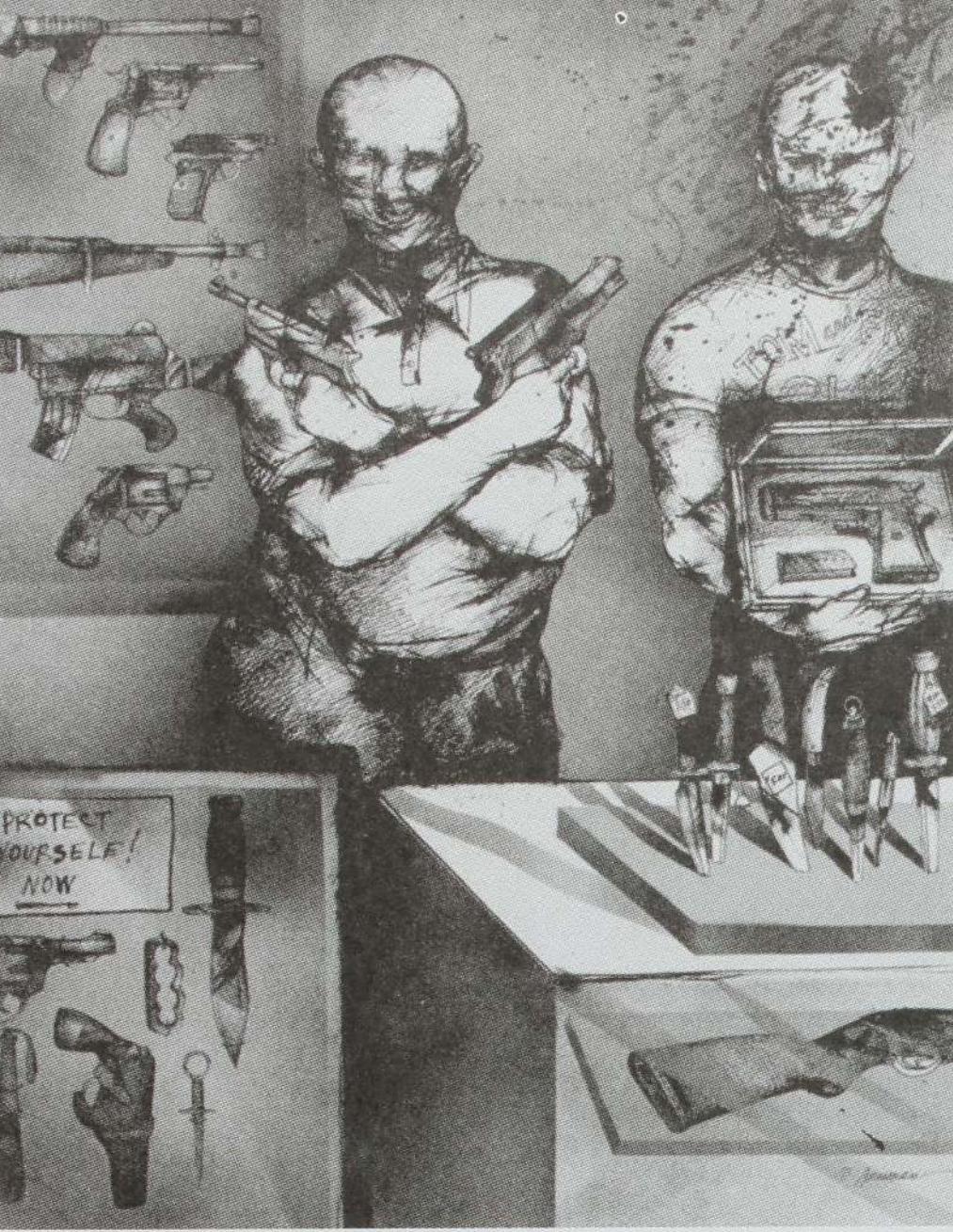
மார்ஷல்: ஆரிஸ்மன்: சில நேரம் அவை பல
கேள்விகளை எழுப்பும் என்று தோன்றும்,
(சிரிக்கிறார்)

நெ.வா: ஆம், அது மிகவும் பயனுள்ளதாக
இருந்தது ஏனெனில் விளக்கப்பட
ஓவியர்களைப் (Illustrated Artist) பற்றிய
தகவல்களோ, நேர்காணல்களோ, அதிகம்
காணக்கிடைப்பதில்லை. விளக்க இதழ்களிலோ,
(Illustrated magazines) வணிக இதழ்களிலோ
பார்த்தால்தான் உண்டு. இது வெட்கப்பட
வேண்டிய விஷயம். விளக்கப்பட ஓவியர்களின்
பேரில் நிஜமாகவே அவர்கள் ஓவியர்கள்தானா
இல்லையா என்ற களங்கம் உள்ளது என்றே
தோன்றுகிறது. ஆனால் நீங்கள் விளக்கப்படம்
மற்றும் நுண்களை ஓவியம் என்ற இரண்டு
உலகங்களிலும் காலுான்றி இருக்க முடிகிறது.
இந்த இரண்டிற்கும் வித்தியாசத்தைக்
காண்கிறீர்களா?

மார்ஷல்: விளைவுகளில் எதுவும் வித்தியாசம் இல்லை, அதாவது அச்சடித்த காகிதத்தில் மோசமாக இருக்கும் ஒரு ஓவியம் (Illustrated Art), ஓவியக்கூடத்திலும் அதே அளவுக்கு மோசமாகத்தான் இருக்கும். விளக்கப்பட ஓவியம் என்னவென்றே தெரியாத பெரும்பாலானோருக்கு இருக்கும் பொய்த்தோற்றம் என்னவென்றால் விளக்கப்படங்களை கலை இயக்குநர்கள்தான் வழிநடத்துகிறார்கள் என்று அவர்கள் நினைப்பதுதான். என் அனுபவத்தில் விளக்கப்படங்கள் என்பது அதுவல்ல. கலை இயக்குநர்கள் என்னை அழைத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்ற சாராம்சத்தை சொல்கிறார்கள். எனவே பிரசரத்திற்கு அவர்கள் என்னைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள முயல்கிறார்கள், அதேபோல நானும் அவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன். நான் என்ன செய்கிறேனோ அதை அச்சுக்கு அனுப்புகிறேன் அச்சுக்கு போன்றாலேயே அந்தக் கலைச் செயல்முறை முறைகேடாகிப் போய் விட்டது என்று பொருள்ள. ஆனால் இந்தக் குழப்பம் ஒரு பழைய ச்சரவு. அது இன்னும் ஓயவில்லை. அது தவறாகப் புரிந்துணரப்பட்ட ஒரு கருத்துருவாக்கம். குறிப்பாக நுண்களை உலகத்தின் பார்வையில் அது என்னவாக எப்படி இயங்குகிறது என்ற அடிப்படையில். எனக்கு வாய்க்கும் கலை இயக்கம் என்பது முதன்மையாக உணர்ச்சிவயப்பட்டது. அவர்கள் எனக்கு ஒரு கட்டுரையை அனுப்புகிறார்கள், அது புற்றுநோய் பற்றியது, பிறகு, எப்படி படம் வரைவீர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியாது, அதில் ஏதாவது உணர்ச்சி இருக்கவேண்டும். அதுதான் நாங்கள் எதிர்பார்ப்பது என்கிறார்கள், (சிரிக்கிறார்). இப்படிப் பட்ட கலைஇயக்கம்தான் எனக்குக் கிடைக்கிறது. யாரும் இதுவரை என்னை யார்மீதும் வழக்கு போடும் படியோ அல்லது சட்டத்திற்குமுன் நிறுத்தும்படியோ சொன்னதில்லை.

நெ.வா: அதனால்தான் நீங்கள் உங்களுக்காக ஒரு தனியிடம் ஏற்படுத்திக்கொண்டதாக நினைக்கிறீர்களா?

மார்ஷல்: ஆம். விளக்கப் படங்களில் நீங்கள் மக்களுக்கு என்ன கொடுக்கிறீர்களோ அதன் அடிப்படையில் உங்களுக்கு வேலை

கிடைக்கும். ஒரு பட்டியலுடன் நீங்கள் சென்றால் அதாவது எல்லோரையும் சந்தோஷப்படுத்தும் முயற்சியுடன் சென்றால் - துவக்கத்தில் நான் உட்பட அனைவரும் செய்யும் தவறு - பிறகு நீங்கள் வெறும் இரண்டு கைகள் மட்டுமாகி விடுவீர்கள், மற்றவர் பாணியை நகல் எடுப்பவராகி விடவேண்டியதுதான். அது ஏதோ ஒருவகையில் கட்டுரையை அலங்கரிக்கும் விதமாகத்தான் இருக்கும். மாறாக நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள் என்று மக்களுக்குக் காட்ட வேண்டும், அதையே செய்யவேண்டும். (சிரிக்கிறார்) அதை அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்களோ இல்லையோ. அவர்கள் உங்களுக்கு ஒரு வேலையைக் கொடுக்கிறார்கள் என்றால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்களோ அதைச் செய்யவேண்டும் என்ற நம்பிக்கையில்தான். அதுதான் விளக்கப் படங்களில் எனது அனுபவமாக இருந்தது. ஓவ்வொரு ஓவிய அரங்கங்களும் என்னை விளக்கப்படம் வரைவதை விட்டுவிடும்படி கூறின. அவர்கள் சொன்னார்கள், அது 'உன் நுண்கலை வேலையை அழித்துவிடும்' என்று.

நெ.வா: உண்மையாகவா?

மார்ஷல்: அது ஒருவிதத்தில் உண்மைதான் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் நான் அதிகம் பத்திரிகையில் வரைவதில்லை என்பது முரண்பாடு. அதாவது நான் மாதத்திற்கு ஒன்று வரைகிறேன். அதுவும் எனக்கு அது பிடித்திருக்கிறது என்பதால்தான். நான் நிறைய எழுத்தாளர்களை சந்தித்திருக்கிறேன், நிறையப் புத்தகங்கள் படித்திருக்கிறேன். ஓவியத்தின் மூலம் பல சூழ்நிலைகளுக்கு ஆட்பட்டிருக்கிறேன் அது எனக்கு சுவாரஸ்யமாக இருந்திருக்கிறது. ஆனால் மக்கள் கலைஅரங்கங்களுக்கு வருகையில், 'ஓ இந்த ஆளை எனக்குத் தெரியும், இவர் ஒரு விளக்கப் படம் வரைபவர் ஆனால் இவர் ஓவியம் தீட்டுவார் என்று எனக்குத் தெரியாது' என்பார்கள். ஆனால் அது மாறிவிட்டது என்று எண்ணுகிறேன். என் தலைமுறையை விட, இளைஞர்களிடம் ஓவியஅரங்கத்தைப் பற்றிய அக்கறை குறைந்துவிட்டதைக்

காண்கிறேன். இப்போது கலைக்கூடங்களின் உலகம் கதை சொல்லல் மற்றும் உருவம் கொடுத்தல் போன்றவற்றிற்கு பின்திரும்புதலால் அது முன்னிலும் சிறப்பாக இயங்குவதாகத் தோன்றுகிறது. எனவே பெரும்பான்மையான எனது மாணவர்கள் கலைக்கூடங்களிலும், வரைகலைப் புதினங்களிலும் (Graphic fiction) கவனம் செலுத்துகின்றனர், இது நல்ல அறிகுறியாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இதேபோல எப்போதும் இருக்குமா என்பது சந்தேகமே.

நெ.வா: கலைக்கூடங்களின் உரிமையாளர்கள் விளக்கப்படம் வரைவது உங்கள் நுண்கலையைப் பாதிக்கிறது என்ற அக்கறையினால் கூறுகிறார்களா?

மார்ஷல்: ஆம். அது ஆராய்ந்து அறியப்பட்ட புலனுணர்வு. நான் ஒரு குழாய் சரிசெய்பவனாக இருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும் என்பது அவர்களது ஆலோசனை. (சிரிக்கிறார்) இதெல்லாமே அதை கற்பனைதான் வேறென்ன? நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால் கலைஞர்கள் எல்லோருமே பால்கனியில் அமர்ந்துகொண்டு பட்டினியோடு ஓவியம் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கற்பனை செய்கிறோம் இல்லையா? நான் கேட்டதிலேயே இதற்கு சிறந்த விளக்கம் அமெரிக்க சிற்பி டேவிட் ஸிமித் சொன்னதுதான், அவர் 'மற்ற மனிதர்களின் மனங்களையும் தேவைகளையும் திருப்திப் படுத்தும் கலை ஐராஞ்சுகமானது, கலைஞரின் மனதையும் தேவையையும் பூர்த்தி செய்யும் கலையே நுண்கலை' என்றார். இதன் அடிப்படையில் மிதமிஞ்சிய ஐராஞ்சக ஓவியர்களே நுண்கலை ஓவியமும் வரைவதை நான் அறிவேன், ஏனெனில் அவர்கள் வரைந்த ஓவியம் விற்றுவிடுகிறது எனவே அவர்கள் மேலும் வரைகிறார்கள். இதில் ஆண்டி வேர்ஹேல் சொல்வதைக் கேட்டால் நாறிவிடும். கலைகளிலேயே சிறந்து வணிகக் கலை என்பதே கலை பற்றிய வேர்ஹேலின் விளக்கம். ஆகவே ஒரே நேரத்தில் நுண்கலை பற்றி பல விளக்கங்களைப் பார்க்கையில் அதைக் குழப்பமாகத்தான் இருக்கும். நுண்கலைஞர்கள் என்ற வரையறையில் சில விளக்கப் பட ஓவியர்களும் இருக்கிறார்கள் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். அவர்கள் தங்களுக்காக வேலை செய்துகொள்கிறார்கள். அதுதான் நான் கேள்விபட்டதிலேயே தெளிவான வரையறை.

நெ.வா: நான் ஓவியக் கல்லூரியில் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் பட்டம் வாங்கினேன். நாங்கள் எங்களது முக்கிய பாடத்தைத் தேர்வு செய்யவேண்டிய நேரம் வந்தபோது எங்கள் விளக்கப்படத் துறையின் மூத்தபேராசிரியர்கள் விளக்கப்படத்தின் அழிவினைப் பற்றி சொல்லி நாங்கள் பிச்சைக்காரர்களாகி இறக்க நேரிடும் என்று அலறினார்கள்.

மார்ஷல்: (சிரிக்கிறார்)

நெ.வா: அந்த மரணங்களும் இன்னமும் கேட்டுக்கொண்டோன் இருக்கிறது, ஆனாலும் இப்போதும் விளக்கப்படம் இருக்கிறது. விளக்கப் படத்தின் மறைவு வரலாற்றில் நீடித்த மரணமா? உங்கள் கருத்து என்ன?

மார்ஷல்: இல்லை. என் அபிப்பிராயத்தில் விளக்கப் படங்களுக்கு அழிவு இல்லை, குறிப்பாக தலையங்க

விளக்கப் படங்களுக்கு அழிவு பற்றிய கேள்வியே இல்லை. நிழற்படக்கலை, ஃபோட்டோஷாப், உள்ளிடக்காட்சி, வழக்கமான சித்திரங்கள், எல்லாமே விளக்கப்பட ஓவியர்களைப் பாதித்துள்ளதுதான். அதனாலேயே நான் சித்திரம் வரைதலை தொழிலாகப் பார்க்க முடியவில்லை. கதை சொல்ல நினைக்கும் உருவமைப்பு கலைஞர்களுக்கு ஒரு வடிகாலாகவே அதை நான் பார்க்கிறேன். அதனால் அது மரித்துப் போவதாக நான் ஒருபோதும் கருதமாட்டேன். நகைமுரணாக கதைகளின் தேவை விளக்கப்பட ஓவியர்களை விட மற்ற வகையான கலைஞர்களுக்குத்தான் அதிகம் இருக்கிறது. விளக்கப்பட ஓவியர்கள் அதைக் கோட்பாட்டு ரீதியாக செய்யப் பயிற்றுவிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள் இல்லையா? (சிரிக்கிறார்). எனவே நீங்கள் நடனத்தையோ, நாடகத்தையோ, புனைகதைகளையோ, திரைப்படத்தையோ எதை எடுத்துக்கொண்டாலும், ஒவ்வொரு துறையிலும் கதைகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் குழப்பம் நார்மன் ராக்வெல்லால் வந்தது, POST இதழின் SATURDAY EVENING அனுபந்தத்தின் அட்டைப்படங்களின் சித்திரங்களை நீங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் அதுதான். அதுதான் அவரது பார்வை. ராக்வெல்லிடம் என்ன மாதிரியான பார்வையை அவர் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று யாரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக மற்ற விளக்கப்பட ஓவியர்களுக்கு அவர்களது சித்திரத்தில் அவர்களது பார்வை வெளிப்படவில்லை. அவர்கள் கட்டுரைகளுக்காக சேவை செய்தனர். அதன் அதிகாரம் பத்திரிகை ஆசிரியரிடம் இருந்ததே தவிர கலை இயக்குநர்களிடம் இல்லை., அவர்களே ஆட்டிப்படைக்கும் சக்தியாக இருக்கின்றனர், ஆக, தங்கள் படத்தின் மூலம் சுயமாக எதையும் சொல்ல முயலாத விளக்கப்பட ஓவியர்கள் வேறு வேலைகளுக்கு சென்றுவிடுகின்றனர், இந்த சந்தர்ப்பத்தில்தான் நீங்கள் கூறிய அழிவு என்ற பிரயோகமே உருவாகிறது.

நெ.வா: இது மிகவும் சமரசம் செய்து கொள்ள வேண்டிய விஷயமா?

மார்ஷல்: ஆம். இதை நான் ஒரு ஆரோக்கியமான விஷயமாகப் பார்க்கிறேன். என்னுடைய கல்லூரி மாணவர்களில் பலர் தங்கள் சொந்த

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

செயற்பாடுகளாக உயிர்ப்புருவத் (Animated) திரைப்படங்கள் அல்லது வரைவியல் புதினங்கள் என்று ஏதோ ஒன்றை செய்கிறார்கள், இவையெல்லாமே ஒரு விளக்கப்பட ஓவியரை ஆசிரியராக மாற்றும் நெருக்கடியான திருப்பங்கள், இருந்தும் தங்களுக்குத் தலையங்கங்களில் ஏதாவது வேலை கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் பட்டதாரி மாணவர்கள் இந்த நிலைமையில்தான் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் மாற்று வேலையை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அவர்கள் உண்மையில் சுயதொழில் மூலமே தங்கள் வாழ்வை நடத்துகிறார்கள். ஆனால் சுயதொழில் இருமடங்கு வேலை வாங்குகிறது, நாம் கூறுவதுபோல 'அந்த நாட்களில்' படம் ஒரு முழுபக்கம் வரைந்தால் 2000 டாலர்கள் கிடைக்கும், இப்போது 4x5ல் படம் வரைந்தால் The New Yorker ல் வெறும் 500 டாலர்கள்தான். எனவே துண்டு துண்டாக நிறைய வேலைகள் செய்தால்தான் நீங்கள் உங்கள் அறைக்கான வாடகையைக் கொடுக்க முடியும். அந்தச் விளக்கப் படத்திற்கு ஒருவார அவகாசம் தேவைப்படுகிறது எனவே நடைமுறையில் நல்லதுதான். என் சொந்தவேலைக்கான ஓவியம் வரைய மூன்று வாரங்கள் ஆகின்றன, எனவே இது பரவாயில்லை என்று தோன்றுகிறது.

நெ.வா: ஓவியம் சரியாக வரவேண்டும் என்று உண்மையில் நீங்கள் கேள்வாஸை வதைப்பது போல தோன்றுகிறதே இது கருத்துக்கும் தொழில்நுட்பத்துக்கும் இடையே உள்ள பகுதிக்கு செல்கிறது. ஆனால் நீங்கள் விரும்பிய உணர்வில் வரவேண்டும் என்பதற்காக மூன்று ஓவியங்களை துரிதகதியில் வரைவீர்களா இல்லை ஒரே ஓவியத்தை மூன்று வாரங்களுக்கு வரைவீர்களா?

மார்ஷல்: நல்லது. இது சவாரஸ்யமானது அத்தோடு எனக்கு மிகவும் நெருக்கமானதும். நான் என் கைகளால் வண்ணம் தீட்டுகிறேன். ஏனெனில் என் கைகள் என் மூளையைவிட வேகமாக வேலை செய்கிறது. எனக்கு கோட்டோவியத்தில் சவாலான விஷயம் உணர்ச்சிகள்தான். கோட்டோவியத்தில் என்னால் வரையமுடியாதது உணர்ச்சிகள்தான். என்னைப் பொறுத்தவரை கோட்டோவியம்

என்றால் படம்தான். ஒரு கருத்துடன் சம்பந்தப் பட்டதாக இருந்தால் அதைத் தெளிவாக கோட்டோவியமாக வரையலாம். அதேசமயம் உணர்ச்சியுடன் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தால் அது பார்வையாளனுக்குத்தான் இருக்க வேண்டும். என்னால் அதை ஓவியத்தில் கொண்டுவர முடியாது. இதை நான் 'உணர்வார்ந்த பார்வை' என்று சொல்வேன். நான் பத்துவருடங்களுக்கு முன்பு கோட்டோவியம் வரைந்ததில்லை.

கலைஇயக்குநர்களுடன் செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தம் என்னவென்றால் நான் வேலையை அவர்கள் சொல்லும் தேதியில் முடித்துக் கொடுப்பேன் என்பதுதான். நான் செய்யும் வேலை அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் எனக்கு அவர்கள் சன்மானம் கொடுக்கப் போவதில்லை. நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று எனக்குத் தெரியும் என்றாலும் நான் வரைந்து முடிக்கும் வரை அது எப்படி இருக்கும் என்று எனக்கே தெரியாது. எனவே நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் சரி. என் வேலையில் தன்னியில்பு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இருந்தாலும் ஓவியம் தீட்டி முடிக்கும் வரை அதைப் பற்றி எதுவும் சொல்லமுடியாது. விளக்கப் படம் வரைவதற்கும் என் சொந்த வேலையான கலை ஓவியம் தீட்டுவதற்கும் உள்ள வேறுபாடு உண்மையில் நேரம் மட்டும்தான். இரண்டுவார கெடுவில் என்னால் முழுமையாக அந்தப் படத்தில் கூர்ந்த ஆய்வு செய்யமுடியாது. ஆறடி உயர ஓவியமான THE WELL ஜி நான் ஆறுமாதமாக வரைந்தேன். அதிலுள்ள ஏதோ ஒன்றை என்னால் உணரமுடிந்தது, அந்த உணர்வை அப்படியே ஓவியத்தில் கொண்டு வரமுடிந்தது. பிக்காஸோவின் வார்த்தையில் இதை 'போலி செய்தல்' எனலாம். தான் அதிகாளவில் போலிகளை வரைந்ததாகவே பிக்காஸோ கருதினார். யாரும் உள்நோக்கத்தோடு அப்படி செய்வதில்லை, ஆனால் நிறைய ஓவியங்களை செய்யும்போது அவை முழுமையாக வருவதில்லை. அப்படியானவை பிக்காஸோவுக்கு போலிகள். குறைகறாமல் சொல்வதானால் என்னுடைய எல்லா விளக்கப் படங்களும் எனது நுண்கலை ஓவியங்களின் போலிதான், ஆனால் அது என் தரப்பு கணிப்பு அல்ல. எளிமையாக சொல்வதென்றால் எனக்கு நேரமில்லை, ஆகவே எனக்கு ஓரளவிற்கு தெரிந்த விஷயத்தையே நான் தேர்வு செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது.

நெ.வா: உங்கள் வேலையில் இருக்கும் தன்னியல்பான தன்மையோடு பார்க்கும்போது உங்கள் திரைப்படத்தில் உங்களைப்பற்றிய பின்னணியை சொல்கையில் வில்லிடேலில் வாழ்ந்த உங்கள் பாட்டியைப் பற்றிய தகவல்கள் நிறைய இருந்தன அது ஆவியோடு பேசுபவர்களைப் பற்றியதாக இருந்தது. கலைக்கும் இறைமைப்பண்புக்கும் தொடர்பு இருப்பதாக நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? படைப்பாற்றல் என்பது இறைத்தன்மை சார்ந்ததா?

மார்ஷல்: நல்லது. இப்போது நாம் உள்நோக்கம் என்ற கருத்துக்கு வந்திருக்கிறோம். எனக்கு எண்ணற்ற நுண்கலை ஓவியர்கள் நன்பர்களாக இருக்கின்றனர், அவர்களது உள்நோக்கம் நிச்சயமாக இறைமைப் பண்பை நிலைநாட்டுவதோ அல்லது மந்திரம் செய்வதோ இல்லை மாறாக, கலையை மீட்டெடுத்தலே - கலையின் புதிய வடிவத்தை உருவாக்குவதே. எனது உள்நோக்கம் - அதை நான் இதழ் 10 - ஜெவரி - 2022

அடைகிறேனோ இல்லையோ ஒரு மந்திரஜிலாம் செய்வதே. என்னைப் பொறுத்தவரை வண்ணம் தீட்டும்வேலை என்பதே ஒரு தவம் போன்றது. அந்தத் தவம் என்பதே என்னுடைய ஆற்றிவு படைத்த மூளையைக் கழற்றி வைக்கத்தான்; என் பிரக்ஞாயில்லாத உள்ளுணர்வைக் கண்டடைவேன் என்ற நம்பிக்கைகளில் திளைத்திருக்காமல் இருப்பதற்காக. எனவே என் ஓவியங்களை நான் உளவியல் ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்த மாட்டேன். என் அம்மா அப்படிச் செய்வார்கள். நானல்ல.

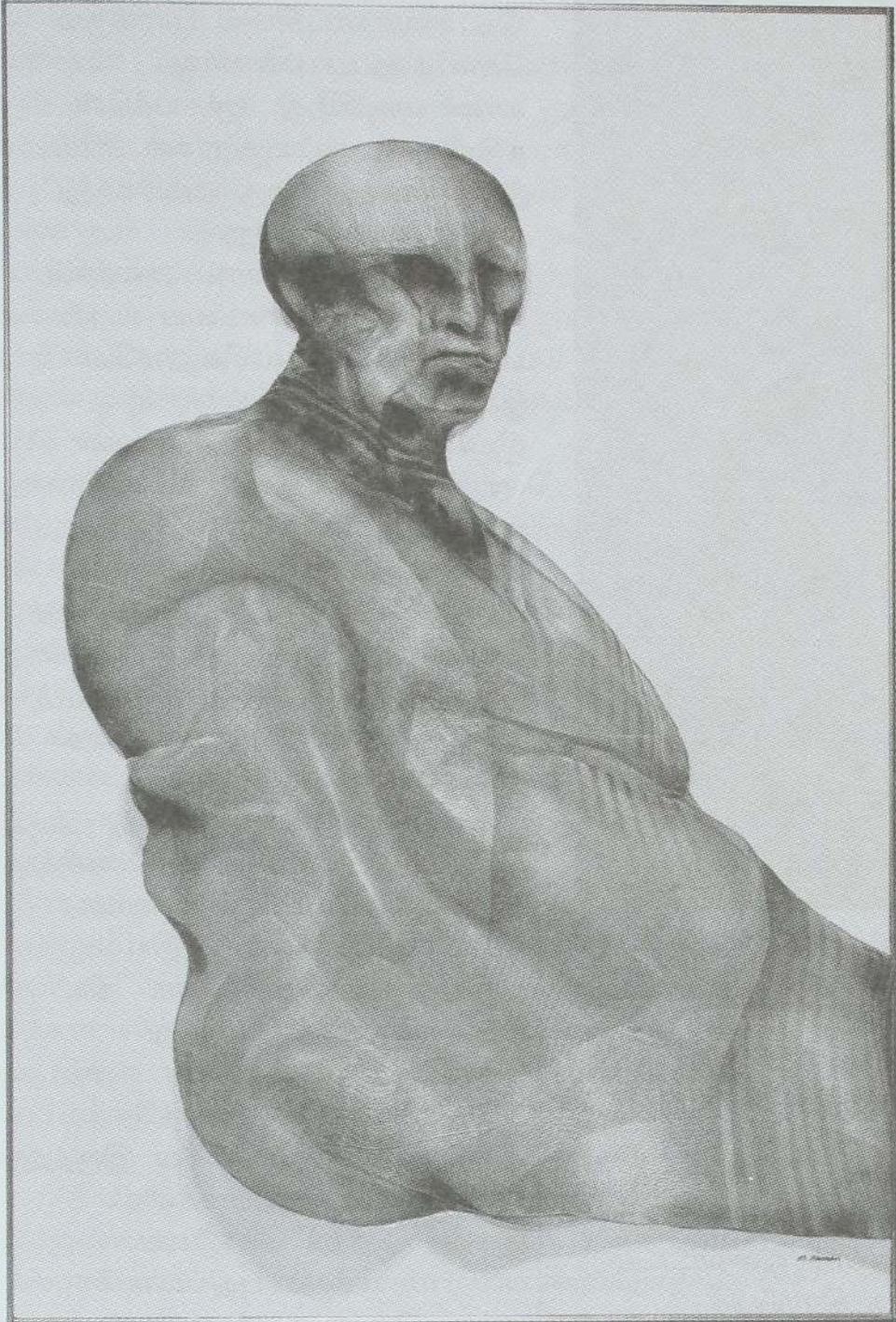
ஆம். ஆவிகளின் பிரதிநிதியான, ஆவிகளுடன் பேசக்கூடிய ஒரு பாட்டியால் அவர் ஆவிகளைப் பார்த்தவர், வேற்றுலகில் உள்ள மனிதர்களுடன் பேசியவர்- வளர்க்கப்பட்டதாலேயே, இதையெல்லாம் நம்புகிறேன் என்று பொருள்ள ஆனால் அவை எல்லாமே உள்ளுணர்வு சார்ந்தது. அந்த நம்பிக்கைதான் என் ஓவியங்களை உருவாக்குகிறது; ஏதோ ஒரு விதத்தில் நான் என் உள்ளுணர்வை உணர்கிறேன், எப்படி என்று என்னால் விளக்க முடியாது. வாழ்க்கையில் மற்ற விஷயங்களைப் போலவே ஒன்றை அதிகம் செய்யச் செய்ய அது தகைஞர்க்குப் பழக்கமாகிவிடும். ஆனால் நான் கலைக்கூடத்தையோ அல்லது ஒரு சித்திரத்தையோ பார்க்கும்போது எனது முதல் கேள்வி 'இந்த ஓவியன் சொல்லவருவது என்ன?' என்பதே. இந்தக் கேள்வியை நான் கேட்காவிட்டால் நான் என்னுடைய சொந்த விளக்கத்தை கொடுத்துக் கொள்ள வேண்டியிருக்கும், அது ஆரோக்கியமானதில்லை, ஏனெனில் அப்புறம் நான் எதையும் கவனிக்க மாட்டேன், சலிப்பு வரும்.

நெ.வா: ஆக இது ஒரு மாதிரியான ஸென் மனநிலை அல்லவா? நீங்கள் இந்த ஆராய்ச்சியெல்லாம் முழுவதுமாக செய்கிறீர்கள் ஆனால் ஓவியம் தீட்டும்போது அதற்கு சம்பந்தமில்லாத இதையெல்லாம் சுத்தமாக தூரத் தூக்கி வைத்துவிடுகிறீர்கள் இல்லையா?

மார்ஷல்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். ஏனெனில் உங்கள் மூளையில் என்ன தகவல்களையெல்லாம் ஏற்றி வைத்திருக்கிறீர்களோ அதை உடல் கிரகித்துத் தக்கவைத்துக் கொள்கிறது. எனக்கு அது பிடிக்கும். ஏனெனில் காட்சிக் கலைப் பள்ளியில் விளக்கப்படத்தின் வரலாறே உள்ளது என்னிடம் - நான் வகுப்பெடுப்பது இரண்டாம் வருட பட்டதாரி மாணவர்களுக்கு. அவர்கள் ஒரே வாசல் வழியாகத்தான் வருடக்கணக்காக வந்துபோய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே என் இறுதித் தேர்வு பள்ளியின் முன்வாசல் கதவை வரையச்சொன்னேன். யாருக்குமே சரியாகப் புரியவில்லை.

நெ.வா: (சிரிக்கிறார்)

மார்ஷல்: அற்புதம் என்னவென்றால் அந்தக் கதவில் கைப்பிடிக்குமிழ்கள் கிடையாது ஆனால் எல்லோரும் கைப்பிடிக்குமிழ் வரைந்திருந்தனர். (சிரிக்கிறார்) நானே ஞாபகப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. அதானல்தான் அவர்களின் படங்கள் வரைபொருங்குக் கூர்க்க சம்பந்தமில்லாமல் இருக்கிறது. இன்னும் சொல்வதானால் அவர்கள் ஒருபோதும் உள்ளே போவதுமில்லை வெளியே வருவதுமில்லை. மேலேயோ கீழேயோ பார்ப்பதும் இல்லை. எங்கேயோ தப்பு நடக்கிறது. உணர்ச்சியெப்பட்ட பேச்சு எப்போதுமே கலை இயக்குநர்களோடு ஒத்துப்போவதில்லை. நீங்கள் ஒரு படத்தை எடுத்துக் கொண்டுபோய் அவர்களிடம் காட்டுவீர்கள். உங்களுக்கு அது மிகச்சரியாக வன்புணர்வு உணர்வைக் காட்டுவதாகத் தோன்றும். ஆனால் கலைஇயக்குநர் 'எனக்கு அதுபோன்ற உணர்வைத் தரவில்லையே' என்பார். உங்களுக்கு இது இக்கட்டான் நிலைமை. அந்த வாதத்தில் நீங்கள் வெல்லமுடியாது. நீங்கள் வெளிநடப்பு செய்யலாம், அவர்களை உருப்படாதவர்கள் என்று திட்டலாம் ஆனால்

அந்த வாக்குவாதத்தில் ஜெயிக்க முடியாது. என் சொந்த ஓவியத்தில் நான் எதை வேண்டுமானாலும் அது என்னவாகும் என்று தெரியாமலேயே நான் வரையத் தொடங்கலாம், நான் பெரும்பாலும் எப்போதும் நிழற்படம் போன்ற சில குறிப்புகளுடன்தான் வரையத் தொடங்குவேன் ஆனால் பன்றியோ தவளையோ அல்லது எதுவோ. அது ஓவியத்தில் எப்படி வேண்டுமானாலும் மாறக்கூடும். ஆனால் விளக்கச் சித்திரத்தில் அது சரிப்படாது. விளக்கச்சித்திரத்தில் அதுபோல நான் மாற்ற முடியாது. அதனால்தான் எல்லாக் குறிப்புகளையும் முன்னமே வைத்துக்கொண்டுதான் செய்ய முடியும்.

நெ.வா: நீங்கள் எங்கே செல்லவேண்டுமென்ற தெளிவான் கருத்து இருக்க வேண்டும் இல்லையா?

மார்ஷல்: ஆம். எனக்குத் தெளிவான் சிந்தனை இருக்க வேண்டும், என்னால் தவளையைப் பன்றியாக மாற்றிவிட முடியாதே.

நெ.வா: உங்கள் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் எவ்விதத்தில் உங்களது ஓவியத்தின் கருப்பொருளாக்கு உதவியாக இருந்தது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். குறிப்பாக உங்களது விலங்கு ஓவியங்களை எண்ணிப் பார்க்கிறேன். உங்கள் சகோதரர் வேட்டைக்காரர் என்று கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். அதன் எதிர்வினையாகத்தான் உங்கள் ஓவியங்களின் வரைபொருள் விலங்குகளாக உள்ளதா?

மார்ஷல்: சரிதான். அப்படித்தான் ஆரம்பித்தது என்று நினைக்கிறேன். ரொம்ப விந்தையான விஷயம், நான் ஒரு மந்தமானமானவன். நான்முப்பது வயதாக இருக்கும்போது,

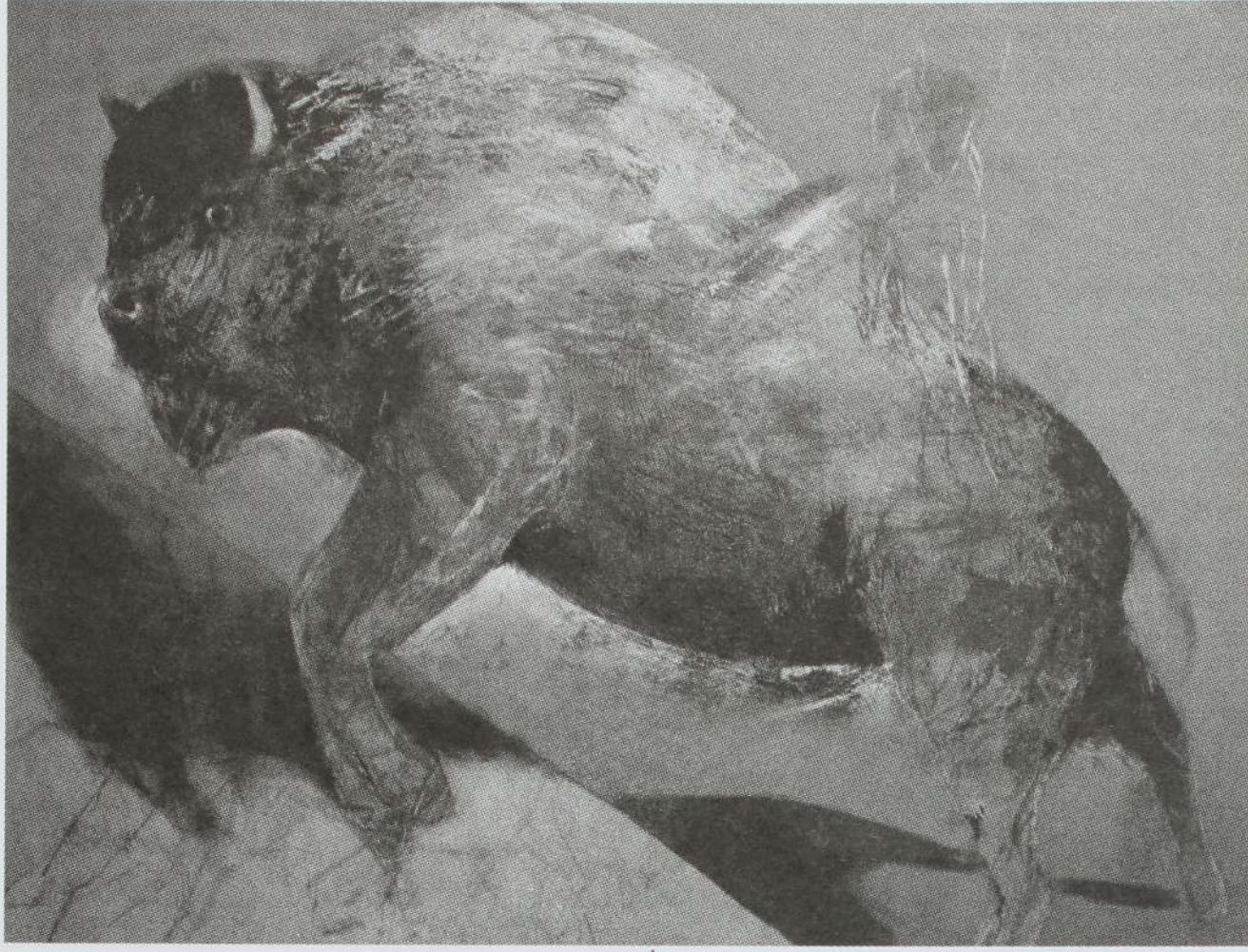
அதற்கு முன்னதாக மூன்று வருடங்களாக ஒரு வெற்றிகரமான விளக்கப்பட ஓவியனாக வேண்டுமென்று முயன்று கொண்டிருந்தேன். ஒரு வருடத்தில் மூவாயிரம் டாலர்களுக்கு மேல் நான் சம்பாதித்ததே இல்லை. தொடர்ந்து நான் தோல்வியடைந்து கொண்டே இருந்தேன். இப்போதே முப்பதாகிவிட்டது என்னுடைய ஓவியங்களாடங்கிய கோப்பைப் பார்த்து யோசிக்கிறேன், நான் மற்றவர்களுக்காகப் படங்களை வரைகிறேன், எனக்காகப் படம் வரையத் தொடங்கியிருக்கவில்லை எனவே நான் உண்மையில் அறிந்த விஷயங்களைப் பற்றிய பட்டியல் ஒன்றைப் போட்டேன். அதில் என்ன வந்தது தெரியுமா? பசுக்கள். நான் பால் பண்ணையில் வளர்ந்தேன் ஆனால் பசுவை வரைந்ததேயில்லை. (சிரிக்கிறார்) மானை நாங்கள் வேட்டையாடி இருக்கிறோம். சாப்பிட்டிருக்கிறோம். ஆனால் ஒன்றுகூட வரைந்ததேயில்லை. ஆன்மீக கோட்பாடு - அதை எங்கே கொண்டுவருவது என்று தெரியவில்லை. அப்புறம் துப்பாக்கிகள், சுற்றிலும் இருப்பவை, அவை. இதுதான் என் பட்டியல். இவற்றைப் பற்றிதான் எனக்கு ஞானமிருந்தது. எனக்கு அறுபத்தாறு வயதாகிய போதும், இன்னமும் இந்த நாங்கு விஷயங்களைப் பற்றிதான் வரைந்து கொண்டிருக்கிறேன். விலங்குகளின் ஆக்கக்கறுகள் வரைய ஆரம்பித்தபின்பு நான் அவற்றால் இப்போதும் கவரப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். நாம் உண்மையில் ஆன்மீக உணர்வு கொண்ட விலங்குகள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். எனவே குறிப்பிடத்தக்க அறிவு கொண்டுள்ள விலங்குகளால் நான் ஆகர்சிக்கப் பட்டேன். நான் ஒளி வட்டத்தைக் காண்கிறேன் எனவே அவற்றை மனிதர்களைச் சுற்றி வரைகிறேன். பிறகு நான் நினைத்தேன், 'நல்லது, விலங்குகளையும் புனிதப்படுத்தலாம் என்று' எனவே நான் ஆசியாவைப் பற்றிய அறிவுடன் கூடிய குரங்குகளை வரைந்தேன். பிறகு மத்தியகிழக்கைப் பற்றிய அறிவுடன் கூடிய பூண்ணை வரைந்தேன். பிறகு பூர்வ அமெரிக்க அறிவு கொண்ட ஏருமையை வரையத்துவங்கினேன். ஆக அவையெல்லாம் என் மனதிலேயே உள்ளன. உருவகம் என்றும் சொல்லலாம். காலம் போகப்போக இவை மேலும் சிக்கலாகி விடுகிறது. தற்சமயம் நான் செய்துகொண்டிருக்கும் வரிசையானது 'குகை ஓவியங்கள்' குகையில் இருக்கும் மந்திரவாத மதகுருக்கள்- இதை வரைந்த மனிதர்கள் பொருள் உலகிலிருந்து ஆன்மீக உலகிற்கு இடம்பெயர முயன்றிருக்கிறார்கள். மேலும் அவர்கள் விலங்குகளை உதவியாளர்களாக வைத்திருந்தார்கள். எனவே நான் இப்போது மனிதர்கள் விலங்குகளாக மாறும் வரிசை ஒன்றை வரைந்து கொண்டிருக்கிறேன். அந்த அடிப்படையில்தான் இது.

நெ.வா: நீங்கள் ஒளிவட்டத்தைப் பார்ப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். ஆவணப்படத்தில் உங்களிடம் வரும் ஒவ்வொருவரும் தங்களது ஒளிவட்டம் என்ன நிறத்தில் உள்ளது என்று அறிய விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள்.

மார்ஷல்: (சிரிக்கிறார்) ஆம். வழக்கமான கேள்வி 'என் ஒளிவட்டம் கறுப்பா?' என்பதே. (இருவரும் சிரிப்பு)

நெ.வா: உங்களால் ஒளிவட்டத்தைக் காண்முடியும் என்பதை எப்போது முதன்முதலில் கண்டுபிடித்தீர்கள்? அதை மறைக்க முயன்றீர்களா?

மார்ஷல்: ஒ. நான் நடுங்கிப்போனேன். அது நடந்தது

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால். என் பாட்டி ஒளிவட்டத்தைக் கண்டிருக்கிறார்கள், எனவே நான் அதைப்பற்றி கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். என் பாட்டி அதில் மிகவும் திறமையானவர். அவர் உடல் பிரச்சனையால் ஒளிவட்டம் நிற்ம மாறுவதைக் கூட கண்டறிவார், அது என்னால் முடியாதது. ஓவ்வொரு ஞாயிற்று கிழமைகளிலும் என் பாட்டியின் விளையாட்டு என்னவென்றால் 'இங்கே தொட்டால் வலிக்கிறாதா?' என்று என்னிடம் கேட்பார். எனக்கு வலி இரண்டு மடங்காகும், எனவே எனக்கு ஒளிவட்டங்களைப் பற்றி தெரியும். எனக்கு பின்புலம் இருந்தது ஆனால் நான் எதையும் பார்த்ததில்லை. அப்பறம் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் திடீரென்று ஒருநாள் கிருஷ்ணமுர்த்தி என்றொரு மனிதரை கண்டேன். அவர் ஒரு இந்திய ஆசிரியர். கார்னேஜ் மன்றத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தார், அப்போது எங்கிருந்ததென்றே தெரியாமல் அவரின் ஒளிவட்டம் தோன்றியது. நான் பார்த்த ஒரே தங்களிற் ஒளிவட்டம் அதுதான், எனக்கு குலைநடுங்கிப்போனது. எனக்கு ஏதோ கண்பார்வைக் கோளாறு வந்து விட்டதோ எனத் தோன்றியது. எனக்கு கண்ணாடி தேவையோ என்று தோன்றியது. பின்னர் என்னுடைய ஆன்மீக நண்பர் கேட்டார், 'நல்லது இப்போது இந்த வாசலை நீ திறந்திருக்கிறாய், இதை நீ தொடர விரும்புகிறாயா?' அவர் எனக்கு எளிய பயிற்சிகளை சொல்லிக் கொடுத்தார். அதனுடன் பரிச்சயமாக எனக்கு ஆறுமாதங்கள் ஆனது. ஏனெனில்

இதில் நாம் உள்ளுணர்வைப் பற்றி பேசுகிறோம் ஆனால் ஒளிவட்டத்தைக் காண்பது என்பது மீபொருண்மைவாதமல்லவா? என்று தோன்றியது. அதாவது ஓவ்வொரு மத்திலும் இதுவரை நாம் பார்த்த ஒவியங்களில் எல்லாம் ஒளிவட்டம் உள்ளது, அது ஒரு கிராஃபிக் வடிவக் கருத்துருவமல்ல. அதாவது யாரோ சிலர் ஒளிவட்டத்தைப் பார்த்திருக்கலாம் அதன்பிறகு அது குறியீடாக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் யதார்த்தத்தில் அது மற்றெதையும் போல துவங்கியிருக்கலாம். ஓவ்வொரு நாளும் எழுந்தவுடன் எனக்கு எவ்வளவு ஆற்றல் உள்ளது என்று என்னை நானே கேட்டுக்கொள்வேன். பின்பு குளித்து முடித்தவுடன் குளியல் தொட்டியைவிட்டு எழுந்தவுடன் என் ஒளிவட்டத்தைக் காண்பேன், அது எனக்கு ஏற்கனவே தெரிந்ததையே சொல்லும். குறிப்பாக குறைவான ஆற்றல் உள்ள நாட்களில் எனது ஒளிவட்டம் என் பாதங்களிலிருந்து அரை அங்குலம் உயரத்திற்கு குழந்திருக்கும். உயர் ஆற்றல் உள்ள நாட்களில் அது ஆறு அங்குலம் உயரம் வரை இருக்கும். உண்மையில் உங்கள் ஆற்றலின் அளவுகோல் அது. மனிதர்கள் உரையாற்றும் போது அவர்களது தலை, உடலின் நிறத்திலிருந்து வேறுபட்டிருக்கும். இதற்கு காரணம் உங்களின் ஆற்றல் மொத்தமும் உடலிலிருந்து தலைக்கு போய்விடுகிறது ஏனெனில் நீங்கள் உரையாற்றுகிறீர்கள். மாரத்தான் வீரர்கள் ஓடத்துவங்கும் போது அவர்களது தலைகளின் நிறம் உடலிலிருந்து வேறுபட்டிருப்பதை

தொலைக்காட்சியில் பார்க்கும் போதே கூட என்னால் காண முடிகிறது. பந்தயத்தின் நடுவிலும், ஓட்டவீரர்கள் ZONE ஜ் அடைந்த பிறகு அவர்களது நிறம் வேறாக மாறும்.

சரியாகச் சொன்னால் அவர்கள் அப்போது மண்டையை பயன் படுத்துவதில்லை, வெறுமனே ஒடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அனுபவங்கள் எல்லாம் நமக்கு இருக்கின்றன, ஒளிவட்டங்களைப்

பார்க்கும்போது அது நமக்கு உறுதி செய்கிறது. உறுதி செய்து கொள்வதில் ஏதோ ஒரு நன்மை இருக்கிறது. (சிரிக்கிறார்) அது ஒரு விதமான சோதனைமுறை. நான் என் ஒவியத்தில்

இதை பலவருடங்களுக்கு பயன்படுத்தியதில்லை ஏனெனில் அது வெல்வெட்டில் வரையப் பட்ட மோசமான இந்திய

ஒவியத்தைப் போலவோ, 'நிய ஏஜ்' காலத்தை சேர்ந்தது போலவோ இருக்குமோ என்ற பயம். நான் சில வரைந்தேன், அவை அதைப்போலவே இருந்தது. என்னுடைய சித்திரங்களில் இருந்த அந்தக் கோடுகளை எல்லாம் மக்கள் புதுப்பாணி என்று நினைத்தனர் ஆனால் இரகசியம் எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். அவை எல்லாமே ஒளிவட்டங்கள். பின்னால் நான் அவற்றை நேரடியாகவே வரைய ஆரம்பித்தேன். நிஜமாகவே உண்மை என்னவென்றால் நான் இதைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தால் மொத்த நிய ஏஜ் மனிதர்களையும் கொண்டு வந்துவிடுவேனோ என்றிருந்தது. அவர்களிடம் RED-NECK (அரசியல் புரட்சியாளர்கள்) ஆட்களைக் காட்டிலும் பயம் எனக்கு.

நெ.வா: உங்கள் ஆரம்பகால படைப்புகளில் ஒளிவட்டம் போன்ற விஷயங்களை நவீன செழுமையுடன் வெளிப்படித்தியதாகக் கூறினீர்கள். TIME பத்திரிகையின் அட்டையில் நீங்கள் :பிரான்ஸில் பேக்கனின் பாணியில் உருவங்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று உருகி வழியும் படி வன்முறையைப் பற்றி ஒரு படைப்பு செய்திருந்தது நினைவுக்கு வருகிறது.

மார்ஷல்: ஆம்.

நெ.வா: அது, இது மாதிரியான விஷயம் தானா?

மார்ஷல்: ஆம். நீங்கள் துப்பாக்கியைக் கையில் எடுத்தால் அது வெறுமனே துப்பாக்கியை வைத்திருத்தல் ஆகாது நீங்களே வன்முறையாக மாறியிருக்கிறீர்கள் என்று பொருள் என்பதை சொல்லும் முயற்சிதான் அது. ஒட்டப்பந்தய பயிற்சியாளர்கள் சொல்வதைப்போல இலக்கை அடையும் வேளை நீங்கள் ஒட்டமாகவே மாறிவிட்டிருப்பீர்கள், அங்கே அவன் ஒடுகிறான் இவன் ஒடுகிறான் என்று எதுவும் இல்லை. எனவே TIME அட்டையில் நான் செய்த முயற்சிதான் முகத்தையும் துப்பாக்கியையும் ஒரே நிகழ்வாக மாற்றியது. பேகன் என் மீது பெருமளவில் தாக்கம் ஏற்படுத்தியவர். அறுபதுகளின் கடைசியில் உணர்ச்சிகள் இல்லாத உருவ சித்திரங்களும், குறிப்பாக நுண்களை ஓவியங்களும் ஆதிக்கம் செலுத்தின. ஆண்டி வார்ஹோலின் எலிசபெத் டெய்லர் பட்டுத்திரை ஓவியங்களைப் பற்றி என்னிப்பார்க்கையில் அவை உருவக்கூறுகள் குழு இருந்தாலும் அதன் உணர்ச்சிகள் வேண்டுமென்றே புகுத்தப் பட்டதில்லை என்று தெரியும். என்னைப் பாதித்த உணர்ச்சிமிக்க ஓவியர்களில் பேகனும் ஒருவர் என்று எனக்குத் தோன்றும். அவர்கள் எதைச் செய்தார்கள் என்று எனக்கு அக்கறையில்லை, என்னால் அவர்களை உணர முடிகிறது. நான் என் கண்களால் உணர்வதைக் காட்டிலும் என் வயிற்றால் உணர்கிறேன். எந்த அளவுக்கு தாக்கத்துடன் ஒரு விஷயத்தை நாம் பார்க்கிறோமோ அந்த அளவிற்கு அது நம்மைத் தாக்கும். அப்படி செய்யும் போது அதை நாம் உணர்கிறோம். எல்லோரும் உணர்கிறார்கள். அந்தத் தாக்கம் அதிகமாகும் போது நான் ஃபிரான்ஸில் பேகன் இல்லை என்ற எண்ணத்துடன் நீங்கள் இருக்க வேண்டும். நாம் விதவிதமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்திருக்கிறோம், ஆகவே அந்தத் தாக்கம் இறுதியாக மற்ற ஒவ்வொரு தாக்கத்திலும் கலந்து ஒன்றுபடுகிறது. எனவே எனக்குள்ளிருந்து எதெல்லாம் குதிக்கிறதோ அவையனைத்தும் இதன் கலவையாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் இது கடினமானது, குறிப்பாக ஓவியர்களின் உலகில், ஏனெனில் மக்கள் உங்களை வகை பிரிக்கவே விரும்புவார்கள். நம்முடைய ஓவிய ஏடுகளைப் பார்த்ததும் யாராவது 'ஓ, நீங்கள் ப்ராட் ஹாலன்ட் அல்லது C.F.பைனே வின் மாணவரா?' என்று கேட்பதை விட மோசமான விஷயம் வேறில்லை என்று நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஏனெனில் அதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால் நீங்கள் அவரை நகல் எடுக்கிறீர்கள் என்பதே. அதாவது யார் அவர்களை நகலெடுப்பவர்கள் என்று உதாரணமாக சிலரை நமக்குத் தெரியும். அது அப்பட்டமானது. அவர்கள் பலவருடங்களாக அதைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் மேலும் அதன் மூலம் பணத்தையும் சம்பாதிக்கிறார்கள். ஆனால் அது வேறு, தாக்கம் என்பது வேறு. அது மிகவும் கடினமானதுதான். ஏனெனில் ஓவியருடுகளுடன் வெளியே போகும்போது நீங்கள் முன்னணியில் இருப்பீர்கள். ஏனெனில் மக்கள் நுணுக்கங்களைப் பார்ப்பதில்லை. வகைபிரிப்பது சுலபமான வேலை, ஒ ஆமாம், உங்களுடையது அவரைப் போலவோ இவரைப் போலவோ இருக்கிறது. எனவே இதன் மூலம் தெரியும் கருத்து அல்லது அறிவுரை என்னவென்றால், இறந்து போனவர்களது பாணியை முயற்சிக்கலாம்.

நெ.வா: அப்போதுதான் யாருக்கும் தெரியாது அல்லவா?

மார்ஷல்: நிச்சயமாக. அவர்கள்தான் இறந்து விட்டார்கள் இல்லயா. எனவே மற்றவர்கள் அவர்களை அறிந்திருந்தாலும் விஷயம் வேறு. (சிரிக்கிறார்)

நெ.வா: SVA வில் இளங்கலைப் பட்டத்து மாணவர்களின் தலைவராக நீங்கள் படைப்புக் கலையின் மறைபொருள் தன்மையைக் கற்பிப்பதை எவ்வாறு கையாள்கிறீர்கள்?

மார்ஷல்: நல்லது. நான் ஒவ்வொருவரையும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தவற்றை பட்டியல் போடசொல்வதன் மூலம் தொடங்குவேன். இங்கே தெரிந்தவை என்று நான் சொல்வது வேறு. ஒன்றைப் பற்றி அறிந்திருத்தல் என்பது அதனோடு இருத்தல், அதை முகர்தல், உணர்ச்சிபூர்வமாக அனுபவித்தல், நேரடியாகக் காணுதல் போன்றவை. எனவே நான் ஒரு பட்டியல் போடசொல்வேன். அந்தப் பட்டியலில் பிரச்சனை என்னவென்றால் நிறையப்பேர் விஷயங்களைத் தணிக்கை செய்து விடுவார்கள். உதாரணத்திற்கு நான் காபி அருந்துகிறேன், இது கேலியாகத் தோன்றும், ஆனால் உண்மையில் காபியைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். காபி அருந்துவதற்காக நான் காபி கடைகளுக்கு செல்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இப்போது யாராவது என்னை, 'எதாவது ஒரு பானம் வரையுங்கள்' என்று சொன்னால் நான் அதைத்தான் வரைவேன், ஏனெனில் காபியோடு ஏதோ ஒரு பந்தம் எனக்கு இருக்கிறது. அங்கிருந்துதான் எல்லாம் ஆரம்பமாகிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். உங்கள் பட்டியலில் இருப்பவை எல்லாம் முக்கியமானதாக இருக்க வேண்டும் என்று அவசியமில்லை. நான் மாணவர்களிடம், 'ஆகட்டும், நான் பார்க்காத விஷயங்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம், நான் பார்க்காத இடங்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். அவற்றை உங்கள் வரைபொருளாகப் பயன்படுத்துங்கள்' அது நுண்கலையோ இல்லை வணிகமோ ஒரு ஓவியனுக்கு உலகிலேயே கடினமான விஷயம் வரைபொருளைக் கண்டுபிடிப்பதுதான். எனக்குத் தெரிந்த ஒரேவழி நமக்கு தெரிந்தவற்றையெல்லாம் ஒரு பட்டியலாகத் தயாரித்துக் கொண்டு பிறகு அவற்றை மனக்கண் முன் நிறுத்த முயற்சி செய்ய வேண்டும். எனவே ஒரு கோப்பை தேநீர் வரைய வராவிட்டால் அதை நான் பொருட்படுத்த மாட்டேன் ஆனால் ஒரு கோப்பை காபியை என்னால் வரைய முடியாவிட்டால் நான் அப்படி விட முடியாது. (சிரிக்கிறார்) இப்படித்தான் படம் இயல்பாகவே சிறப்பாக அமையும். மேலும் நான் அவர்களை வரிசைக்கிரமமாக வரையச் சொல்வேன். எனவேதான் I am the chair என்ற இளங்கலை பாடத்திட்டம் காட்சிக் கட்டுரை என்று அழைக்கப் படுகிறது. அது வெறுமே ஒருவரிடம் 'சரி உனக்கு பந்துவீச்சு பிடிக்குமா, அப்போது பந்து வீசும் தெருவிற்கு சென்று 12 படங்கள் வரை' என்று சொல்வதாகும். முதல் படம் பந்துவீசப்படும் சந்துதான், இல்லையா? சந்து, தெரு எதுவோ. இரண்டாவது படத்திற்கு நீங்கள் சுற்றிலும் பார்க்கிறீர்கள். உங்களால் அதே படத்தை வரையமுடியாது. எனவே பந்துகவீசும் தெருவில் இருக்கும் ஷாக்கள் விற்கும் கடையை காண்கிறீர்கள், மேலும் அங்கிருக்கும் பாருக்கு தாவுகிறீர்கள், அல்லது யாரிடமாவது பேச ஆரம்பிக்கிறீர்கள். இதெல்லாம் ஒரு கலைஇயக்குநருக்கு நீங்கள் வரைபொருளை எப்படி அனுகூகிறீர்கள் என்ற பார்வையைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. அதைத்தான் கலைஇயக்குநர்கள் கண்டறிய விரும்புகிறார்கள். நீங்கள் எல்லாமுமாக இருக்க முடியாதல்லவா, அது மாதிரியான விஷயமதான், அப்போது நீங்கள் யார்? சிலர் என்னை அழைத்து, 'பந்துவீசும் இடத்தில் வரைய எதுவுமில்லை, ஆனால் பேஸ்பால் விளையாட்டில் இந்த அனுகுழறையை பயன்படுத்த விரும்புகிறேன்' என்று சொல்வதைக் கேட்டிருக்கிறேன். டேவிட் ஹாக்னே லண்டனிலிருந்து வாஸ் ஏஞ்சல்ஸ்கு குடிபெயர்ந்தபோது அவர் தன்னை வாஸ் ஏஞ்சல்ஸின் கலைஞராகவே மாற்றிக்கொண்டார். 'நான் வாஸ் ஏஞ்சல்ஸை ஆவணப்படுத்தப் போகிறேன். ஏனெனில் இது எனக்கு

அந்திய நாடு, நான் மழையிலிருந்தும் இருளிலிருந்தும் வந்திருக்கிறேன். அனைத்தும் தெளிவாக இருக்கும் ஒரு இடத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். என்றார். இதுவே அவருக்குப் பலவருடத்திற்கான வேலைவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இந்தக் காலக்கட்டத்தில் அவரை விளக்கப்பட ஓவியராக ஒருவர் வேலைக்கு அமர்த்தியிருந்தால் எப்படியிருந்திருக்கும் என்பது கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டது. அதுதான் அனைத்திற்கும் தொடக்கமாக எனக்குத் தெரிகிறது. அடுத்த விஷயம் தொழில்நுட்பம். எனக்கு முப்பது வயதானபோதுதான் எனக்கு வரையத்தெரியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடிந்தது. நான் ஒரு கிராஃபிக் டிசென் படித்த மாணவன். எனக்கு முதல் கிராஃபிக் டிசென் வேலை கிடைத்தபோதுதான் தோன்றியது என்னால் இந்த ஆட்களுடன் வேலை செய்யமுடியாது என்று. (சிரிக்கிறார்). தனியாக நான் படங்கள் வரைந்து கொண்டிருக்கும்போது மற்ற விஷயங்களை செய்வதைக் காட்டிலும் நான் மிக மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன் என்று எனக்குத் தோன்றியது. அதுதான் நான் சித்திரத்தொழிலுக்கு வரக் காரணமாகியது. ஆனால் உண்மையில் நான் வரையவில்லை. எனவே எனக்கு வரையத் தெரியாததை மறைக்கும் விதமாக நான் ஒரு பாணியை உருவாக்கினேன். அரையளவிலான கார்டீன்... என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். என்னால் வரைய முடியாததை மறைக்க மிகுந்த ஆற்றலையும் நேரத்தையும் செலவழித்தேன். போல் கொடுக்கும் மனிதர்களுக்கு முன்னே டெஸ்கை போடுவேன், என்னால் கால்களை நன்றாக வரைய முடியாது என்பதால். இது போன்ற சாக்குபோக்குகளை எல்லாம் செய்வேன். கடைசியாக முப்பது வயதில் எனக்கு வரையத் தெரியவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டேன். அப்புறம் எப்படி வரையவேண்டும் என்று கற்றுக்கொள்ள ஒரு வருடம் எடுத்துக்கொண்டேன். அந்த வயதில் எதற்குக் கற்றுக் கொள்கிறேன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். எனவே நான் என் அறையை வரைந்தேன் அப்புறம் மற்றதையும். வரைந்து கொண்டேயிருந்தேன், ஒரு வருடத்தில் என்னால் வரைய முடிந்தது. இப்போதும் என்னால் சிறப்பாக வரைய முடிவதில்லை, இருந்தாலும் முன்பு இருந்ததை விடப் பரவாயில்லை. பிறகு நான் என் பட்டியலைத் தயாரித்து துப்பாக்கிகளை வைத்து கத்தைகத்தையாக வரைந்தேன். என் பட்டியலில் அதைத்தான் முதலில் தேர்வு செய்தேன். பிறகு எல்லாமே சரியாக இருந்தன.

நெ.வா: அதுதான் வன்முறை வரிசை ஓவியங்கள் இல்லையா?

மார்ஷல்: ஆம்

இதழ் 10 - ஜனவரி - 2022

நெ.வா: நீங்கள் Kurt Vonnegut ஜெஞ்கள் புத்தகத்துக்கு அறிமுகம் செய்து எழுத அனுகியதாகப் படித்தேன்.

மார்ஷல்: ஆம். ஆது மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. நேரமறை ஆற்றலைக் கொண்டு குறிப்பாக படைப்பில் வேலை செய்யும் ஆட்களில் நானும் ஒருவன். நீங்கள் என்னை அடித்தால் அதாவது என்னைப் பற்றிக் கடுமையாக விமர்சனம் செய்தால் அல்லது என்னைக் கீழிற்க்க முயற்சி செய்தால் நான் அதற்கு எந்த எதிர்விணையும் ஆற்ற மாட்டேன். நான் உங்களை வாயில் குத்த விரும்பலாம் ஆனால் நான் அப்படிச் செய்ய மாட்டேன். Vonnegut சம்பந்தப் பட்ட விஷயத்தில் சித்திரம் பற்றி மட்டுமல்ல. மற்ற விஷயங்கள்தான் தலையை நீட்டுகின்றன. பிரதானமாக துப்பாக்கிகளைப் பற்றி நாற்பத்தைந்து ஓவியங்கள் என்னிடம் இருந்தன. ஆனால் இது வன்முறை பற்றியது. எல்லோரும் 'என்னிடம் புத்தகமாக போடு' என்றார்கள். நானும் பதிப்பாளர்களை சென்று பார்த்தேன். அவர்கள் 'கடவுளே, எங்களால் இதைப் பதிப்பிக்க முடியாது, இது ரொம்ப வன்முறையாக இருக்கிறது, யாராவது ஒரு பிரபலஸ்தர் சொன்னால் ஒருவேளை இதைப் பிரசரிக்கலாம்' என்றனர். 'சரி, நான் என்ன செய்திருக்கிறேன் என்பதை இந்த உலகில் யார் எழுதினால் எனக்குப் பிடித்தமானதாக இருக்கும்'. நான் Vonnegut பற்றி நிறைய படித்திருக்கிறேன். அவரது எதிர்மறை நகைச்சவை எனக்குப் பிடிக்கும். எனவே அவரது முகவரியைக் கண்டுபிடித்து எனது ஓவியங்களின் ஒளிநகல்லை அனுப்பினேன். ஒரு நாளிரவு தொலைபேசி அடித்தது, என் மனைவி எடுத்து என்னிடம் சொன்னாள், 'Kurt Vonnegut தான் பேசுகிறார்.

அவர் மிகவும் பெரிய மனிதர். அவர், 'நான் என்ன செய்யனும், எனக்கு ஓவியங்கள் எல்லாம் பிடித்திருக்கின்றன' என்றார். நான், ஆனால் எல்லோரும் அறிமுகம் தேவை என்று சொல்கிறார்கள்... என்றவுடன் அவர், 'இதற்கு அறிமுகமே தேவையில்லை. ஆனால் ஆது இருந்தால்தான் பிரசரிப்பார்கள் என்றால் நான் எழுதித் தருகிறேன் என்று அவர்களிடம் போய்ச் சொல்' என்றார். நான் அப்படியே செய்தேன் ஆனாலும் யாரும் புத்தகம் போடவில்லை. ஆனால் இரண்டு வருடங்களுக்கு நான் Kurt Vonnegut க்கு ஒரு பெட்டி நிறைய ஜின் அனுப்புவேன், அவர் ஸ்காட்ச் அனுப்புவார். அது அற்புதமான விஷயம். அந்த தொலைபேசி அழைப்பால் எனக்குப் பெரிய அளவில் சக்தி கிடைத்தது. எதன் மூலமாகவோ சக்தி தேவைப்பட்டது எனக்கு. பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும்தான் ஆனாலும் பணத்தை விட அதிகமாக எனக்கு சக்தி தேவைப் பட்டது. வெளியிலிருந்து எனக்கு ஆற்றல் தேவைப்பட்ட காலம் ஆது. டைம்ஸ் பத்திரிகையில் திங்கள் கிழமைகளில் வரும் தலையங்கப் பக்கத்திற்கு ஏதாவது ஒரு வேலை செய்திருந்தாலே மூன்று செய்தித் தாள்களை வாங்குவேன், அதெல்லாம் சின்ன சின்ன வாய்ப்புகள்தான். இருந்தாலும் ஆது ஒரு போதை. அது நீண்டநேரம் நீடிக்காதுதான். இருப்பினும் அந்த போதைகள் எனக்குத் தேவைப்பட்டன. எல்லோருக்குமே அப்படித்தான் என்று நினைக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் படுக்கைக்கு கீழேபோட்டு யாருக்கும் காட்டாமல் மறைத்துக்கொள்ளும் கலைஞர்கள் யாராவது இருப்பார்களா என்று தெரியவில்லை. இது எல்லாமே இணைப்பு வழிகள்தான். எதையுமே மக்களிடம் கொண்டு சென்றால்தான் இரண்டுபேராவது புரிந்து கொள்வார்கள் என்பது என் அனுமானம். குறைந்தபட்சம் இரண்டுபேராவது இருக்கிறார்களே. இதை ஒரு சுயபரிசோதனையாக நான் சொல்லவில்லை. நான் உணர்வதைப் போலதான் மற்றவர்களும் உணர்ந்திருப்பார்கள் என்று தோன்றுகிறது. அதுதான் அந்த போதை. என் ஓவியங்களை எப்படி வாங்குகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை நிஜமாகவே. நிச்சயம் நானே இந்த பைத்தியக்காரர் பொருட்களுடன் வாழ விரும்பமாட்டேன்.

நெ.வா: (சிரிப்பு)

மார்ஷல்: அவை என் ஸ்டுடியோவில் இருந்தால் பரவாயில்லை ஏனெனில் நான் அங்கே தினமும் இருப்பதில்லை ஆனால் என் வரவேற்பறையில் இல்லை எனவே நான் அதைத் தவிர்க்கலாம். அங்கே நான் புத்தகங்களைத்தான் விரும்புவேன். சிலசமயம் நான் ஹிரோனிமஸ் பாஷ் புத்தகங்களைப் பார்க்கலாம், சிலசமயம் டேன் ஆர்பஸ் புகைப்படங்களை. ஆனால் எல்லா சமயமும் இல்லை. ஆனால் ஓவியங்களுடன் என்ன பிரச்சனை என்றால் குறிப்பாக ஏழு அடி உயர் ஓவியங்களை நீங்கள் வாங்கினால் அவற்றை தவிர்க்கவே முடியாது. அதானால்தான் யாராவது அவற்றை வாங்கினால் எனக்கு ஆச்சரியமாக

இருக்கும். வேடிக்கைதான். ஏனெனில் அவற்றை வாங்குபவர்கள் பெரும்பாலும் பயப்படுவார்கள்.

நெ.வா: உண்மையாகவா?

மார்ஷல்: ஆம். மனசிகிச்சை செய்பவர்கள். ஸான் ஃபிரான்ஸில்கோவில் உள்ள ஒருவர் என்னுடைய மூன்று ஓவியங்களை வாங்கி அவரது வரவேற்பறையில் வைத்திருக்கிறார். நான் அவரிடம் கேட்டேன், எதற்காக வாங்குகிறீர்கள்? அவர், ஓஅது சுவாரஸ்யமானது. எனக்கு யாராவது புது நோயாளிகள் வரும்போது நான் அவர்களைப் பத்து நிமிடம் அந்த அறையில் உட்கார வைத்துவிடுவேன். பிறகு நான், அந்த ஓவியங்களைப் பார்த்தீர்கள் இல்லையா? என்ன தோன்றுகிறது? என்று பேச்சைத் தொடங்குவேன் என்றார்.

இருவரும்.(சிரிப்பு)

நெ.வா: உங்களுக்கு ஜோயல் பீட்டர் விட்கின்னைத் தெரியுமா?

மார்ஷல்: ஓ எஸ்.

நெ.வா: அவருடைய புகைப்படங்களின் தொகுப்பை ரிச்சட்கியர் வைத்திருப்பதாகப் படித்திருக்கிறேன். தன் பெண்சிநேகிதிகளை சோதிப்பதற்காக விட்கின்னின் படங்கள் நிறைந்த அறையில் அவர்களை இருக்கச் செய்வார் என்று படித்திருக்கிறேன். அவர்கள் அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஓடினால் இது வேலைக்காகாது என்று அவருக்குத் தெரிந்து விடுமாம்.

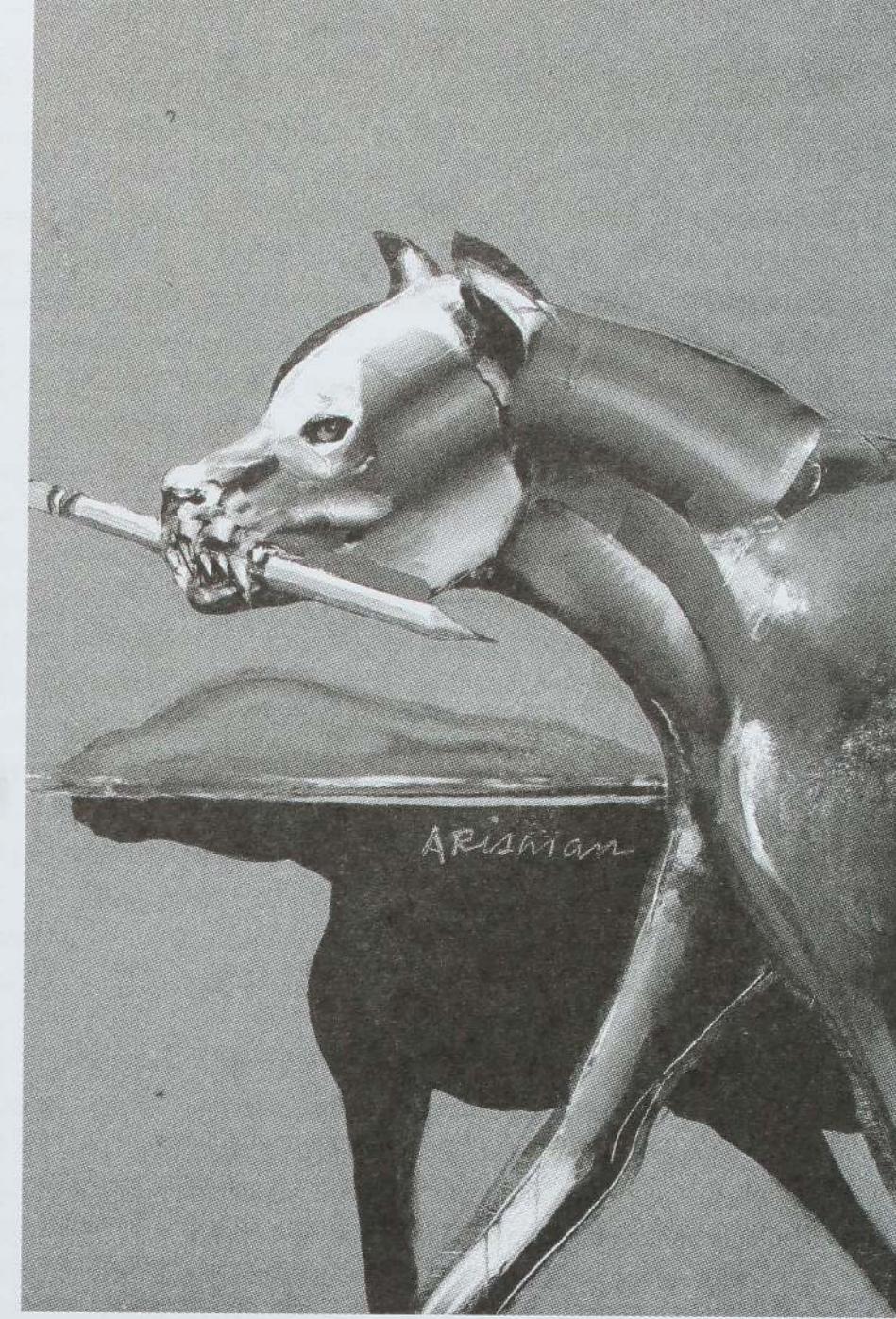
மார்ஷல்: (சிரிக்கிறார்) நிச்சயம் நல்ல உத்திதான். (சிரிக்கிறார்) நான் என் வாழ்க்கையை மூன்று விதமாகக் கழிக்க போகிறேன் என்று எனக்கு சிறுவயதில் தோன்றியதேயில்லை. நான் கற்பிப்பேன் என்று நினைத்துக்கூட பார்த்தில்லை. சரி, ஏதோ கொஞ்சம் வருமானத்திற்காக சொல்லிக்கொடுப்போம் என்று நினைத்தேன். பிறகு, சித்திரம் வரைதலுக்கும், நுண்கலை ஓவியத்திற்கும் நடுவே ஊசலாடும் நிலைமை தானாகவே முடிவுக்கு வரும். பின்பு நான் ஏதாவது ஒன்றைச் செய்யலாம் என்று நினைத்தேன். பிறகு வருடங்களான பின்புதான் நான் மூன்று வடிவங்களிலுமே விரவியிருக்கிறேன் என்பது உறைத்தது. என்னால் இத்தனை வடிவங்களில் இயங்க முடிவதை நான் ஆரோக்கியமாக உணர்கிறேன். என்னுடைய வெவ்வேறு பாகங்கள் விதவிதமான பணிகளைச் செய்கிறது என்பது நல்ல விஷயம்தான். என்னுடைய குணத்திற்கு அது நல்லதுதான். ஏனெனில் நான் ஒரு குகைவாசி போல. எனக்கு மட்டும் கல்யாணம் ஆகாமல் இருந்திருந்தால் நான் வீட்டை விட்டே வெளியே போயிருக்க மாட்டேன். நான் ஒரு வேலைப் பைத்தியம். அதனால் எனக்குக் கல்யாணம் நடக்காமல் என் மனைவி என்னை இரவு விருந்துகளுக்கு வற்புறுத்திக் கூப்பிடாமல் இருந்தால் நான் எதற்கும் போகமாட்டேன். ஆரம்பத்தில் நான் அவளைத் திட்டியிருக்கிறேன், வேலையிருக்கிறது, வேலையிருக்கிறது என்பேன். என் மனைவி வெளியே போயிருக்கும் போது நான் இரவுபகலாக வேலை செய்வேன். எந்த அட்டவணையும் கிடையாது எனக்கு.. அது எனக்கு நல்லதோ என்னவோ ஆனால் நிச்சயம் அது ஆரோக்கியக் கேடு. அது

கிட்டத்தட்ட நான் தோல்வியைக் கண்டு பயந்ததனால்தான். ஆனால் என்னால் தோல்வி என்றால் என்னவென்று விளக்கிச் சொல்ல முடியாது, அது இன்னும் முட்டாள்தனமாக இருக்கும். தோல்வி பயத்தால்தான் மரணத்தின் மூலமாவது என்னை நிருபிக்க விரும்பியிருக்கலாம். அது போல நான் வேலை செய்யச் செய்ய என் உடலின் வேலைப்பனு அதிகமானது, அது என்னை சோர்வாக்கியது. ஓவியங்களுக்கு மேலேயே ஓவியம் தீட்டுவேன், அந்த ஓவியத்தையே அழித்து விடுவேன். நான் அப்படி செய்யக்கூடாதுதான். ஆனால் அது வேறோரு விதத்தில் எனக்குப் பயனுள்ளதாக இருந்தது. நான் எப்போதாவது என் ஸ்கூடியோவிற்கு வரும் நாட்களில் என்னால் ஆறு விதமான வேலைகளை செய்ய முடிவதைக் கண்டறிந்தேன். ஏனென்றால் ஓரே நேரத்தில் நான் ஓன்றுக்கும் மேற்பட்ட வேலைகளைச் செய்தேன். அதனால் அங்கே ஈரமான ஒரு ஓவியம் இருக்கும், காய்ந்த ஓவியமும் இருக்கும்..... மேலும் இதன் ஒரு பகுதி உடலின் சக்தி சம்பந்தப் பட்டது, நான் என்னையே கேட்டுக்கொள்வேன், இன்று எனக்கு எவ்வளவு சக்தி உள்ளது? புது ஓவியத்தைத் தொடங்கும் அளவிற்கு எனக்கு சக்தி உள்ளதா? இல்லை வெறுமனே ஓவியத்தின் பின்புலத்தை மட்டும் வரையலாமா? மேலும் உண்மையாகவே தடுமாற்றம் ஏற்பட்டால் நான் வரையும் மீடியத்தை மாற்றுவதுண்டு. உலோகங்களில் பொறித்தல் அல்லது மரத்தில் வேலைப்பாடு செய்தல் இப்படி. ஓரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் செய்வது ஆபத்தானது என்பதை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஏனெனில் காலையில் எழுவதற்கு முன் நீங்கள் அதே வேலையை செய்யவேண்டும் என்று நினைத்தாலே நீங்கள் செய்யமாட்டார்கள். ஆனால் மாற்றுவழிகளைச் சிந்தித்தால் நீங்கள் பிரக்ஞ்யையற்ற நிலைக்கு செல்லலாம். ஓரே நேரத்தில் பல வேலைகளைச் செய்வது மற்றவர்களுக்கு எப்படி இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

நெ.வா: உங்களைப் புகழடையச் செய்திருக்கும் சித்திரங்கள் எல்லாமே பிரதானமாக இருண்மையும், வன்முறையும் உள்ள படிமங்கள், ஆனால் நீங்கள் அப்படிப்பட்ட ஆளாக எனக்குத் தோன்றவில்லை அதாவது உங்களுடைய ஒளிவட்டம் கறுப்பா என்று கேட்கும் அளவிற்கு இல்லை. சமநிலையும் நல்ல நகைச்சவையும் உள்ளவராக இருக்கிறீர்கள். இருளில் வசிப்பவராகத் தெரியவில்லை. அப்படியென்றால் உங்களின் படைப்புகளில் உள்ள இருண்மை ஒரு பேயோட்டும் செயலா?

மார்ஷல்: இது நல்ல கேள்வி. ஒருவிதத்தில் அப்படித்தான். அந்த இருண்மை ஓவியங்களில் நான் மிக ஆழமான மிகக் கருமையான துளைகளுக்குள் சென்ற தருணங்கள் உண்டு, பிறகு அங்கிருந்து நான் வெளியே வந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் அதை மீண்டும் பார்க்கும்போது அது என்னுடைய இருண்ட பக்கத்தின் ஆய்வுப்பயணம்தான் என்று நினைக்கிறேன், அதில் சந்தேகமேயில்லை. அவையெல்லாம் மற்றவர்களைப் பற்றிய படங்கள் அல்லவென்கிறேன். அவை என்னைப் பற்றிய படங்கள்தான். அந்த இருள் பகுதியை அடைந்தால்தான் என்னால் ஒளியுள்ள பகுதியை ஆராய முடியும் என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அதை என்னால் ஒரேநேரத்தில் செய்யமுடியாது. பிறகு இரண்டுக்கும் இடையில் ஒரு பொருந்தும்தன்மை இருப்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். அதாவது ஒன்றில்லாமல் மற்று கிடைக்காது. அதனால்தான் இதற்கு இடைப்பட்ட நிலையில் நான் பேச்சிலும், சிலசமயம் செயலிலும் மிகவும் எதிர்மறையாக இருந்தேன். இன்னொரு பக்கம் கஸ்டவ்::பிளாபர்ட் (பிரஞ்சு நாவலாசிரியர்) சொன்னதைப் போல, பூர்ஷ்வாவைப் போல சாப்பிடு, பூர்ஷ்வாவைப் போல உடுத்து, உன் வேலைக்கான ஆற்றலை சேமித்து வை என்றிருந்தேன். நமது உள்ளுணர்வுக்குள் சென்று பார்த்தால் நம் எல்லோருக்கும் மிகவும் அனுகத்தக்க உணர்ச்சி துரதிர்ஷ்டவசமாக கோபம்தான். அனுகுவதற்கு மிகக் கடினமானது அன்புதான். அதனால்தான் இருண்ட பகுதியை அடைவது ஒளியை அடைவதைக் காட்டிலும் சுலபமாக உள்ளது. அந்த சமயங்களில் நான் அப்படித்தான் இருந்தேன் என்று என்னுகிறேன். எனக்குள் இருந்த ஒரு உணர்ச்சியை தெளிவாக வரைய முயன்று அதை நான் மறுபடி மறுபடி செய்தேன் என்று சொல்லாம். ஓவிய உலகைப் பொறுத்தவரை அது எனக்குத் தொல்லையாக இல்லை. ஏனெனில் அங்கே நான் என்னையே ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறேன். அதுதான் என் ஓவியப் புத்தகம் என் இலாகா. அந்த சமயத்தில் அது எனக்குத் தெரியாது ஆனால் இதுதான் உண்மை. அதற்கு அர்த்தம் மற்றவர்கள் என்னை அந்தப் பிரிவில் சேர்க்கவில்லை. நானே அதில் என்னை இணைத்துக்கொண்டேன். எனவே அது எல்லாப் பணிகளிலும் இப்போதும் தொடர்கிறது... கடைசியாக நான் செய்த விஷயம் டெக்ஸாஸ் மாதாந்திர இதழுக்காக இரு மாதங்களுக்கு முன். அது அமெரிக்காவுக்குப் புலம்பெயரும் மெக்ஸிகன்கள் காற்றோட்டமில்லாத வேணில் அடைக்கப் பட்டதால் இறந்து போனதைப் பற்றியது. அதனால் என்னை ஒளிவட்டம் வரையச்சொல்லி அழைக்க மாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகவே ஐனரஞ்சக வேலை மீண்டும் என்னை வன்முறை இலாகாவிற்கே இழுக்கிறது. எல்லோரும் என்னிடம், இது விசித்திரமாக இல்லையா? இங்கே நீங்கள் விலங்கு தன்மாற்றத்தை வரைகிறீர்கள் மீண்டும் பழையவற்றிற்கு திரும்பிச் செல்வது சங்கடமாக இல்லையா? என்று கேட்பார்கள். அதற்கு நான், இது ஒன்றும் முன்னேறும் இலக்கு இல்லை, ஒவ்வொரு அடியாக எடுத்து வைத்து அறிவொளியை நோக்கிப் போகும் பாதையல்ல. இது ஊடாடும் விஷயம்தான்

என்பேன். அந்த உணர்ச்சிகளை நான் தொலைத்து விடவில்லை லேசாக திசைதிருப்பியிருக்கலாம் ஆனால் தொலைக்கவில்லை. அதனால் முப்பது வருடங்கள் கழித்து தட்டியெழுப்புவது அசாதாரணமாக இல்லை. ஒரு பழைய நண்பனை சந்திப்பது போலதான் அது. ஏனெனில் இந்த உணர்ச்சிகளை நண்பர்களாக்கிக் கொள்வதுதான் நாம் எல்லோருமே செய்வது. அதை நட்பாக்கிக் கொண்டவுடன் அது பயமாக இருப்பதில்லை..

நெ.வா: ஒரு உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொண்டவுடன் அது சுலபமாகத் தோன்றும்.

மார்ஷல்: வேறொன்றையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

நெ.வா: ஓரிடத்திலிருந்து சக்தியைப் பெறுவதைப் பற்றி முன்பு சொன்னீர்கள். கற்பிப்பதற்கான ஒரு தூண்டுதல்தானே அது.

மார்ஷல்: சர்வ நிச்சயமாக. நான் இளங்கலைத்துறைக்குத் தலைவராக இருந்திருக்கிறேன். அது கொஞ்சம் வெறுப்பாக இருக்கும் ஏனெனில் அங்கிருக்கும் பலருக்குத் தாங்கள் ஏன் அங்கிருக்கிறோம் என்றே தெரியாது. ஆனால் பட்டப்படிப்புப் பள்ளியில் நாங்கள் ஒரு வருடத்திற்கு 20 மாணவர்களைத்தான் எடுத்துக்கொள்கிறோம். அதனால் அது சிறிய திட்டம்தான். ஆனால் தங்களது அறிவைத் தாங்களே ஆய்வு செய்து கொள்வதில் அங்கிருந்தவர்கள் அனைவருமே ஆர்வமாயிருந்தனர். அது நேர்மறையான சூழல் என்பதைத் தவிர சொல்வதற்கு வேறு வார்த்தையில்லை. ஒரே நேரத்தில் உலகம் எப்படி வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தது என்று நமக்குத்

தெரியும். சுரங்கப்பாதையின் குண்டுக்கு நடுவே படம் வரைவது எத்தனை முட்டாள்தனமானது என்று நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் இதைச் சொல்லும் அதேநேரம் சுயஅறிவுத் தேடலில் உள்ள மாணவர்கள் மத்தியில் இருப்பது எனக்கு மிகவும் ஊக்கமளிப்பதாக இருந்தது. எனவே நான் யாருக்கும் சொல்லிக் கொடுக்கவில்லை, வெறும் பகிர்தல் மட்டும்தான் நான் செய்தது. வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு சுவாரஸ்யமான விஷயங்களைப் போல, நம்மைக் கலைஞர்கள் குழு இருப்பதும் அவர்கள் நம் மீது நம்பிக்கை கொண்டு நம் செயல்களில் ஆர்வமாயிருப்பதும் ஆரோக்கியமானது. கலைக்கூடங்களை விட்டு வெளியேறுவதில் உள்ள பிரச்சனை இதுதான். அதைவிட்டு வெளியே வந்த பிறகு நம்முடைய தொடர்புகள் திடீரென்று விட்டுப்போய் நமது வீட்டின் படுக்கையறையில் நம் பெற்றோர்களுடன் தனித்து விடப்படுவோம். பிறகு அவர்கள் நம்மைப் புரிந்து கொள்வதில்லை என்ற பேச்சும், எப்போது உனக்கு வேலை கிடைக்கும் என்று கேள்விகளும் எழும். அதனால்தான் நான் உன்னை இந்தப் பத்திரிகையுடன் தொடர்பை விடவேண்டாம் என்று பரிந்துரை செய்தேன்.

இருவரும். (சிரிக்கிறார்கள்)

மார்ஷல்: உங்களையெல்லாம் வழிநடத்தவே விரும்புகிறோம் குழந்தைகளே, ஆனால் கடவுளே இப்பவே உனக்கு நாற்பது வயதாகி விட்டது. வீட்டிலும் அதிக சமையிருக்கும். கலையைப் பற்றி அவர்களால் உண்ணிடம் பேசமுடியாது மேலும் அவர்களுக்கு எவ்வளவு ஆகராவு தேவைப்படும் என்பதையும் சொல்லவேண்டாம். Uncle Harry is a nice guy, but he doesn't know shit about design. என்பதைப் போலத்தான் இருக்கிறது. இதனால்தான் இன்னும் கற்பித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் போலும். இது எனக்கு சலிப்பாகவே இல்லை. இது எதிர்மறைக்கான மூலமல்ல. மாறாக அதற்கு முற்றிலும் நேர்மாறானது. மேலும் குதூகலமானது. மற்றவர்களுக்கு திருப்புமுனையாக இருப்பது நமக்கு ஊக்கமளிப்பது. அதனால்தான் நான் இன்னமும் ஆசிரியராக இருக்கிறேன். அப்படி இல்லாமல் போகும் நாள் வந்தால் நான் வேலையை விட்டுவிடுவேன்.

நெ.வா: விரைவில் அதுபோல நிகழுமென்று தோன்றுகிறதா?

மார்ஷல்: இதுவரை இல்லை. நான் காத்திருக்கிறேன் ஆனால் இதுவரை வரவில்லை. (இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்)

மார்ஷல்: ஒருவேளை வரலாம்...

நெ.வா: ஓ.கே.கடைசியாக ஒரு கேள்வி. நாம் இதுவரை பேசியதற்கும் இதற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. ஆனால் எல்லோரையும் நாங்கள் கேட்கும் கேள்வி. உங்களது தொழில்முறை கருத்தியல் படி, நாய்களுக்கு உதருகள் உண்டா?

மார்ஷல்: சந்தேகமில்லாமல். (இருவரும் சிரிப்பு)
மார்ஷல்: நான் நிறைய நாய்களுக்கு முத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். அவை எல்லாவற்றிற்கும் உதடுகள் உள்ளன. (இருவரும் சிரிப்பு).

www.tlchicken.com

விழுது

இதழ் 10 - ஜெவரி 2022

பொறுப்பாசிரியர் - உமாவரதாராஜன்
umavaratharajan@gmail.com
வடிவமைப்பு - ரஷ்மி
amrashmy@gmail.com

VIYOOKAM
Pandiruppu -01
Kalmunai, Sri Lanka

call - 0094772852572
whatsapp - 0094759552572

Bank Details:

M.VARATHARAJAH
78, CHETTIAR ROAD, PANDIRUPPU-01,
KALMUNAI, SRILANKA.
Account Holder: M.VARATHARAJAH /
A/C NO. 091010002311 /
BANK : HNB CODE :7083 /
BRANCH : KALMUNAI CODE : 091 /
BANK'S SWIFT CODE : HBLILKLX /
A/C No. 091010002311

இவ்விதழின் அறிமுக ஒவியர்

நல்வராசா பிருந்தா

இலங்கை, அம்பாறை மாவட்டம் அன்னமலையைச் சேர்ந்தவர். கிழக்கிலங்கைப் பலக்கலைக்கழக சுவாமி விபுலானந்தர் அழகியற்கற்கைகள் நிறுவகத்தில் ஒவியக் கலை பயின்ற பட்டதாரி. இவரது பிரதேச செயலகத்தில், தன்னுடைய ஒவியங்களைக் கொண்டு 'இயல் விழி' எனும் கண்காட்சியை நிகழ்த்திக் காண்பித்தவர்.

விழுது

வெ ல்

- வெஸீன்

விவியங்கள் - றஷ்டி

தலில் ஒரு தென்னந்தோப்பு
வாங்குவதாகத்தான்
யோசனை இருந்தது.

அக்கரைப்பற்று முதல் அட்டப்பளம் வரை தேடிப் பார்த்ததும்தான் தெரிந்தது, அக்கரைப்பற்றில் விற்பதற்கு தென்னந்தோப்பு இல்லை என்றும் அட்டப்பளத்தில் ஒரு ஏக்கர் இரண்டு கோடியிலிருந்தும் விலை ஆரம்பித்தது. இறுதியில் முக்கால் ஏக்கர் ஏழைக் கோடி சொன்னார்கள். நம்ம பட்ஜெட் அவ்வளவு போகாது.

தென்னந்தோப்பு வாங்குவது நிலையான வைப்புத் திட்டம் இல்லை. தென்னந்தோப்பு என்பது நாம் வைத்து வளர்த்தெடுக்கும் காரியம். மகா பொறுமையான காரியம். அதுவும் யார் யாரோ தரும் தென்னம்பிள்ளையை வைத்துவிட்டு ஏழு வருடம் காத்திருப்பது, அது எப்படிக் காய்க்கும் காய்க்காது, காய்கள் சரியாக வருமா என்றறிய ஒரு தவம் போல் இருக்க வேண்டும்.

பின்னர் இருக்கிற காசக்கு ஒரு நெல் வயல் வாங்கிப் போட்டால் விவசாயம் செய்யவில்லை என்றாலும் குத்தகையாவது வாங்கிக் கொண்டு இருக்கலாம் என்று முடிவானது.

தூரம் போகாமல் ஊரோடு சேர்ந்த மாதிரி ரோட்டை விட்டு இறங்காமல் பார்த்து வருவது மாதிரி ஒரு காணி வாங்கினால் நல்லா இருக்கும் என்று மனதில் வைத்துக்கொண்டு, நன்பர்களிடம் சொல்லித் தேடியபோது கரடிப்பாளை என்று ஊருக்கு மேற்குப்புறம் முதலில் இரண்டு ஏக்கர் காணியொன்றைக் காட்டினார்கள். கணவர் மௌத்தான் பிறகு செய்ய இயலாமல் மனைவி விற்கப் போவதாகச் சொல்லி அழைத்துப் போய் காட்டினார்கள். அது திருப்திப்படவில்லை. இன்னொரு மூன்று ஏக்கர் காட்டினார்கள் அதுவும் சரிப்படவில்லை.

ஒருநாலு ஏக்கர் காட்டினார்கள். அந்தப் பகுதி கடைசிப் பாய்ச்சல் பூமி என்றார்கள் அப்படி என்றால் குளத்தில் இருக்கும் வாய்க்கால் நீர் எல்லோவிடத்திலும் பாய்ந்து கடைசியில் வரும். சில நேரம் வராமலும் போகலாம். இப்போதில்லை வராமல் போவதில்லை. இயந்திரங்கள் வந்து எப்படியான தண்ணீர் வந்துவிடும் என்றார்கள். கடைசியாகப் பார்த்த நான்கு ஏக்கரும் அவ்வளவு அழைகாக நிறைவான பயிர் வந்திருந்தது. விலை ஒரு கோடியே என்பது லட்சம் சொன்னார்கள் வாங்கலாம் என்று கேட்டபோது உறுதிப்பத்திரம் சந்திரிகா காலத்தில் வழங்கிவைக்கப்பட்ட "ஜெயபூமி" உறுதி என்றார்கள்.

அந்த உறுதி பேர்மிட்டுக்கும் உறுதிக்கும் இடையில் இருந்தது. வாங்குவது என்றால் மாவட்ட அரசாங்க அதிபரிடம் அனுமதி பெற வேண்டும். ஒருத்தருக்கு இரண்டு ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட உறுதி இருக்காது. இரண்டு உறுதியாக வாங்கலாம் என்று முடிவாகி எதற்கும் சித்தப்பாவிடம் காட்டினால் நல்லது என்று காண்பித்த போது அவர் அது கடைசிப் பாய்ச்சல் வேண்டவே வேண்டாம் என்றார். அவர் வேறு நல்லதைக் காட்டுவதாகச் சொன்னார். அவர் காட்டுவது சரியில்லை என்றால் கடைசியில் அதை வாங்கலாம் என்று சொன்னார்.

அவர் பார்த்து விட்டு வந்து ஒரு பத்து ஏக்கர் பேர்மிட்காணி குறைந்த விலையில் எடுக்கலாம் என்றார். பேர்மிட் வேண்டாம் என்றேன். அதற்கே சுருங்கிப் போனார்.

அதன் பிறகு பனையறுப்பான் சந்தியில் ஒரு இரண்டு ஏக்கர் நல்ல காணி என்று காட்ட கூட்டிச் சென்றார். ஆனால் பக்கத்து வயல்காரர்கள் அதற்குள் பண்டிச்சம்பாகிடக்கு, அதோடு அந்தக் காணியில் பின்னுக்கு கக்குமுட்டையும் இருக்கு என்றார்கள். பிறகு வீட்டுக்கு வந்து வாப்பாவிடம் சொன்னதும் உடனே சொன்னார் அந்த ஏரியாவில் கக்குமுட்டை அங்கு போக கூடாது என்று. திரும்பவும் நான்கு ஏக்கரில் வந்து நின்றேன். ஆனால் வாப்பா அதைக் காட்டினாலும் அவருக்கும் அந்த நாலு ஏக்கர் கடைசிப் பாய்ச்சல் என்ற பிரச்சனை தலைக்குள் ஓடிக்கொண்டுதான் இருந்தது. அதோடு அந்தப் பக்கத்தில் குருவிக்காவல் வேறு இருந்தது. சின்னத்தம்பி என்ற புரோக்கரை பள்ளியடியில் கண்டு ஷயும் சிகிரெட்டும் வாங்கி கொடுத்து ஒரு நல்ல வெள்ளாம செய்யுற காணி வேண்டும் என்று சொன்னேன். சொன்னவுடனே ‘நீத்தேக்க ஐந்து ஏக்கர் காணி இருக்கு பார்ப்போமா’ என்று கேட்டார். பார்ப்போம் என்றேன். வாப்பாவும் அவரிடம் விசாரித்து இருப்பார் போல அவரும் ஐந்து ஏக்கர் நீத்தையில் இருக்கு என்றார். நான் சின்னத்தம்பி சொன்னதா என்று கேட்டேன். ஓம் நீத்தை எண்டா கடும் நல்ல பூமி போய் பாத்துட்டு வாங்க மகன் என்றார்.

காலையில் ஒரு ஆட்டோ வந்தது. ஏறி கொண்டேன். சின்னத்தம்பியும் கூட வந்திருந்தார். ஆட்டோ ஓட்டி வந்தவர் ஒரு புரோக்கர்தான் என்று அம்பாறை ரோட்டில் ஆறாம் கட்டையின் அளிக்கம்பை செல்லும் ஜங்ஷனில் நிற்கும் போதுதான் புரிந்தது. அவர் பெயர் நாகூர் தம்பி. ஓல்லியாக உயரமாக வெள்ளை முழுக்கை சட்டையும் வெள்ளைச்சாறமும் உடுத்திருந்தார். பூமிக்காரருக்கு கடைசியாக டயல் செய்த நம்பரைக் காணவில்லை என்று தேடிக்கொண்டிருந்தார். நான் வாங்கி, கடைசியாக டயல் செய்த நம்பர் மேலிருக்கும் என்று பார்த்து எடுத்துக் கொடுத்தேன். பேசிவிட்டு ஒரு ஐந்து நிமிடத்தில் அவர் பைக்கில் வந்து விடுவார் என்றார். மோட்டார் பைக்கைத் தொடர்ந்து பின்னால் சென்றோம் ரோட் போட்டுக் கொண்டிருந்த ஜல்லிகள் மேல்தான் பாதி தூரம் ஓட்டோ செல்ல முடிந்தது. கார்பட் ரோட் போடுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள்.

ஒரு கல்லுடைக்கும் மலைக்கு முன்னால் உள்ள பூமிப் பக்கமாக ஓட்டோவை ஓரங்கட்டினார்.

ஒரு சிறிய மேட்டுப்புட்டி. அதைக் கடந்து சென்றால் ஒரு புளியமரம். அதை தாண்டியதும் வயல் ஆரம்பித்தது. பரந்து விரிந்த வயல்வெளியில் ஒத்தை கீத்து வரவை நீலத்தில் ஐந்து ஏக்கர் நம்ம பூமிதான் என்றார். பச்சைப்

புல் தெரியும் இடம்தான் நம்ம வயல் முடியும் இடம். அங்கே ஒரு வாய்க்கால் இருக்கிறது நம்ம பாய்ச்சல் வாய்க்கால் என்று சொல்லிக்கொண்டு செருப்பைக் கழற்றிக் கொண்டு நடந்து முன்னே சென்றார். நான் அவர் பின்னால் சென்றேன்.

‘தன்னீர் தட்டுப்பாட்டுக்கு இடமே இல்லை. வடிச்சலும் அப்படித்தான் உடனே வடிந்திரும். பின்னால் அந்தா தெரிகிறது நீத்தைக்குளம்.’ ‘அப்படியே பேசிக் கொண்டு செல்லும்போது ஒரு ஏக்கர் அளவு முடிந்ததும் ஒரு பெரிய வாய்க்கால். அந்த வாய்க்காலைக் கடந்துதான் பூமியின் மற்றப் பகுதிக்கு செல்ல வேண்டும். அது வாய்க்கால் என்பதை விட ஆறு என்று சொல்லலாம். அந்த அளவுக்குப் பெரிதாக இருந்தது. அதுதான் வடிச்சல் வாய்க்கால். அதில் இப்போது தன்னீர் குறைவாகத்தான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதனை எப்படிக் கடப்பது? இப்போதைக்கு அவ்வளவு தன்னீர் இல்லை சாரத்தை உயர்த்திக்கொண்டு சென்று விடலாம்.

உழவு இயந்திரம், அறுவடை இயந்திரம் எல்லாம் எப்படி செல்லும் என்று கேட்டேன். வாய்க்காலுக்கு அந்தப்பக்கமாக வரலாமென்று வாய்க்காலில் ஒரு ஓரத்தைக் காட்டினார். ஆனால் அந்தப் பகுதியில் வரும் வழி தென்படவில்லை. வெள்ளாமை நன்றாக இருந்தது.

ஆனால் நம்ம பகுதி வெள்ளாமை உயரம் குறைவாக இருந்தது. கொஞ்சம் காலம் தாழ்த்தி பயிர் செய்தது போல் இருந்தது. நடுவில் ஒரு தென்னை மரம் இருந்தது. அதன் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய பரண் அதற்கு ஒடு போட்டிருந்தார்கள். அதன் மேல் ஒரு சுரைக்கொடி படர்ந்து ஒரு பெரிய காய் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அது மனதை என்னவோ செய்தது. ஒரு பாரம்பரியமான அழகிய பூமி அது என்று தோன்றியது.

அகலம் இல்லை என்றாலும் நீண்டு பரந்து கிடந்தது. வட்டானை மிகவும் தாழ்மையான குரலில் பேசிக் கொண்டு வந்தார். இந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிற பூமிக்காரங்க கேட்டு இருந்தாங்க. எனக்கு அவங்களுக்கு கொடுக்கிற யோசனை இல்லை. பரக்கத் அவி மாஸ்டர் மகன்தான் பக்கத்து பூமிக்காரங்க. இந்த இடத்தில் யாரும் பூமி விக்கிறதில்லை. இந்த பூமியோட வட்டானை நான் இல்லை.

நான் இலுக்குச்சேனை வட்டானை. தம்பி தங்கம் போல பூமி. ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை வாங்கினால் செய்யிறுதுதான். இந்த வெள்ளாமக்காராள் நாற்பது வருஷமா அவர்தான் செய்கிறார். விடிஞ்சா பூமிக்குதான் இருப்பார். இந்தப் பூமி என்றா அந்த ஆளுக்கு உயிர். நான் கேட்டேன் “அப்போ இவ்வளவு நல்ல பூமிய ஏன் கொடுக்கிறேயல்? நான் ஆர்வத்துடன் கேட்டேன். நீங்க பதில் சொல்ல வேண்டும் என்று இல்லை. வட்டானை “இல்ல... எல்லாப் பிரச்சினையும் சொல்ல இயலுமா தம்பி?” வட்டானை கைகாட்டி “இந்த இரண்டு வரவைக்கும் அந்தப் பக்கம் பச்சையா தெரியற இடத்தில நம்ம பூமி முடிகிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பினார்.

இப்ப நான் வந்த வரம்பால் திரும்பி முன்னோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன். அவர் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தார். எனக்கு முன்னால் ஒருவர் தோளில் மண்வெட்டியை வைத்துக்கொண்டு வந்தார். அவரைப் பார்த்து வட்டானை “என்ன ராசிக்” என்றார். “ஓன்னும் இல்லை” என்று சொல்லிக்கொண்டு கடந்து சென்றார் அவர். வட்டானை “தம்பி இவர்தான் வெள்ளாமக்காராள் ராசிக்.”

திரும்பிச் புரோக்கர் இருவரும் இருந்த இடத்துக்குப் போய் அவர்களிடம் எவ்வளவு சொல்கிறார் என்று மீண்டும் கேட்டேன். சின்னத்தம்பி “அதான் தம்பி ஒன்னரை சொல்கிறார் கொஞ்சம் குறைச்சிக் கேட்டுப் பார்க்கலாம். நீங்க வாயை விட்டு வேணாம்.”

நாங்க பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது வட்டானை வந்து “நான் இப்டியே இலுக்குச்சேனைக்கு போறேன். நீங்க பூமி புடிச்சா பேசிப் போட்டு இஷாவுக்கு பிறகு வீட்டை வாங்கோ’ என்று ஒரு மாதிரியாக ஸ்டெலாக்க் கையைப் பண்ணிக்கொண்டு போய்விட்டார்.

நான் சின்னத்தம்பியிடம் “இதுல வழிப்பாட்டுப் பிரச்சனை கொஞ்சம் வரும் போல இருக்கு என்றேன். சின்னத்தம்பி “தம்பி இது பாரம்பரியமான வட்டை இதில் அப்பிடியெல்லாம் ஒரு பிரச்சினையும் வராது. அதல்லாம் விதைக்க வெட்ட வழிவிட்டுத்தான் செய்து வருவாங்க. அதெல்லாம் ஒன்னும் பிரச்சனை வராது. பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு பைக் வந்து நின்றது. அதில் வந்து நின்றவர் “எந்தப் பூமியை பார்க்கேயல்?” என்று கேட்டார். சின்னத்தம்பி “அந்தப் பரண் இருக்கும் பூமி என்று வேறு பூமியை காட்டினார். சின்னத்தம்பிக்கு பயம் வட்டானையுடன் அவர்கள் பேசி நேரடியாக வாங்கிக் கொண்டு போய் விடுவார்கள் என்று. எனக்கும் கேட்டவரைத் தெரியும். சொந்தக்காரர். வாங்கும் வசதி உள்ளவர்தான். யாராவது கொத்திற்றுப் போறதுக்கு முன்னாடி முடிக்கணும். நல்ல பூமி கிடைக்கிறது புளியங்கொம்பாக இருக்கிறது.

இஷா தொழுகைக்குப் பிறகு போனதும் அந்தப் பெரிய வீட்டில் ஒரு பகுதியில் துணி வியாபாரம் நடந்து கொண்டிருக்கும் “போர்டு” போட்டிருந்தார்கள். அங்கே நான் முன்னர் வந்து ஆடைகள் வாங்கி இருக்கிறேன். வட்டானை வந்ததும் ‘சின்னத்தம்பி இடம் சென்று சொன்னார்.’ ஒன்று எழுபத்தைந்துக்கு உங்களுக்கு இரண்டு லட்சம் குறைக்கலாம். அதுக்கு மேலே பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. உங்களுக்கு ஒரு நல்ல பூமி’ என்றார்.

நான் ‘அப்போ உறுதியைக் கொண்டு போய் லோயர் இடம் காட்டி ஹிஸ்டரி எடுக்கன்’ என்றேன். வட்டானை “நாளைக்கு தருகிறேன்” என்றார். நான் போன் நம்பரை வட்டானையிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டேன். மறுநாள் போன் பண்ணிய போது “இன்னும் கிடைக்கவில்லை... மகன்ர பெயர்லதான் உறுதி இருக்கு. அவங்க வீட்லதான் இருக்கு. நாளைக்குத் தருகிறேன் என்றார். முன்று நாளைக்குப் பிறகு உறுதி கிடைத்தது.

போய் லோயரிடம் காட்டினேன். அவர் அதில் நான்கு ஏக்கர் இரண்டு ரூட் இருபத்திரண்டு பேர்ச் இருப்பதாகச் சொன்னார். ஜந்து ஏக்கருக்கு கொஞ்சம் குறைகிறது ஆனால் உறுதிப் பத்திரம் சட்டப்படிதான் இருக்கு என்றார். எதுக்கும் ஹிஸ்டரி எடுத்துப் பார்ப்போம்” என்றேன்.

கல்முனை காணிப் பிரிவில் ஹிஸ்டரி 1976 லிருந்து தந்திருந்தார்கள். அதற்கு முன்னரும் ஹிஸ்டரி இருந்திருக்குமென்று லோயர் பார்த்துவிட்டு அக்கரைப்பற்றில் இப்படி ஒரு கிளீன் ஆன ஹிஸ்டரி இல்லை. லேட் ஆகாம் உடனே வாங்குங்க’ என்று சொன்னார்.

வட்டானையிடம் போனால் வட்டானை சொன்னார் “மகன் கட்டாரில் இருந்து வரவேண்டும். திங்கட்கிழமை வந்திடுவார். மகனும் மருமகனும் வாராங்க...ரெண்டு பேரும் ஊசி போட்டுட்டாங்க வந்தால் வீட்டுக்கு வந்திடுவாங்க.” என்றார். ஆனால் திங்கட்கிழமை சொன்னார். வந்த ஆட்களை பீ.சி. ஆர் டெஸ்ட் செய்து கொறண்டைனில் வைத்திருக்கிறார்கள். பதினாறு நாள் இருந்துதான் வீட்டுக்கு வருவார்கள் என்று. “அந்த இடைவெளியில் சேவையர்க்கிட்ட அளக்கச் சொல்லட்டுமா?” என்று கேட்டேன். அதற்கு சொன்னார் “இல்லை..ஆக்கள் வரட்டும்” என்று. “வயலுக்குள் வேறுயாரையும் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டுவதை பக்கத்துப் பூமிக்கார ஆக்கள் கண்டால் அவங்களும் காணியைக் கேட்டதுதானே மனஸ்தாப்படுவாங்க” என்றார். அப்புறம் அந்த பூமியைக் குடுக்குறதில் எனக்கும் கொஞ்சம் வெக்கம்தான்” என்று. நெளிந்தார். நான் “இல்ல காணி அளக்கிறது காணியின் அளவுக்காக மட்டும் இல்லை. இந்த உறுதிப்த்திரத்திற்கான காணி இங்குதான் இருக்கிறது என்று

சேவைர்தான் அடையாளப்படுத்தி தரணும். ஒரு உறுதிப்பத்திரம் சேவியர் பிளானும் சேர்ந்துதான் காணி சட்டரீதியான அங்கீகாரம் பெறும்” என்றேன். அவர் மறுக்காமல் “ஆனா இப்போ போன்னேயே அளக்கிறார்கள் என்றார். சரி பதினெந்தாம்; தேதி அவர்கள் வந்ததும் அளக்கலாம் என்று விட்டுவிட்டேன். பதினெந்தாம்; திகதி வரை காத்து இருப்பது உறுதியானது.

எல்லாக் காசையும் ஒழுங்கு பண்ணி ஒரு மாதிரியாக வங்கிக்கு கொண்டு வந்தாயிற்று. நாட்டில் டாலர் விலை வேறு 230 ரூபாயாக உயர்ந்து விட்டது. எப்போ வங்கிகளில் இருக்கும் காசை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டு விடுமோ. நாடு எப்போ திவாலாகுமோ எனும் நிலையில் இருந்தது.

சிலரைத் தனிமைப்படுத்தவில் இருந்து சீக்கிரம் விடுவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். வட்டானையிடம் போன் பண்ணி “மகன் வந்துவிட்டாரா?” என்று கேட்டேன். “இல்லை பதினெந்து நாள் முடிந்துதான் வருவார்கள்” என்று சொன்னார். நான் வாப்பாவைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் பூமியைக் காட்டினேன். வாப்பா பார்த்துவிட்டு “இதெல்லாம் பார்க்கிற காணியே இல்லை. இந்த காணிகளுக்கு எல்லாம் முறையாக நடக்கும். கூட்டம் கொடுக்கிறதில் சிக்கல் இருக்காது. தண்ணீர் பிரச்சினை எதுவும் இல்லை. கண்ண மூடிக்கொண்டு வாங்கலாம்” என்றார். வாப்பா எல்லாவற்றையும் இப்படித்தான் நேர்மறையாக எடுத்துக்கொள்வார். வழிப்பாடுப் பிரச்சினை இல்லையா என்று கேட்டேன். “அது பிரச்சினை வராது” என்றார். வாய்க்கால் ஓரமாய் வரலாம் என்றார். அந்தப் பாதையால் போய்ப் பார்க்கலாம் வாருங்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டு போய்க் காட்டினேன். அது ஒரு ஆள் நடந்து போகும் அளவுக்குத்தான் இருந்தது. உழவு இயந்திரமோ அறுவடை இயந்திரமோ போவதற்கு போதாது.

பின்னர் இரண்டு நாள் கழித்து மனைவியைக் கூட்டிச்சென்று அந்தசாயும் நேரமாய் வயலைக் காட்டினேன். இறங்கி வயலுக்குள் சென்று பார்த்தால் பூமிக்காராளுக்கு சங்கடம் என்பதால் கைகளை நீட்டி இதுதான் என்று காட்டினேன். அங்கே நிற்கும் போது பின்படுதாவில் குளம் நிர்மலமாய் இருந்தது. நான்தான் சொன்னேன் குளத்துப் பக்கமாய் வந்து குளத்தில் இருந்து எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கிறது என்று பார்க்கலாமென. வாய்க்கால்களுக்கு ஓரமாய் செல்லும் பாதை வாய்க்காலில் பட்டு அதன் ஓரமாய் குளக்கட்டில் மோதியது. அங்கு களிப் பாங்கான ஒரு பூமியை மண்ணைத் தேங்டி எடுத்து பூமியை பதியவைத்து சரி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய செம்மையான பூமி இருக்கும் இடத்தில் இப்படி அடிப்படையான வேலை செய்வதைப் பார்த்து ஒரு கணம் பயம்

வந்தது. இவை நல்ல பூமிதானா? நவீன இயந்திரங்கள் வரத் தொடங்கிய பின் பூமியைப் பற்றிய பழைய மதிப்பீடுகள் மாறிவிட்டன. வாப்பா பழைய எண்ணத்தில் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரா. என்னுடைய பைக் லாவகமாக ஏறிக்கொண்டது.

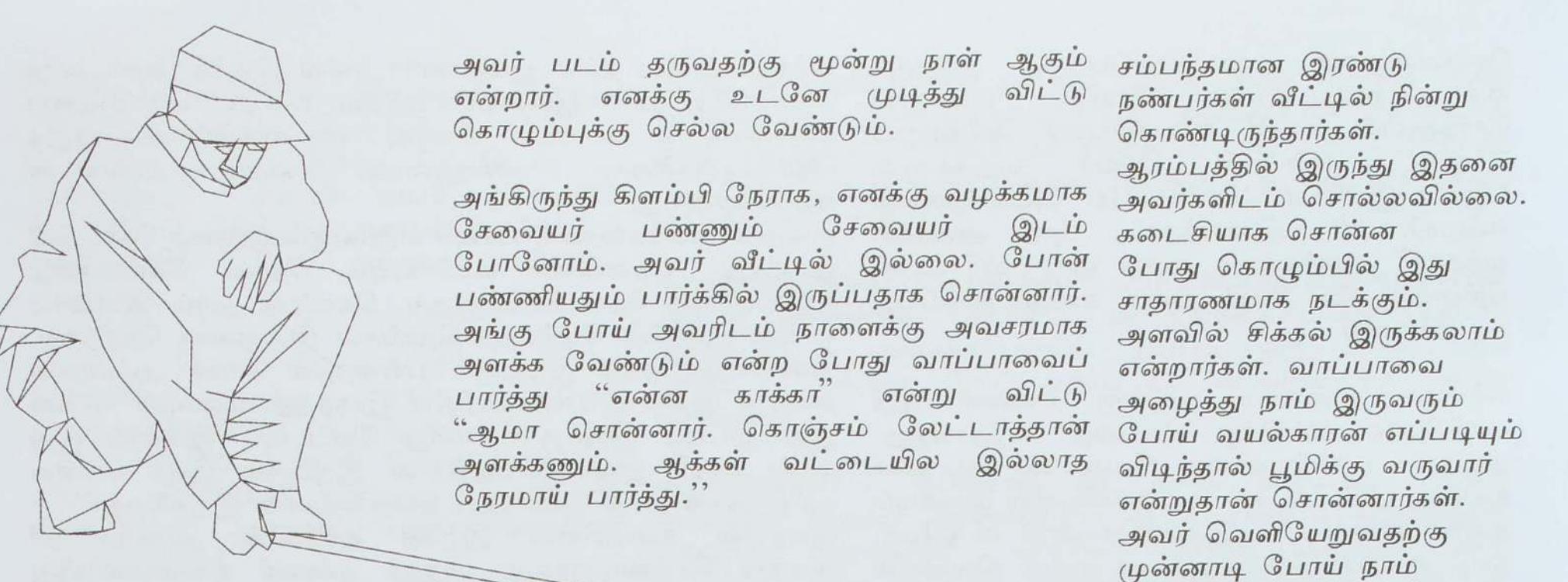
குளமும் குளக்கரையில் பச்சை மரங்களும் இருளத் தொடங்கி இருந்தது. பறவைகள் கூடடையும் நேரம். செவ்வானம் கருமையாகத் தொடங்கியிருந்தது. கொஞ்சத் தூரம் போனால் எங்கள் பூமியின் மேற்புறத் தொங்கல் இலகுவாக தெரிந்தது. குளக்கட்டிலிருந்து இறங்கும் பள்ளத்தில் காணி அவ்வளவு நன்றாக இல்லை. பயிர் அரிதாக இருந்தது. மனைவி “என்ன இது இப்படி இருக்கு?” என்று கேட்டார். “இல்லை இது வால் பகுதி இது இப்படித்தான் இருக்கும் இந்த வரவை கழித்துதான் நமது பூமி. அது நன்றாகத்தான் இருக்கிறது.”

குளத்தின் கடைசியில் இருந்த துரிசியில் அழகாக நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத் தண்ணீர் உயர்த்திலிருந்து பாய்வதால் ஒரு அருவி போல கற்களில் மோதிச் சிதறிக் கொண்டு பாய்ந்தது. அங்கே குளிக்கலாம் போலிருந்தது. அதனடியில் அழகான மருதமரங்கள் உயர்ந்து நின்றன. அங்கே குளம் போல தண்ணீர் தேங்கி இருந்தது. அங்கு வந்து யாரோ சமைத்து சாப்பிட்ட தடயமாக அடுப்புக்குப் பயன்படுத்திய கருங்கற்கள் கிடந்தன. தண்ணீர் தேங்கி இருப்பதால் முதலையும் கிடக்கலாம். இருட்டத் தொடங்கி விட்டதால் நாங்கள் திரும்பினோம். அதன் பிறகு, இடையில் அவர்கள் வந்து விட்டார்களா என்று அழைப்பு எடுத்து வட்டானையிடம் விசாரித்தேன். அவர்கள் பதினெந்து நாள் கழித்துதான் வருவார்கள் என்று உறுதியாகச் சொன்னார். வாப்பாவை ஒரு தரம் கூட்டி வரும்படி சொன்னார். அவர் என்னத்துக்கு என்று கூட்டிச் செல்லவில்லை.

ஒரு புறோக்கர் வந்து “அவர்கள் பதினெந்தாம் திகதி கொறண்டைன் முடிந்து வந்து விட்டார்கள். நீங்கள் பேசினா” என்று கேட்டார். என்னை அறிமுகப்படுத்தியதில் இருந்து வட்டானை புறோக்கர்மாரின் தொடர்பை விட்டுவிட்டார். அவர்கள் என்ன நடக்கிறது என்று என்னைத்தான் கேட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் வந்ததும் பூமி கைமாறும் என்பதில் கவனமாய் இருந்திருக்கிறார்கள். இடையில் சின்னத்தம்பியை விட்டு விட்டு நாகூர் தம்பி வந்து எனக்கு பத்தாயிரம் எக்ஸ்ரா தர வேண்டும் என்று சொன்னார். நான் இல்லை என்று சொல்லவும் இல்லை.. ஆமா என்று சொல்லவும்; இல்லை..

வட்டானை ஒரு இரவு எட்டு மணி போல வரச் சொன்னார்கள். வாப்பாவையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்றேன். வட்டானையும் இன்னொருத்தரும் இருந்தார்கள்.

வட்டானை “இவர்தான் மகன் மாமா. அவங்க சம்மத்தையும் சொன்னால் நல்லம்தானே” அவர் கொரோனா மாஸ்க்கை அணிவதும் களைவதுமாக இருந்தார். அவரை எனக்கு நன்றாக தெரியும். அவர் ஒன்பதாவது வகுப்பில் என்னைக் கணம் வெடிப்பது போல் ஒரு அறை அறைந்து இருந்தார். அவரைப் பசங்கள் கிண்டல் பண்ணிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். அவர் பயணம் முடிந்து இறங்கும் தறுவாயில் எனக்கு ஒரு அறை. அவர் மொத்த ஆத்திரத்தையும் என்னில் தீர்த்துக் கொண்டார். என் பாடசாலையை விட்டு வேறு பள்ளியில் போய்ச் சேர்ந்திருந்தேன். அதற்குப் பிறகு இப்போதுதான் சந்திக்கிறேன். அவர் தங்கையை என்னோடுதான். ஏதோ ஒரு டியுசனில் சந்திக்கும் போது அவர் தங்கை என்று அறிந்த ஞாபகம்.

அவர் படம் தருவதற்கு மூன்று நாள் ஆகும் என்றார். எனக்கு உடனே முடித்து விட்டு கொழும்புக்கு செல்ல வேண்டும்.

அங்கிருந்து கிளம்பி நேராக, எனக்கு வழக்கமாக சேவையர் பண்ணும் சேவையர் இடம் போனோம். அவர் வீட்டில் இல்லை. போன் பண்ணியதும் பார்க்கில் இருப்பதாக சொன்னார். அங்கு போய் அவரிடம் நாளைக்கு அவசரமாக அளக்க வேண்டும் என்ற போது வாப்பாவைப் பார்த்து “என்ன காக்கா” என்று விட்டு “ஆமா சொன்னார். கொஞ்சம் லேட்டாத்தான் அளக்கணும். ஆக்கள் வட்டையில் இல்லாத நேரமாய் பார்த்து.”

சம்பந்தமான இரண்டு நண்பர்கள் வீட்டில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆரம்பத்தில் இருந்து இதனை அவர்களிடம் சொல்லவில்லை. கடைசியாக சொன்ன போது கொழும்பில் இது சாதாரணமாக நடக்கும். அளவில் சிக்கல் இருக்கலாம் என்றார்கள். வாப்பாவை அழைத்து நாம் இருவரும் போய் வயல்காரன் எப்படியும் விடிந்தால் பூமிக்கு வருவார் என்றுதான் சொன்னார்கள். அவர் வெளியேறுவதற்கு முன்னாடி போய் நாம் நிப்பாட்டி வைப்போம்.

அவருக்கு சுத்தமாக என்ன ஞாபகம் இல்லை. வாப்பாவும் அவரும் அறிமுகமாகிக் கொண்டார்கள். அவர் பெயர் ஹபீல். வாப்பாவை அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. “உங்களுக்கு அந்தப் பூமியைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை” என்று பேச ஆரம்பித்தார்கள். இடையில் கட்டாரில் இருந்து வந்த மகனும் ஒரு கதிரையைக் கொண்டு வந்து போட்டு கொண்டு அமர்ந்தார். ஹபீல் அன்று பார்த்தது போல்தான் இருந்தார்;. பெரிதாக வயது போனது போல் தெரியவில்லை.

வட்டானை “நான் ஒரு விசயம் பேசனும் என்றுதான் கூப்பிட்ட பூமி ஐந்து ஏக்கருக்கும் எப்படியும் கூடத்தான் இருக்கும். நீங்க அளக்கத் தேவை இல்லை உறுதியில் இருக்கும் காசைத் தந்தால் போதும். அளக்கிற என்றால் அதிகமாக இருந்தால் நீங்க தரணும்.” என்றார்.

நான் “உங்களுக்கு சங்கடம் வராத மாதிரி வட்டையில் யாரும் இல்லாத நேரமாய்ப் பார்த்து அளக்கன். நம்ம பேசின மாதிரி செய்வோம். எனக்கு சேவையர் பண்ணித்தான் எடுக்கணும்.

வட்டானை சிரித்து கொண்டே “அப்போ கூடுறதுக்கு காச தரணும்” என்றார்.;

நான் “கூடினால் தரத்தானே வேண்டும் சரி” என்றேன்.

வட்டானை “நீங்க ஒன்று முப்பத்தி ஐந்து தந்தால் போதும். அளக்க வேணாம். எங்களுக்கு அவிடத்தை அளக்கிறது வெக்கம்.”

கொஞ்ச நேரம் அமைதி நிலவியது. ஜி.பி.ஸ் மூலமாக அளக்கும் சேவையை ஒருத்தரை போன் பண்ணிக் கேட்டேன்.

“ஏன்”

“வெக்கமாம்”

“அதுக்கு நாம சம்பலா” என்றார் சேவையர்.

“எல்லையக் காட்டடியும் வெக்கமாம்.”

“எப்பிடியாம் எல்லை காட்டாமே அளக்கிற.”

“வெள்ளாமக்காராளே நம்ம கூட்டிக்குப் போவோம்.” வட்டானையிடம் போன் பண்ணிக் கேட்டேன். அது காலையில் பார்ப்போம், வெள்ளாமக் காராளுக்கு சரியா போன் யூஸ் பண்ணத் தெரியாது சிலநேரம் போன் பார்ப்பார். அப்படிப் பார்த்து ஆங்கர் பண்ணினா அவரக் கூட்டிட்டு போவோம்” என்றார்.

எனக்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை விட்டால் எல்லாம் போய்விடும். இது சரிவராமல் கலைந்தால் இன்னொரு பூமி பொருந்தி வர எத்தனை மாதம் போகுமோ? கொரோனா நிலைமை வேறு ரெம்ப மோசம். உடனே செய்தால் நல்லது. எப்படியும் வயலுக்குள் விடிந்தால் நாம் நிற்க வேண்டும். அவர் எப்படியும் அங்கேதான் இருப்பார். சென்றால் அளந்து கொண்டு வரலாம்.

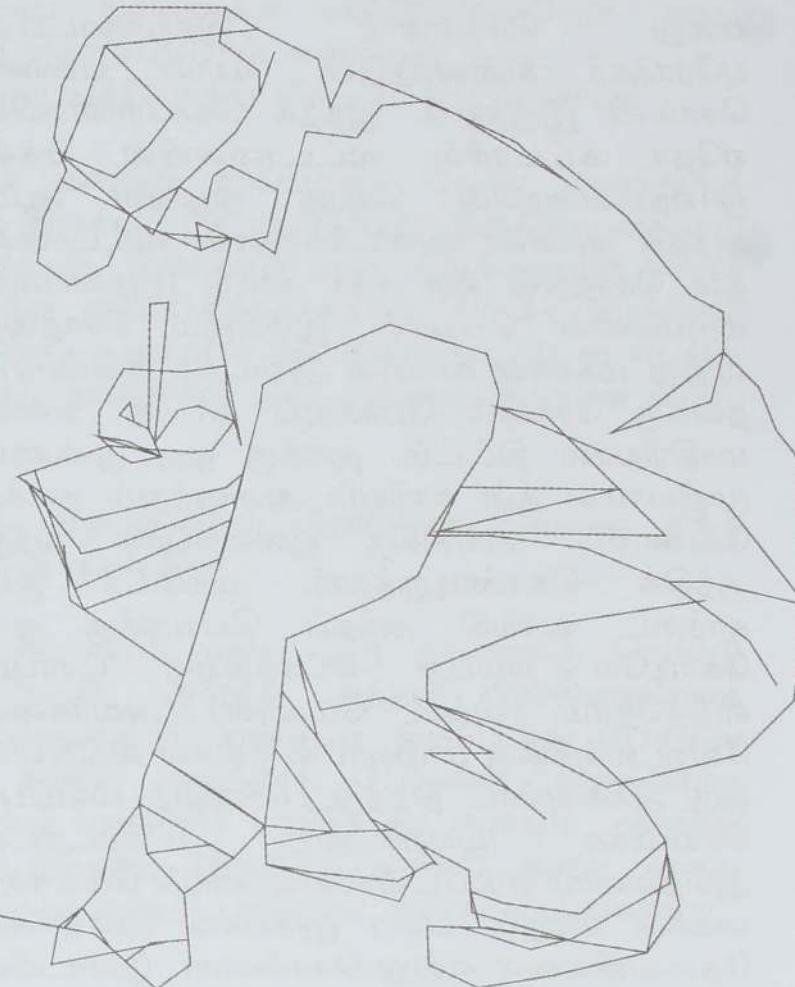
காலையில் வட்டானையிடம் போன் பண்ணி வெள்ளாமைக்காராள் போன் பண்ணினாரா என்று கேட்டேன். “இல்லை. அவரிடமிருந்து போன் இல்லை, எப்படியாவது அவரைப் பிடிக்க முடியுமா என்று பாருங்கள்” என்றார். இது எப்படி இருக்கிறது? விற்று காச வேண்டும். ஆனால் அளவும் காட்ட மாட்டேன் என்றால்...? கடுப்பாக வந்தது.

கொழும்புக்குப் போவதென்றால் மாகாணங்களுக்கு இடையில் பயணம் போக முடியாத கட்டுப்பாடு என்பதால் கொழும்பிலிருந்து வந்த கன்ஸ்ட்ரகஷன்

சேவையர் வரட்டும் என்ற எண்ணத்தில் இரண்டு பேரும் எனது பைக்கில் வேகமாக வயலுக்குச் சென்றோம். போகும் வழியில் அனேக வயல்களில் அறுவடை ஆரம்பித்திருந்தது. வயலுக்குப் போனதும் வயல்காராள் நின்றுகொண்டிருந்தார். உங்களிடம் எல்லையைக் காட்டச் சொல்லி சொன்னார். வட்டானை சேவையர் வருகிறார். போய்விட வேண்டாம் நில்லுங்கள் என்றார். அவருக்குப் போகும் வயல்களை இருக்கவில்லை. பக்கத்து வயலையும் அவர்தான் பொருத்தத்திற்கு செய்கிறார். அந்த வயலில் ஒருவரை களை அறுக்க விட்டு விட்டு அவரும் வயலில் இறங்கி அறுக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார். அது ஆறுதலாக இருந்தது. கொஞ்ச நேரத்தில் ரோட்டோரம், வயலில் இருந்த புளிய மரத்தடியில் ஒரு பச்சை நிற ஆட்டோ வந்து நின்றது. சேவையரும் ஆட்டோ டிரைவரும் அளக்கும் கருவிகளுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். வாப்பா திடலில் நின்று கொண்டிருந்தார். நான் வடிச்சல் வாய்க்கால் பக்கம் நின்று கொண்டிருந்தேன். வாப்பா அவர்களை அவ்விடத்திலிருந்து அழைத்து வந்தார். வந்ததும் சேவையர் “எல்லை காட்டுவது யார்” என்று கேட்டார். அவருக்கு விஷயம் நன்றாக புரிந்திருந்தது. அவருடன் வந்த ஆட்டோ டிரைவர்தான்

சேவியர் அளக்க தொடர்ந்து கோல் பிடிப்பவர். அவர் “இது கட்டையர் எனபவரின் பூமி. சரியான வட்டி. அவர் மகனுக்கு கொடுத்தது. மகன் அவர்ர மகனுக்கு சீதனமா கொடுத்திருக்கிறார். வட்டாணையின் மகன்தான் பண்ணியிருக்கிறார். மகனைப் படிப்பிச்சு போட்டு. மகனுக்கு சீதனம் கேட்டு. அவர் படிப்பித்த காசும் தரணும் என்று கேட்டார். பயங்கரமான ஆள். உங்களோடு மச்சினன் கல்யாணம் பண்ணி இருக்கிற இடத்திலேயும் பேசினே. உடுத்திருக்கிற சாரணையும் உரிஞ்சு கேட்டே. அந்தாள் அது நமக்கு சரிப்பட்டு வராது என்று விட்டுட்டார்.”

ஆட்டோக்காரன் பேசிக்கொண்டு என்னைக் கடந்து போய் வடக்குத் திசையில் கோல் வைத்து ஆரம்பித்து வைத்தார். முதலில் வாய்க்காலை அளந்தார். பின்னர் வரம்பில் நான் முன்னே போய்க்கொண்டிருக்க பின்னால் ஆட்டோக்காரர். கோல் வைத்துக் கொண்டு வந்தார். சேவியர் சரி சொன்னதும் கையசைத்து ஒகே சொன்னார். ஆட்டோக்காரன் “இந்தப் பக்கம் பூமி விற்கிறது இல்லை. இந்த பக்கம் எல்லாம் பெரும் பணக்கார முதலைகள். உங்க நல்ல நேரம் உங்களுக்கு கிடைச்சிருக்கு. ஆனைக் காவல், குருவிக் காவல், தன்னீர்ப் பிரச்சினை எதுவும் கிடையாது. என்று பேசிக்கொண்டே சென்று கடைசியில் இருக்கும் பாய்ச்சல் வாய்க்காலுக்குப் போய் நின்றார். அது ஒன்றும் வடிச்சல் வாய்க்கால் போல் இல்லை.

சிறிய வாய்க்காலாகத்தான் இருந்தது. வாய்க்காலில் பச்சைப் புற்களுக்கு இடையே கண்ணாடி போல் தன்னி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தால். இரண்டு வரவைக்கும் அந்தப்புறம் குளக்கட்டு தெரிந்தது. அதன் ஓரத்தில் மருதமரங்கள். அதை வளர்ந்த புற்கள் அப்படி வருவதற்கு சிரமமாகத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன. நான் சதுப்பில் இறங்கி பாம்பு பூச்சி இருக்கா என்று சிறிது நேரம் பார்த்துப் பின்னரே மேலே ஏறினேன். நான் திரும்பவும் வடிச்சல் வாய்க்காலில் காலைக் கழுவிக் கொண்டு வரும்போது அதற்கிடையில் சேவையரை அழைத்துக் கொண்டு செல்ல வந்த இன்னொரு கூட்டத்தார். புளிய மரத்தடியில் வைத்து சந்தித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் ஊரிலுள்ள பழைய போடிமார் மக்கள். வட்டாணை நினைத்தது போல் ஒன்றும் வயலுக்குள் இரகசியமாக நடக்காது. வயலுக்குள் குருவி வந்தாலும் ஊருக்குத் தெரிந்துவிடும். கல்குவாரிக்கு பக்கத்தில் ஒரு வட்டைத் தேத்தண்ணிக் கடை இருந்தது. வந்தவர்களும் சேர்ந்து அங்கே போனோம்.

நான் “மொத்தம் எத்தனை பேர் இந்த ஏரியாவில் மட்டும்” என்றதுக்கு “முப்பது பேர் மட்டுக்கு. இந்த வயல் எல்லாம் சுட்டுப் போட்டு இருந்தாங்க... தேடித்தேடிப் பொறக்கி எடுத்தாங்க”

“உங்களுக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும்” என்றேன்.

ஆட்டாக்காராள் “எங்க வாப்பா கூலிக்கு வெள்ளாம் செய்யுற நாங்க பின்னாலேயே திரியுறான். அவர் மௌத்தாகும் மட்டும் வெள்ளாமதான் செஞ்ச. நானும் இந்தா வெல்வந்தாக்க ஐந்து ஏக்கர் வெள்ளாமச் செய்யுறன். குத்தகைக்குத்தான். எல்லாக்கதையும் கண்முன்ன நடந்ததுதான். சுட்ட ஆக்கள்ற மையத்து எடுக்க வந்தப்போ நாங்க அந்நேரம் உசாரான பொடியன்மார்.”

நாங்கள் பேசுவது கூவுவதெல்லாம் சேவையர்க்கு கேட்காததால்.

ஆட்டோக்காரர்போனைப் போட்டு “கோலை வரம்பில் வைக்கவா? உள்ளே வைக்கவா?” என்று கேட்டார். அவர் சொன்னபடி வெளியே வைத்தார். முதலில் வாய்க்காலுக்கு மேற்புறமுள்ள துண்டை அளந்தார்கள். பின்னர் கிழக்குப்புறத் துண்டை அளந்தார்கள். திடல் நமக்கு வராது என்பதால் அதனை விட்டுவிட்டு அளந்தார். சேவையர் மொத்தம் எழுபது ஷாட்டுகள் எடுத்திருந்தார். நான் கடைசியாக வரம்பில் இருந்து வெளியிறங்கித் திடலுக்கு வரவேண்டியிருந்தது.

சேவையர் வந்தவர்களுடன் போய் அளக்க வேண்டிய காணியின்திக்குத்திசைபற்றிக்கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். வாப்பாவிடம் அவர்கள் பிள்ளைகள் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இளைய சகோதரன் பற்றி அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஒரு பையன் மோட்டார் பைக்கில் வந்து நின்று குவாரியில் வெடி வைக்கப் போகிறார்கள். கடையில் இருப்பவர்களைக் கலைந்து போகும்படி சொன்னான். எல்லோரும் அவசர அவசரமாக கிளம்பினார்கள். சேவையர் “நம் அளக்கும் இடத்தில் கல் விழுமா?” என்று கேட்டார். அவ்வளவு தூரம் வராது இருந்தாலும் சொல்ல முடியாது. போடுகிற வெடிமருந்தைப் பொறுத்தது. வாப்பா அந்த கெப்பில் நாந்தான் காணியை வாங்கப் போகிறேன் என்ற தகவலை போடியாரின் மகனிடம் சொல்லிவிட்டார். அவர் என்னை ஒரு தரம் ஏற்றுத்துப் பார்த்தார். அவசரமாக அங்கிருந்து கிளம்பினோம். சேவியர் ஒரு இரண்டு

மணிக்கெல்லாம் படம் தருவதாகச் சொன்னார். அப்படி என்றால் நான்கு மணிக்கெல்லாம் உறுதி எழுதி விட்டுப் புறப்பட்டு விடலாம். வங்கிக்குப் போய் ஞுசயகவ எடுக்கலாம் வாருங்கள் என்றேன். வட்டானை பையனின் மாமனார் பெயருக்குத்தான் எடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார். இதற்கிடையில் புரோக்கர் சின்னத்தம்பி போன் பண்ணி சொல்லி இருந்தார். இந்தக் கொரோனாவில் ஏதோ கட்டாரில் வட்டானையின் மகன் ஜானஸ்வாநவெ செய்து டுழவை ஆம். அந்தக் கடனை அடைக்கத்தான் வட்டானை தன் சொத்தில் ஒரு சதக் காசும் இழக்காமல் மருமகனின் பெயரில் இருக்கும் சொத்தை விற்று மகனின் கடனை அடைக்க வேண்டும் தனக்கு ரோஷம் போகவும் கூடாது. என்ன மாதிரியான திட்டம். தனக்கு ஒரு மூளைும் முறியாமல் தன் காரியம் அனைத்தும் நடக்க வேண்டும். வங்கிக்கு பூனைபோல் வந்து குந்திக் கொண்டிருந்தார். மாஸ்டர் ஜாடி கார்டை வாங்கி அந்தப் பெயருக்கு ஒரு கோடியே ஜம்பது ஸ்ட்சத்திற்கு ட்ராப்ட் எடுத்தோம். வங்கி மேலாளர் அவர்களை வேறு வங்கிக்கு மாற்றாமல் தங்கள் வங்கியில் ஒரு அக்கவுண்ட் திறந்து பண்தை வைப்புச் செய்விக்க முயற்சித்தார். மாஸ்டரிடம் அதெல்லாம் எடுப்பவில்லை. வங்கி மேலாளர் கைக்கு மாறும் வரை ஞுசயகவ கொடுக்கத் தேவையில்லை என்று சொன்னார். இடையில்

லோயர் போன் பண்ணி சாட்சிக்காரர்களின் ஜாடி கார்டைக் கேட்டார். கானி மாஸ்டரின் மகளின் பெயரில் இருந்ததால் மகளின் அடையாள அட்டையைக் கொண்டுவரச் சொன்னார். மாஸ்டர் வீட்டுக்குப்போய் மகளிடம் வாங்கி வருவதாகச் சொன்னார். நான் வீட்டுக்கு வந்து வீட்டில் தங்கியிருந்த நன்பர்களோடு சாப்பிட்டுவிட்டு நான்கு மணிக்கு ரெஜிஸ்டர் பண்ணப் போகத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தேன். சேவையர் ஞாபகம் வந்தது. போன் பண்ணி சேர் படம் எடுக்கலாமா என்றேன்;. இன்னும் ஒரு அரை மணித்தியாலத்தில் வாங்கோ என்றார்.

அரைமணி நேரம் கழித்து சேவையர் வீட்டுக்குப் போனேன். போனவுடன் சேவையர் “பூமி உறுதியில் இருக்கிறது கூட இல்லையே.. நான்கு ஏக்கர் ஒரு ஹட் இருபத்தி மூன்று பேர்ஸ்தான் இருக்கு. அதாவது நாலே கால் ஏக்கர் இருக்கு” என்றார். கொஞ்சம் குறையலாம் கூடலாம் என்றுதான் தோன்றியது. ஆனால் இவ்வளவு குறைவது அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அளக்க ஒத்துழைக்காதது பித்தலாட்டம். நன்கு திட்டமிட்டு ஜந்து ஏக்கர் என்று விற்க முயற்சித்தது தெரிகிறது. சுமார் முக்கால் ஏக்கர் விழுங்கி விட்டார்கள். இப்போ என்ன செய்வது? ஏக்கருக்குப் பேசினீர்களா அல்லது மொத்தக் கணக்குப் பேசினீங்களா?” என்றார்.

நான் “முதலில் நாம் ஒரு விஷயம் ஜந்து ஏக்கர் என்று நினைத்து திட்டமிட்டு ஒரு விஷயத்தை செய்யும் போது நாலே கால் ஏக்கர் இருப்பதே முதலில் பிரச்சினை. விலை ஏக்கருக்குத்தான் பேசினார்கள். வட்டானை அப்போவே நம்ம வாங்க தயாராக இருக்கும் போது திரும்பவும் அவர் ஒபர் பண்ணினார் அப்பவே ஒரு டவுட் வந்துச்சு.” என்றேன்.

சேவையர் "நீங்க யாருக்கிட்ட பேசினீங்க?"

நான் "வட்டானைக்கிட்டதான் பேசினேன்"

“வட்டானைக்கிட்ட பேசி சரிப்பட்டு வராது. அவன் சரியான திருடன். நீங்க மாஸ்டர்கிட்ட பேசிப் பாருங்களன். நான் அவன்கிட்ட அளவு கேட்பதற்காகப் போன் பண்ணிப் பேசினேன். அவன் என் பெட்ச் மேட்தான். அளவு விஷயமாக பேசிட்டேன். அவன் பரவாயில்லை அவன்கிட்ட பேசிப்பாருங்கோ.”

நான் அங்கேயே வைத்து போன் பண்ணி மாஸ்டரிடம் “சேவையரிட்ட அந்த படத்தை வாங்கிட்டேன். பூமி குறையத்தான் இருக்கு. கிட்டத்தட்ட நாலேகால் ஏக்கர்தான் இருக்கிறது...என்ன செய்று?” என்று கேட்டேன். மாஸ்டர் “நீங்க வட்டானை கிட்ட பேசினா?”

“இல்ல அவர்கிட்டயே பேசுறது கஷ்டம். அவர் என்ன மாதிரி பேசினார். என்ன மாதிரி இருக்கு பாருங்கோ. இது சரியில்லாத வேலைதானே”

மாஸ்டர் “நீங்க கொஞ்சம் அவர்கிட்ட பேசிப்பாருங்களேன்.” பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தேன்.; முதலில் மனைவியிடமும் பின்னர் வீட்டில் இந்த நண்பர்களிடமும் சொன்னேன். வீட்டிற்கு வந்த நண்பர்கள் அளக்க முடியாது என்றாலே ஏதாவது பிரச்சினை இருக்கு என்றுதான் அர்த்தம் என்றார்கள். வட்டானைக்கு போன் பண்ணி சேவையர் காலையில அளந்து படம் தந்திருக்கிறார்.; அளவு குறையத்தான் இருக்கு. நான்கு ஏக்கர் ஒரு ரூட் 22 பேர்ச்” என்றேன். வட்டானை “அவர் என்னத்தால் அளந்தார். சரியாத்தான் அளந்தாரா? அவர் அங்கே இங்கே வாய்க்கால் வரம்பை எல்லாம் உட்டுப் போட்டுதான் அளந்து இருப்பார். அளந்தது சரியில்லை” என்றார்.

எனக்கு உனக்கு ஹாஸா என்று கேட்கவேண்டும் போல் இருந்தது. அடக்கிக்கொண்டேன். “ஒன்னும் பிரச்சினை இல்ல. உங்களுக்கு இஷ்டமான ஒரு சேவையரைப் பிடித்து அளந்து பாருங்களேன். பதினெட்டாயிரம் கொடுத்து இருக்கேன். நீங்களும் கொடுத்து அளந்து பாருங்களேன்” என்றேன். வட்டானை “தமிழி அப்படி என்றால் விட்டுவிடுவோம்” என்றார். போன் கட்டு ஆனது. என் அலைச்சல் காத்திருப்பெல்லாம் அவருக்கு ஒரு பொருட்டே இல்லை. ஒரு மணி நேரம் கழித்து மாஸ்டர் கால் பண்ணினார். “இல்ல... என்ன செய்யலாம் என்று கேட்கத்தான் எடுத்தேன்.” அதற்கு நான் “ஜெந்து ஏக்கர் வாங்கனும் என்று ஒரு யோசனை இருந்தது. அது எல்லாம் இப்போ யோசிக்க இயலாது. இருக்கிற அளவுக்குத்தான் பார்த்து தரணும்” என்றேன்;.

“அப்படி என்றால் எவ்வளவு வரும்? நீங்க கணக்குப் பார்த்துத்தானே இருப்பயல்.” நான் “ஒரு கோடிய ஜம்பது லட்சம்தான் தான் வரும்” என்றதும் “சரி. நான் வட்டானையிடம் பேசுறன்.” என்றார். “நான் கொழும்புக்குப் போறது கன்ஃபார்ம் ஆயிட்டு. நான் போகிறேன். நான் போய் வந்து திங்கட்கிழமை றெஜிஸ்டர் பண்ணுவோம்” என்றேன். “சரி” என்றார்.

கொழும்புக்குப் போய் வந்ததும் மனம் தெளிவாக இருந்தது. நம்ம சொன்ன விலைக்கு வாங்கினால் நல்லதுதான் என்று பட்டது. அதன் பிறகு மாஸ்டர் போன் பண்ணவே இல்லை. ஆனால் அவங்களுக்கு அவசரம் என்று தெரியும். அவங்க போன் பண்ணிக் கேட்க அவர்களுடைய அகந்தை இடம் கொடுக்காது. வியாபாரம்தானே நாம் பேசினால் நமக்கு என்ன குறையப் போகிறது. போன் பண்ணினேன். மாஸ்டர் சந்தோஷமாகப் பேசினார். “நேரில் சந்திக்கலாம் வாங்கோ” என்றார். வீட்டுக்குக் கூப்பிடவில்லை. அவர் சகோதரி வீட்டுக்குத் தான் கூப்பிட்டார். எல்லாவற்றிலும் ஒரு மாதிரியான கெளரவும். ஒரு மாதிரியான ரகசியம்.

ஒன்னும் புரியவில்லை. சரி என்று விட்டுவிட்டேன். “மதியம் ஒகர் தொழுது விட்டு வருகிறேன்” என்றார். நான் முதலில் போய்க் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். வந்தவரிடம் “நாம் உள்ளே போகத் தேவையில்லை... ரோட்டில் நின்றபடியே தனியே பேசலாம்” என்றேன்.

மாஸ்டர் “வட்டானையை உங்களுக்கு விளங்கும்தானே? அவர் ஒன்று நாற்பது வந்தால் கொடுப்போம் என்கிறார்.” நான் “நீங்கதான் ஒன்று முப்பத்தி ஐந்து கேட்டேயல் மாஸ்டர்”

அதற்கு அவர் “நானும் மகனும் இப்பதான் போய் அளந்துக்கு வருகிறோம். முன்னுக்கு இருக்கும் திடல் 54 பெர்ச் இருக்குது அதுவும் நமக்கு வர வேண்டியதுதான். சேவையர் அது அவங்களுக்கு போக வாய்ப்பே இல்லை. ஐந்து ஏக்கர் கீத்தாகத்தான் அங்கே இருக்கும் எல்லாக் காணியும் இருக்கு. குறுக்கால அவங்களுக்கு திடல் எப்படி வந்தது என்று கேட்கிறார். வாங்கினா அது உங்களுக்குத்தான் வரும் என்கிறார்.”

நான் “அப்படி என்றால் அது ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை. நீங்க முறையாப் பேசி முடிச்சுத் தாங்கோ”

மாஸ்டர் “நாங்க கதைச்சிருக்கம் அவர் ஒரு நாளைக்கு ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து போவோம். அளந்து அந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்போம் என்றுதான் சொன்னார்” என்றபடி திடீரென்று போனை எடுத்து டயல் செய்து காதில் வைத்தார். போனில் “இன்னொரு விஷயம் நாங்க சேவையர் பண்ணிப் பார்த்த திடலையும் சேர்த்து அளந்தாத்தான் இந்த உறுதியில் இருக்கிற காணி அளவு வருது அதான் உங்கிட்ட கதைப்பம் எண்டு பார்த்தன். என்ன செய்யலாம்?” என்று ஆரம்பித்தார்.

அந்தப் பக்கம் கதை ஏதோ நீண்டு கொண்டே போனது. ஆனால் அது மரியாதையான ஒரு நல்ல உரையாடல் என்றுதான் தோன்றியது. முடிந்ததும் என்னிடம் மாஸ்டர் நளிம்ட மச்சினனுக்கு கொரோனா பொழிட்டிவாம் அதால் இவரையும் தனிமைப்படுத்தி இருக்காம். இவருக்கும் சில சிம்டம்ஸ் இருக்காம். முடிஞ்சி இன்ஷா அல்லா சந்திப்போம் எங்கார்.

அவர் செல்றார் இது எல்லாம் அள்ளிக்குப் போய் கழுருக்க படுக்க இயலாது பேசி முடிப்போம் என்று. அது அந்தாக்கள் மாமனார் ஆக்கள் பிரச்சினை.. அந்நேரம் அந்தாக்கள் வட்டானை என்றால் ராசாக்கள் மாதிரி யாரும் கதைக்க இயலாது.” என்றார்.

நான் “சரி சரி நீங்க சொல்ற இந்த அமெளன்ட் ஒகே தான் அப்போ எப்போ எழுதுவோம்? எங்க எழுதற?”

அவர் அந்த அமெளன்ட்க்கு நான் ஒத்துக் கொள்வேன். என்பதை எதிர்பார்க்கவில்லை. யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். நானே “நாளைக்கு காலையில் எழுதுவோம்” என்றேன். “லோயரை ஈவினிங் சந்தித்து டைம் கென்பர்ம் பண்ணுவம். பேங்குக்கு கோல் பண்ணி சொல்கிறேன்”

சரி என்று தலையைச்த்தார்.

பின்னர் “அப்போ அந்த திடல் சரியா வரல்லே என்றா என்ன செய்வது” என்றார்.

நான் “அதை எடுத்து தருவது உங்கள் பொறுப்பு நீங்க முழுக்க ட்ரை பண்ணித் தரணும் இல்லன்னா அந்த காசு உங்களுக்கு ஹலால் தான்”

பின்னேரம் லோயரை சந்தித்து எப்படி எழுதுவது என்று பேசினேன்.

சேவையர் படத்தில் மேற்குப்பறத் துண்டு என்று இருப்பதால் முழு உறுதிக்கும் படம் இல்லை என்று பிரச்சினை வந்தது. மாஸ்டரை அழைத்து எப்படி எழுதுவது என்று பேசினேம். திடலை சேர்த்து எழுதுவதால் நிறைய சிக்கல் வந்தது. இது சம்பந்தமாக சேவையரை போனில் அழைத்துப் பேசினால் நல்லது என்று பட்டது. அவரை அழைத்து பேசிய போது அவர் அந்த திடலுக்கு வழக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார். அதுவரை அந்தத் திடலுக்கு வழக்கு நடக்கும் கதை அவர்கள் சொல்லவே இல்லை. நான் லோயர் இடம்

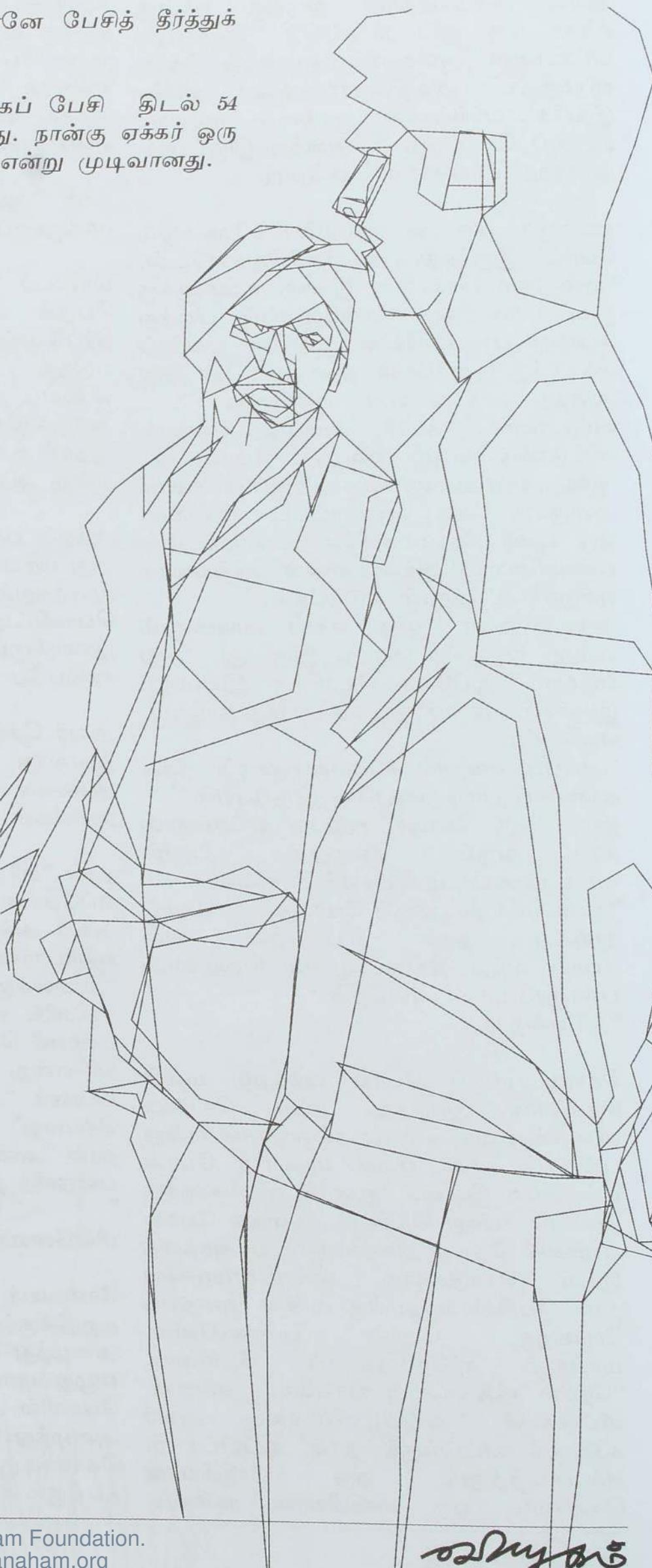
சேவையர் பேசுவதை வைட்ஸ் ஸ்பீக்கரில் போட்டு போனைக் கொடுத்தேன். அவர் மாஸ்டருக்கு முன்னால் சேவையரிடம் தெளிவாகப் பேசினார்.

அந்த துண்டுக்கு வழக்கு போய் அதற்கு ஒரு தீர்ப்பு வந்து அது கல்முனை வைகோர்ட்டில் திரும்ப வழக்கு நடப்பதாக. அதனை அவர் விரிவாகத் தெளிவாகச் சொன்னார். அதோடு போனை கட் பண்ணி விட்டு. லோயர் மாஸ்டரிடம் அது என்ன விஷயம் என்று கேட்டார். மாஸ்டர் “மாமனார் ஒரு கட்டு பைலை கொண்டு வந்து தந்து வழக்கு நடக்குது என்று சொல்லியிருந்தார். நான் அத் ஃபோலோ பண்ண இல்லை. வழக்குத் தீர்ப்பு நீங்களே பேசித் தீருங்கள் என்று சொல்லித்தான் தீர்ப்பு. அது ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை”

நான் “இன்னும் ஒவ்வொரு விஷயமும் தெரிய வரும்போது திக்கென்று இருக்கிறது. என்ன என்றாலும் ஓப்பனா சொன்னால் நான் வாங்குகிறேன் என்று முடிவானதுதானே பேசித் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். ஓப்பனாக சொல்லுங்க.”

அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. கடைசியில் ஒரு மாதிரியாகப் பேசி திடல் 54 பேர்ச்சுக்கும் தனியே ஒரு உறுதி எழுதி மாஸ்டர் தருவது. நான்கு ஏக்கர் ஒரு ரூட் 22 பேர்ச்சுக்கு தனியாக ஒரு உறுதி எழுதி தருவது என்று முடிவானது.

மறுநாள் காலையில் மாஸ்டர் வீட்டில் உறுதி எழுதலாம் என்று லோயர் வந்திருந்தார். மாஸ்டர் மகள் மாசமாக இருப்பதால் லோயரின் இடத்திற்கு அவர்கள் வர மறுத்தார்கள். சாட்சிக் கையெழுத்திட என்னுடைய மச்சானும் என்னுடைய நண்பனும் வந்திருந்தார்கள். பத்திரங்களை டைப் செய்து கொண்டு லோயர் வந்திருந்தார். மாஸ்டரின் மகள் கையெழுத்திட்டுத் தந்தார். இரண்டு முக்கியமான பத்திரங்களுக்கு மட்டும் வைத்து தரச் சொன்னார். ஞுசயகவ ஜ அவர்கள் முன்னாலேயே நான் கொடுத்தேன். அவரும் வாங்கி எட்டு இலக்கம் சரியாக இருக்கிறதா என்று கையால் தொட்டு எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டார். லோயர் ஆபிசுக்கு வரும் வழியில் நான் முத்திரைக் காசு எடுப்பதற்காக வீட்டுக்குப் போனேன். வீட்டுக்குப் போகும் போதுதான் ஞாபகம் வந்தது அவர்களின் உறுதி பத்திரத்தின் போட்டோப் பிரதியைத்தான் பார்த்தேன். அதனை வைத்துதான் ஹிஸ்டரி எடுத்தோம். பத்திரம் தயார் பண்ணுவதற்கு கூட போட்டோ பிரதியைத்தான் பயன்படுத்தினோம். கடைசிவரை ஒரிஜினலைப் பார்க்கவில்லை. அவர்கள் காட்டவும் இல்லை. லோயர் கேட்கவுமில்லை. என்ன மடத்தனம் செய்து விட்டோம் அதில் ஏதும் கோல்மால் செய்து விட்டார்களா? போட்டோ பிரதியை தரும் போது வட்டானை தன்னிடம் ஒரிஜினல் இருப்பதாகச் சொன்னார். அந்த ஆள் சரியான திருகுதாளம். எந்த வங்கியில் வைத்து லோன் எடுத்து இருக்கிறானோ தெரியாது. லோயருக்கு போன் பண்ணி விஷயத்தைச் சொன்னேன். அவரும் தான் விட்ட தவறை ஒருகணம் உணர்ந்து ஆடிப் போனார். சுதாரித்துக் கொண்டு “உடனே அவங்க வீட்டுக்கு போய் வாங்கிட்டு வாங்க. நீங்க இப்போ எங்கே இருக்கிறீங்க” என்றார். நான் மாஸ்டருக்குப் போன் பண்ணினேன். போன் நம்பர் அணைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாக செய்தி வந்தது. திரும்பத் திரும்ப அழைத்தேன். அணைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவே செய்திகள் வந்தன. நான் அவர்கள் வீட்டுக்கு உடனே போனேன் மாஸ்டர் வெளியே வந்தார் விஷயத்தைச் சொன்னதும். அவர் ஒரு தவறு நடந்த உணர்வே இல்லாமல் மருமகனிடம் “வாப்பா கிட்ட உறுதி இருக்கு வாங்கி கொடுங்கள்.” என்றார். பத்திரம் கைக்கு கிடைத்ததும் லோயருக்கு போன் பண்ணி கிடைத்து விட்டதைச் சொன்னேன் “ஒரு ஆட்டம் ஆட விட்டாங்க இல்ல. ஸ்பொட்டுக்கு போய் எழுதுவதால்தான் இந்தத் தவறு நடந்தது. அவங்க என் ஆபீசுக்கு வந்து இருந்தால் கண்டிப்பாக வாங்கிப் பார்த்திருப்பேன்” என்றார்.

மலைச்சிறுவனின் சிறகு

புரவியின் வேகம் கொண்டு
வனங்களில் அலைந்த காற்றை
இலைகளில் ஓட்டி சித்திரமாக்கி விளையாடுகின்ற
மலைச்சிறுவனின்
(குறுநகையில்)

ஒரு வானமும் ஒருநூறு பூமியும்
விரிந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இளமாலையின் வெள்ளிய சுடராய்
ஓளிரும் அவனை

ஒரு தேவதையைப் போல சுமந்துசெல்லும்
அவசரத்தில்

வந்து குவிந்துகொண்டிருக்கும் காலைகளிடம்
தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும் அவன்,
என்னிடம் வந்தபோது

தன் சித்திரங்களாலான ஒரு வனத்தை
பரிசளிக்குவிட்டுச் சிரிக்கின்றான்.

மெல்ல அவிழ்கிறது
இளமாலையின் ரகசியம்

அவன்து வனத்தில்
ஒரு பட்சியாய் என்னை அலையவிட்டு
வான் சென்றுகொண்டு முக்கியான்

துக்கதித்த நினைவுகளின் நாவாய்கள்

துக்கித்த நினைவுகளின் மீது
அமர்ந்திருக்கும் நாவாய்கள்

காலமாய் படிமங்கொள்ளும் கணத்தில் தனிமையின் சிறுகென விரிகிறது வானம்.

பெயரற்ற ஒரு மொழிவிளையாட்டை
ஆடிக்கொண்டிருக்கும் நான்,

ஓவ்வொரு புதிரையும்
தக்களாக்கி திறந்துவிடுகிறேன்.

ஆறுகளாய் நெனியும் அவை,
ஆழ்ந்த இசைப்பாடலொன்றின்

சிறகுகளாய் அவிழுத்தொடங்குகையில்
துக்கித்த இறகுகளாலான நாவாய்கள்

குறுக்கும் மறுக்குமான
சொல்லுகிறது களாய் வானக்கில் நீள்வகைக் கண்டேன்.

துரோகத்தின் மலையடிவாரத்தில்
மந்தையை மேய்க்கும்

முதிர்ந்த மேய்ப்பனை சந்தித்தபோது
நான் கேட்டேன்

வழிதவறிய காலத்தில் பறந்துகொண்டிருந்த
நாவாய்களை நீ கண்டாயா?

1

卷之三

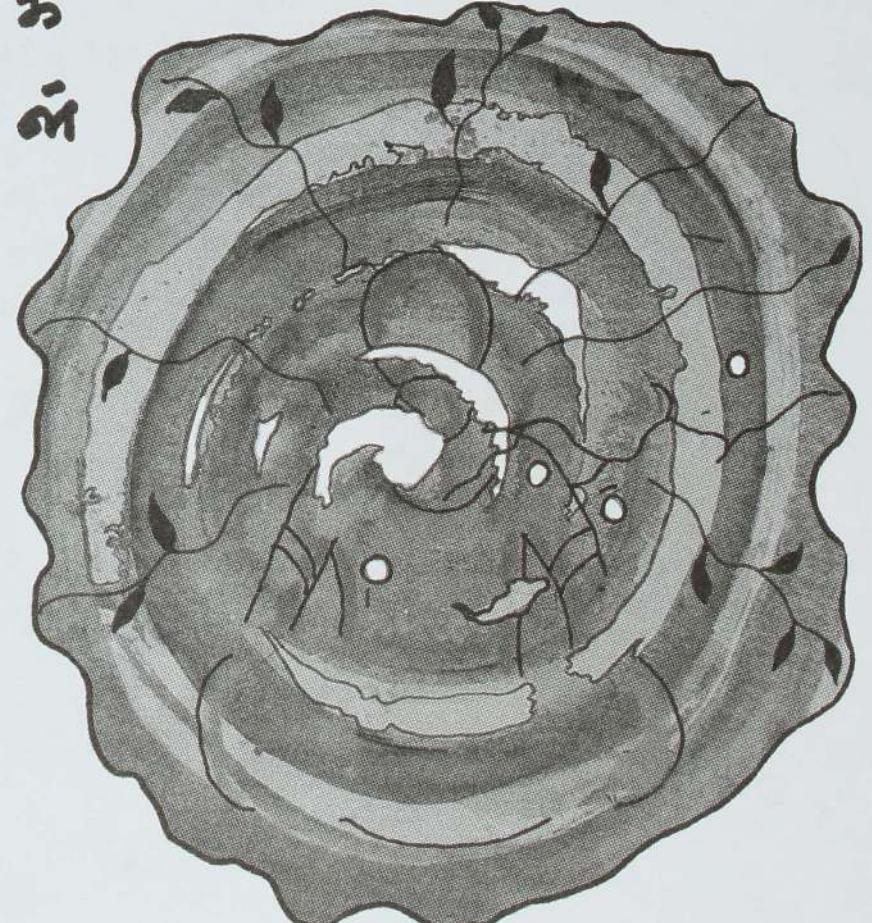
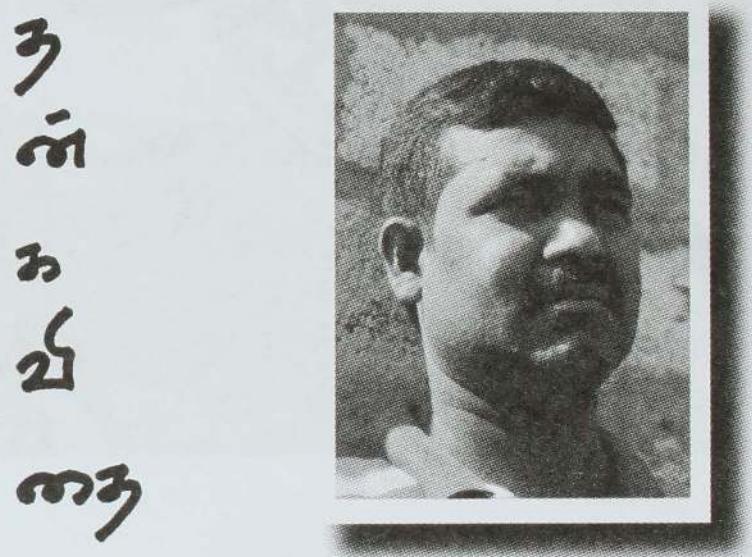
三
三

五
六

၃၁

3

10

ଓবিয়ন্কস - রিমেক্স

ஒரு மன்றாடல் அல்லது விகம்பல்

ஒரு மன்றாடல் அல்லது விகம்பல்

வேர்கொண்ட வாழ்வின் கிளைகளை
ஒடித்துக்கொண்டே அவன்; பேசிக்கொண்டிருக்கிறான்.
அவனது வார்த்தைகளில்
பறவைகளின் சாயல் படியவில்லை
தூரத்தில் மங்கி மறையும் சூரியனின் அந்திமத்தருணம்
மேலேறி வருகின்றது.
சுவாரசியம் ததும்பும் குரலில்
கடைசியாகக் கொன்றவனின் மன்றாடலை
அவன் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது
அவனது உடலில்
சாவின் நெடி வீசியதை உணர்ந்தேன்.
அருவருக்கும் கணங்களை
இருதயத்தின் அடியிலிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதுகள்தோறும்
ஒரு மன்றாடலோ அல்லது விகம்பலோ
தாழ்க்குரலில் ஓலித்துக்கொண்டேயிருந்தது.
காடுகளை விட்டு அந்தரித்துத் திரியும்
ஏதோ ஒரு விலங்கு
ஒரு சிற்றிலையினளவில் சுருங்கி
காற்றில் அலைந்தபோது
நான் கடைசியாகக் கேட்டேன்
வாழ்வின் இழையறுந்த மெல்லிய கீத்தை
அவன் இசைத்துக்கொண்டிருப்பதை.
ஒரு மரத்தைப் போல வாழ்வும்
ஒரு பறவையைப் போல நாட்களும் கழிந்துகொண்டிருந்தபோது
சுவாரசியம் ததும்பும் அதே குரலில்
கடைசியாகக் கொன்றவனின் கதறலை
அவன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறான்.

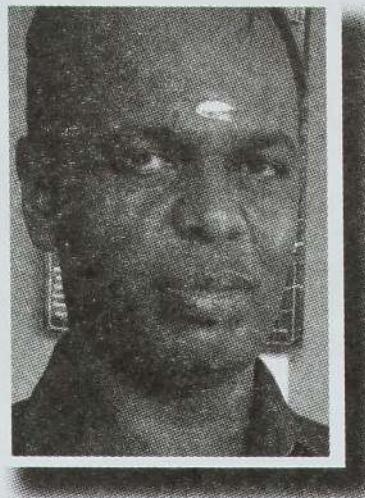

வெளியங்கள் - ரினுஜா

0

ஸ்ரீ கோபன் கவிஞர்கள்

மீரா என்றோர் சாயல்

சாவை சாகாமல்
நிகழ்த்தியிருப்பதாக
கூறினாள்.

கிடத்தப்பட்டிருக்கும்
தூல உடலின் மீது
'மீரா' சூக்குமமென நிறைகிறாள்.

நான் குழலெடுத்து
சுரங்களால் வசீகரம் பொழிகிறேன்.
தம்புராவின் இசைக்குறிப்புகள்
என் நாதத்தில் மசிவதாயில்லை.
சர்ச்சைக்குள் சிக்குகிறது
முக்திநிலை.

'வெறும் சாவு'
இதுவென
வன்முறை அரசியலை
பேசுகிறேன்.

கையில் தேநீர்
கோப்பையுடன் வருகிறாள்;
கூடவே ஒரு முழும்
மல்லிகை.

'என் மாயங்களின்
வெற்றியை
ஒரு கோப்பை தேநீருடன்
சமரசம் செய்கிறாள்'
மனம் கெக்கலிக்கிறது.

"கண்ணா,
நீ தண்ணீராய் இரு.
ஆனால் மீனின் வர்ணங்களை
நீலமெனக் கொள்ளாதே"
என்கிறாள்.

இப்போது
மீராவின் சாயலில்
மாயா நீந்துகிறாள்.

கங்கையாடல்
முற்றிற்று.

2

என் மேனியிலிருந்து
வழுக்கிய சவர்க்காரம்
நீரில் வீழ்ந்து விட்டது.

நீரில் வீழ்ந்த சவர்க்காரத்துக்கு
நீச்சல் தெரியாது;
அது தன் மரணத்தை
நிதானமாக அனுபவிக்கிறது.

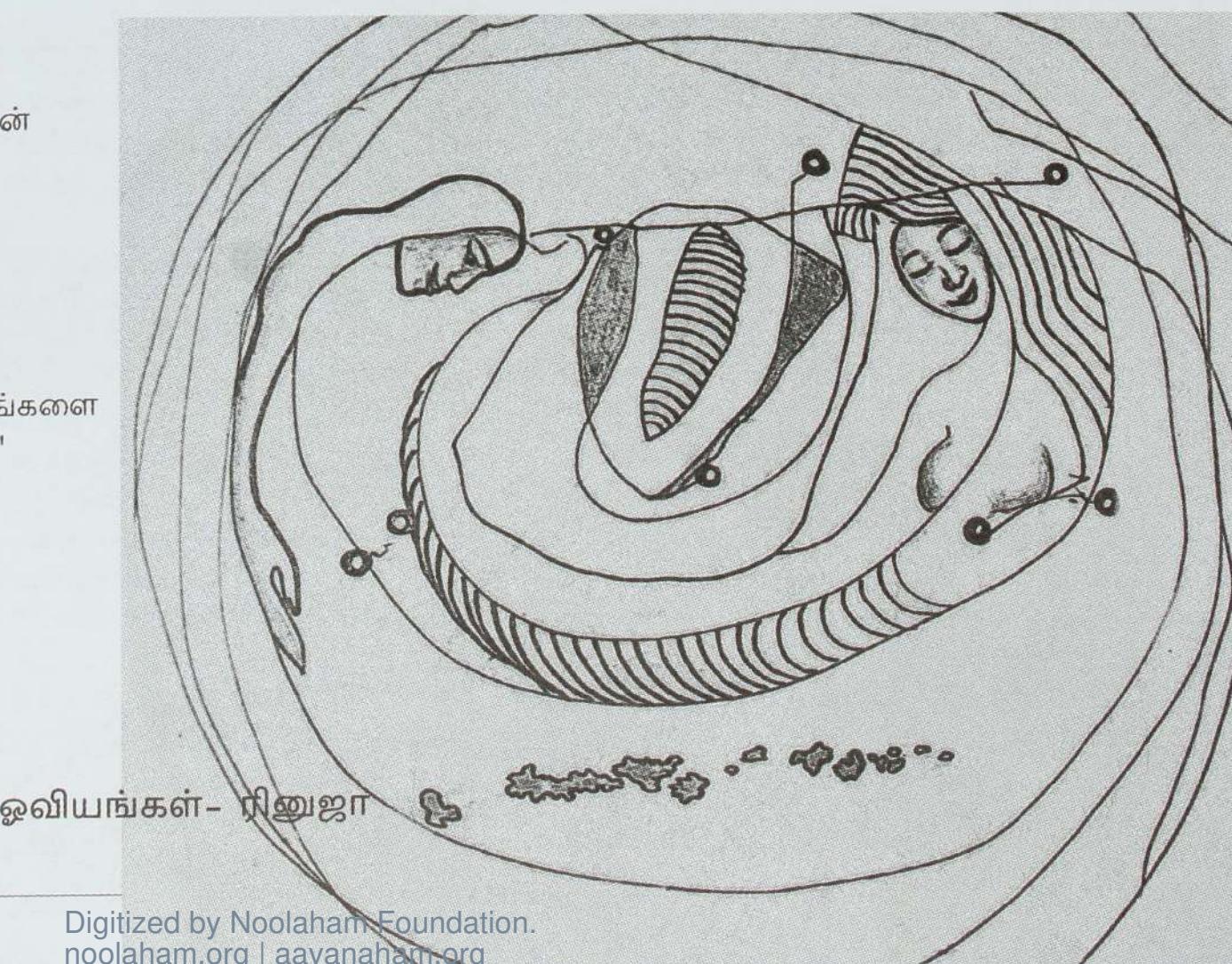
மீண்டும் அதனை
நீரிலிருந்து எடுத்தால்
அதன் மேனி
அப்போது பிடித்த மீனாட்டம்
துள்ளும்
துடிக்கும்
மீண்டும் நீருள் மீனாக.

நீருள் இருக்கும்
சவர்க்காரத்தின் கிறக்கம்,
முதல் புணர்வின் போதான உச்சத்தின் தேடல்.

கரைதலை அனுபவிக்கும்
அதன் தியானநிலை
புத்தனின் படிமம்.

சவர்க்காரத்திற்கு மட்டுமே
சாத்தியமாகிறது
புத்தனாயிருத்தலும்
காமனாயிருத்தலும்
சமகாலத்தே.

0

தமிழில்: கே. நல்வெதம்பி

ஒவியங்கள்:
நல்வெறாசா பிருந்தா

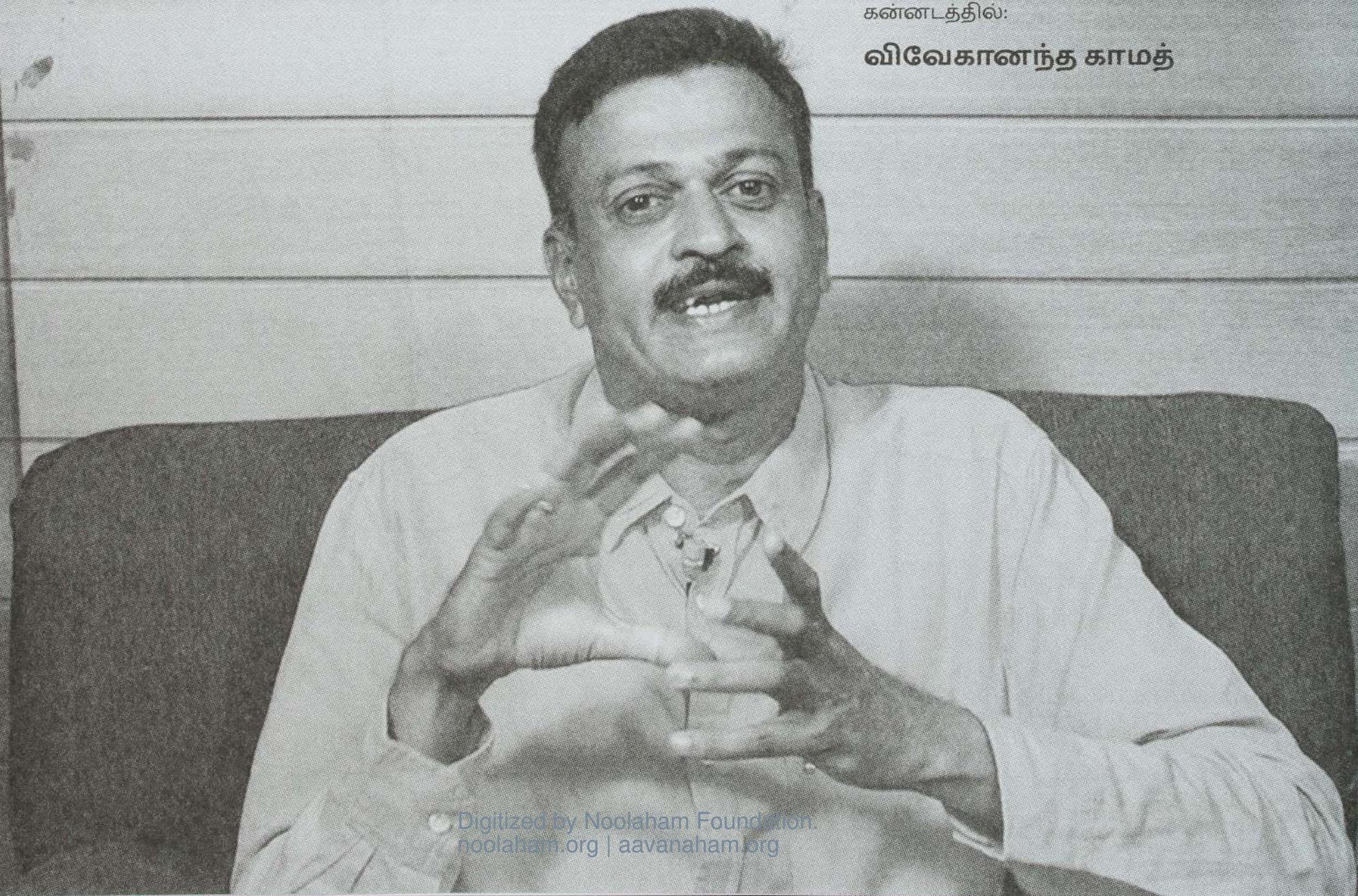
விவேகானந்த காமத் -

1996இல் எழுதத் தொடங்கிய இவருடைய படைப்புகள் 57 நூல்களாக இதுவரை வெளியாகியுள்ளன. நூற்றுக்கும் அதிகமான சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார். சிக்கு, காகிதப் பூ, புத்ரகாமேஷ்டி, அஞ்ஞாதம் மிகவும் வரவேற்புப் பெற்ற புனைவுகள். இவருடைய ஸ்வீகாரம் புனைவு சம்ஸ்கிருதத்தில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டு, 'சம்பாஷனா சந்தேஷனா' என்ற மாத இதழில் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கிறது. தற்போது கர்நாடகாவின் மங்களநூரில் வசித்துவரும் இவர், கட்டுமானப் பணித் தொழில் செய்துகொண்டிருக்கிறார்.

விவேகானந்த காமத்

கன்னடத்தில்:

விவேகானந்த காமத்

ஏ காந்த அறை அமைதியாக இருந்தாலும் அந்தரங்கம் பெரிய ஒசையை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. வெளியே மெல்லியதாக கடவுள் நாமம் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தாலும் உள்ளே போர்க்களம் இருந்தது. அங்கே நடந்துகொண்டிருந்த பெரும் போர்களில் கொலைக்கு ஈடான் ஆசைகள் இரத்தக் களேபரமாக இருந்தது. அந்த தினசரி உட்போராட்டம், இன்று நேற்றையதல்ல. உடுத்திய காவி வேட்டி, போர்த்திய அதே நிறத்து சால்வை உடலுக்கு மெருகேற்ற முடிந்ததே தவிர மனதிற்கு வேலி போட சாத்தியப்படவில்லை. மெய், மனதை தண்டித்துக்கொண்டு ஸ்வீகாரம் எடுத்துக் கொண்ட இந்த தீட்சைக்கு கெளரவும் அளித்து கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்ந்துகொண்டு வந்தது ஒன்றும் மனதார அல்ல. அது என்னைப் பொறுத்தவரை சுமையாக இருந்தது. எனதல்லாத வாழ்க்கையை வாழவேண்டிய சுமை. எந்தத் தண்டனையை விடவும் இது குறைவாக இருக்கவில்லை. சுய வஞ்சனையும், பாசாங்கு வாழ்க்கையும் போதும் என்று பலமுறை தோன்றியது. ஆனால் இதை எல்லாம் எதிர்த்து மடத்தின் வாசல் தாண்டிப் போகும் சாகசத்தைச் செய்ய முடியவில்லை. இன்று எதற்கோ மனம் மிகவும் கலங்கி இருந்தது.

அவள் எதிரே உட்கார்ந்து பஜனை பாடும் போதும் தாளம் போடும் போதும் என் இதயத் தடிப்பு மெட்டுத் தவறியது பொய்யல்ல. மனதை எவ்வளவு கட்டுப்படுத்தினாலும் அவள் பாட்டு, தொனி கடவுளுக்கல்ல, எனக்காகத்தான் நிவேதனம் செய்கிறாள் என்று தோன்றியது. ஏதோ சாக்குச் சொல்லி அங்கே இருந்து தப்பித்துக் கொண்டு ஓடினேன். ஆனால் அப்படித் தப்பித்துக் கொண்டு ஓடுவது எதுவரை..? அறைக்கு வந்தால் நான்கு சுவர்களுக்கு நடுவில் கைதி..! ஆனால் ஓடும் மனத்திற்கு நிலை எங்கே இருக்கிறது..? அரிஷ்டவர்கங்களை வெல்லவும், அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு போன்றவற்றை வெல்லவும் உபதேசம் செய்யும் நானே அதற்கு அங்குசம் போடத் தவறி விட்டேன்.

உதவியாளர் நித்யானந்தர் குசுகுசுத்தார், “அவள் உங்களிடம் பேசவேண்டுமாம்..” என் நெஞ்சம் ஆதங்கத்தால் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது, “என்னிடம் என்ன பேச வேண்டி இருக்கும்..? அது என்னவோ.. அதை நீங்களே சொல்லி அனுப்புங்கள்..” நான் தப்பித்துக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் சொன்னேன்.

நித்யானந்தர் நின்ற இடத்திலிருந்து அசையவில்லை, “சொல்லிப் பார்த்தேன்...கேட்பதாக இல்லை..” முடிவில் அவள் வந்தாள். நித்யானந்தர் வெளியே நடந்து ஏகாந்தத்தை ஏற்படுத்தித் தந்தவர், வாசலில் மெய்க்காப்பாளரைப் போலப் பாதுகாப்பாக நின்றார்.

“உங்களை விட்டு வாழ எனக்கு சக்தி இல்லை..... உங்களுக்காக எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு வருவேன்.... இல்லை என்றால் எனக்கு ஷரதி நதிதான் கதி.... நீங்களே முடிவு செய்யுங்கள்....” என்று வந்தது

போலவே நகர்ந்து சென்றாள். இதுபோன்ற இறுக்கத்தை என்றும் அனுபவித்துவில்லை. ஆண்டவனுக்காக அர்ப்பணிக்க வேண்டிய இந்த மனதிற்குள் இந்த மோகம் என்ற மாயை எப்படி மூண்டது..? இத்தனை நாள் ஜடமாக, நிறமே இல்லாமல் இருந்த வாழ்க்கையில் அவள் வரவு கனவுகளின் வண்ணங்களை நிரப்பியது பொய்யல்ல. ஆனால் அவை எல்லாவற்றையும் மீறிய இந்த நிலை, மரியாதை, மடத்தின் கெளரவத்தின் கதி..?

*

"பெரிய சாமிகள் உங்களை வரச் சொன்னாராம்..." நித்யானந்தர் வாசலில் நின்று சொன்னார். 'பெரியவர் அழைக்கிறார் என்றால் வலுவான காரணம் இருக்க வேண்டும்...' என்று எல்லா சிந்தனைகளையும் உதறிவிட்டு எழுந்து புறப்பட்டேன். அவரிடம் எனக்கு அபாரமான பயம், பக்தி. குரு என்றால் அவர் எல்லா விதத்திலும் வழிகாட்டி. இருட்டிலிருந்து வெளிச்சக்கிற்கு வழிகாட்டுபவரே ஆசான். ஆனால் என் மனதில் நிறைந்திருக்கும் இருளை நான் வெளியே சொல்லலாமா... அதுவும் அவர் முன்னால்...? எந்திரமாக நடை அவர் அறையை நோக்கிச் சென்றாலும் மனம் பின் நகர்ந்தது. பெரியவர் அழைக்கிறார் என்றால் மற்றொரு புதிய பொறுப்பு... என் பங்குக்கு வலுக்கட்டாயமான மகாமகம். ஆனால், அவர் முன்னிலையில் போய் உட்கார்ந்தபோது எல்லாம் மறந்து மனம் அவரிடம் சரணடைந்தது. அவருடைய ஒவ்வொரு கட்டளையும் எனக்கு சாசனம்.! பெரியவரின் முகம் கம்பீரமாக இருந்தது. "ஏதோ ஒரு செய்தி என் காதுக்கு விழுந்தது.... இன்று ஒரு பெண் உங்கள் ஏகாந்த அறைக்குள் நுழைந்தாளாமே.. உண்மையா....?" என் முகம் ஒரேடியாக வெளுத்துப் போனது. 'யாரோ, இதை அப்போதே பெரியவரின் காதில் போட்டிருக்கிறார்கள்...' பொய் சொல்ல நாக்குப் புரளாமல் தலை குனிந்து நின்றேன். பதில் சொல்ல மட்டுமல்ல, எனக்குள் அவரிடம் கேட்க பல நூறு கேள்விகள் இருந்தன. ஆனால் தீட்சை எடுத்துக் கொண்டது சந்தியாசத்தை மட்டுமல்ல, அதனுடன் மௌனத்தையும் சேர்த்தேதான். தேவையானால் மட்டுமே திறக்க வேண்டிய வாய், மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் மௌனத்தையே விரித்து அதையே போர்த்திப் படுக்க வேண்டி இருந்தது. "என்... அபசாரம்... இத்தனை ஆண்டுகளாக இந்த மடத்தின் வரலாற்றில் இதுபோல நடந்ததில்லை. உங்களிடமிருந்து இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.... எதற்காக அவளை வரச் சொன்னீர்கள்...?" "நான் சொல்லவில்லை, அவளாகவே வந்தாள்..." தணிவான குரலில் சொன்னேன். "எதற்காக...? என்ன நடக்கிறது...? அவளாகவே வந்தாலும், நீங்கள்

அழைத்திருந்தாலும்.. போவது என்னமோ மடத்தின் மானம்..." அவருடைய பேச்சு கூர்மையாக இருந்தது. "நீங்கள் என்ன நிலையில் இருக்கிறீர்கள்... அதன் மரியாதை, மகத்துவம்... அதன் உணர்வு இருக்கட்டும்... அதற்கு தீங்கு விளைவிக்காமல் நடந்துகொள்ளுங்கள்.... இது எச்சரிக்கையும், விருப்பமும் என்று நினையுங்கள்.... கட்டுப்படுத்தவும், அடக்குவதற்கும் நூல்களைப் படியுங்கள்.... இல்லை என்றால் வெளியூர்களில் இருக்கும் நம் மடங்களுக்குச் சென்று ஓரிரு மாதங்கள் தங்கிவிட்டு வாருங்கள்.... அதுதான் சரி.... நீங்கள் நாளையே புறப்படுங்கள்... உங்கள் மரியாதை, இந்த மடத்தின் மரியாதை, நமது மரியாதையும் எல்லாமும் கூட...."

ஆம்.... அந்த அறிவு தனக்கும் இருந்தது. அதற்காகத்தானே.... இத்தனை ஆண்டுகள் விருப்பமில்லாத இந்தக் கசப்பான நஞ்சைப் போன்ற வாழ்க்கையை உண்டது, செரிமானம் செய்து கொண்டது....! அறியாத வயதிலேயே, வாழ்க்கை என்னவென்று புரியும் முன்னமே நீங்கள் என்னை உங்கள் சிஷ்யனாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று தெரிந்தபோது திக்குத் தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தேன்.... அப்பா, அம்மா தங்கள் பிறவி புண்ணியம் செய்ததென்ற மகிழ்ச்சியிலும், பெரிய சாமிகள் கேட்டார் என்றும் அவருக்கு என்னை ஒப்படைத்து விட்டார்கள். நான் எல்லாம் இருந்தும் அநாதை போல அவர் பின்னால் அனைத்தையும் துறந்து வந்திருந்தேன். குண்டு, கிரிக்கெட், லகோரி விளையாடும் நண்பர்கள், மைதானம், அதனுடன் ஒட்டிக்கொண்ட பாஸ்யத்தின் கொண்டாட்டங்கள் எல்லாம் துறக்க வேண்டி வந்தது என் விருப்பத்துடன் அல்ல. அங்கே என் ஒப்புதலை யாரும் கேட்கவே இல்லை. ஏழ்மையை நீக்க மடத்திலிருந்து சிறிய காணிக்கை அப்பாவுக்குக் கிடைத்தது. அவர் மகன் இத்தனை பெரிய மடத்திற்கு வாரிசு என்ற பெருமைக்காக அப்பா என்னை எடுத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டார். அம்மா, என்னைத் தழுவிக் கண்ணீர் சிந்த என்னை அனுப்பி வைத்தாள். என் ஜாதகத்தில் அது என்னமோ சந்தியாசி யோகம் இருக்கிறதாம். சிஷ்ய தீட்சை விழா மடத்தில் கோலாகலமாக நடந்தது. தலை மழிக்கப்பட்டது. குறித்த கணத்தில் ஊர் மக்கள் முன்னிலையில் என்னை சிஷ்யனாக பெரிய சாமிகள் ஏற்றுக்கொண்டார். மடத்தில் சிறப்பான விருந்து ஏற்பாடாகி இருந்தது. ஆனால் அவை எல்லாம் எனக்கு இனி விலக்கு என்று சாமிகள் கட்டளை இட்டபோது அப்போதே மனம் நொடிந்து போனது. ஒவ்வொன்றுக்கும் கட்டுப்பாடு. எங்கேயோ தொலைவான குருகுலத்தில் பயிற்சி. தேக தண்டனை, மனதை அடக்கும் உடற்பயிற்சி. இரவு தனிமையில் நண்பர்கள் நினைவிற்கு வருவார்கள். அம்மா, சகோதரிகள் நினைவிற்கு வருவார்கள். என்னை அறியாமல் கண்ணீர் கன்னத்தை நனைத்தது. இதுதான் வாழ்க்கை என்று ஏற்றுக்கொண்டு நடக்க வேண்டி இருந்தது. புத்தி பழுப்பதற்கு முன்பே, இந்த சர்க்களில் விலங்குகளைப் பிடித்து தங்கள் விருப்பப்படி பழக்கிக்கொள்ளும் வழக்கத்தை விடவும் கொடுரோமான அமைப்பு இது.... இதைக் கூவிச் சொல்ல வேண்டும் என்று தோன்றும். வளர்ந்த பிறகு மடத்திற்காக கைங்கர்யங்களை கையில் எடுத்துக்கொண்டேன். அறச் சொற்பொழிவுகளில் அம்மா எதிரே உட்கார்ந்திருந்தாலும் போய்த் தழுவிக்கொள்ள முடியாது. அவள் மடியில் தலை வைத்துப் படுக்க முடியாது. பொதுவில் அவருடன் பேச முடியாது. அம்மாவே வந்து காலில் விழும்போது உடம்பு கூனிக் குறுகி மடிந்து விடுவது போலாகும். வைராக்கியம் தானாக வரவேண்டுமே தவிர வலுக்கட்டாயமாக வரவழைக்க முடியாது. இந்த சின்ன உண்மையை புரிந்து கொள்ளாமல் இப்படியான திணிப்புக்கள் அமானுஷமல்லாமல் வேறென்ன...?"

*

"பெரியவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.... அவள் வந்தது..." நித்யானந்தரிடம் சொன்னேன் நான்.

"அவருடைய அல்லக்கைகள் யாராவது காதில் ஒது இருப்பார்கள்..." கசப்பான தொனியில் சொன்னார் அவர்.

"வேறு ஒரு கிளைக்குப் போக வேண்டுமாம்" என்ற பெரியவரின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தேன்.

நித்யானந்தர் என் முகத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார், "இனி என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்... சாமி..?"

நான் வருத்தத்துடன், "தெரியாது.... வெளியே போனால் வாழவேன், உள்ளே இருந்தால் மூச்சுத் திணறி சாவேன்" என்று என் மனதைத் திறந்து

இல்லாததைத் தேடி அவைவது தானே வாழ்க்கை...?

*
இரவெல்லாம் ஆலோசித்து முடிவிற்கு வந்தேன். ஒரு கனமான இடத்தில் இருந்து அதற்கு துரோகம் செய்வதற்கு பதிலாக, அதைத் துறந்து அதற்கு மரியாதை அளிப்பதே சரி....! மனம் இப்போது மிகவும் லேசானது. இப்போது அந்த மனதில் மடம், பெரியவர், அப்பா அம்மா, ஊர், ஊர் மக்கள் யாரும் இருக்கவில்லை. நான் மட்டுமே இருந்தேன். விடிகாலையிலேயே எழுந்து தீர்த்தக் குளத்தில் நீராடினேன். இத்தனை காலங்களில், இந்தக் குளத்துத் தண்ணீர் இன்றுதான் மனதிற்குக் குளிர்ச்சியை அளித்ததுபோலத் தோன்றியது. தினமும் வணங்கும் கடவுள் விக்கிரகத்திற்கு இன்று மனம் நிறைய அபிஷேகம் செய்தேன். துடைத்தேன். நெஞ்சில் அழுத்திக் கொண்டேன். பூப்போட்டேன். நெடுஞ்சாணாக விழுந்து வணங்கினேன். மடத்தைக் கடைசி முறை என்பது போல பார்த்தேன். அங்கே இருந்து நடந்து ஊர் நகிக்கரை அருகே வந்தேன். அங்கே நித்யானந்தர் எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார். காவியைக் கழற்றி வைத்தேன். மடத்தின் சங்கேதங்களை அத்துடன் அவருக்கு ஒப்பிவித்தேன். கூடவே இரவு எழுதி வைத்த கடிதத்தையும் கொடுத்தேன். "இதை எல்லாம் பெரியவரிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள்..." என்றேன். அவர் கொடுத்த ஆடையை உடுத்திக் கொண்டேன். எனக்கு நானே புதியவனாகத் தோன்றினேன்.

"அந்தப் பெண்ணைப் பற்றி..." நான் இந்தப் பதவியைத் துறப்பது அவளுக்காக என்று அவர் எண்ணியிருந்தார்.

நான் சிரித்தேன். "பெண்ணிற்காக இதைத் துறக்கவில்லை.... அது என் முன்னுரிமையும் அல்ல நித்யானந்தாரே. அவளுக்கு என்னை விடவும் நல்ல பையன் கிடைப்பான் விடுங்கள்..." என்றேன்.

*
புதிய இடத்தில் இறங்கினேன். இது நாள்வரை மற்றவர்களுக்காக என் தனித் தன்மையை இழந்து வாழ்ந்தேன். இனி அப்படி இல்லை. இன்று எதுவும் விலக்கல்ல. கட்டளைகள் கிடையாது. பீடம் இல்லை. யார் கண்காணிப்பும் இல்லை. சுதந்திரமான, பந்தமற்ற வாழ்க்கை! இந்த புதிய சூழ்நிலையில் புதிதாக வாழ்க்கையை வாழவேண்டும். இந்த அஞ்ஞாத இடத்தில் அநாமதேயனாக வாழ்ந்துகொண்டு, இத்தனை நாட்கள் இழந்த, சின்னச் சின்ன மகிழ்ச்சிகளையும், வாழ்க்கையையும் செழிப்பாக அனுபவிக்க வேண்டும். வெளியே திறந்து கொண்டபோது உடலைத் தொட்ட அந்தக் காற்று புதிதாகத் தோன்றி மனம் நெகிழிந்தது. கை நீட்டி அதை உள்ளே வரவேற்றேன்.

மாஸ்ப பொடுதிர்ஸ்

பட்ட மரத்தினில்
எல்லா மாலைப்பொழுதிலும்
வந்து உட்காரும் ஒரு பறவை.

பருவங்கள் எவ்வளவுதான்
இறகுகள் பொழித்தாலும்
புணர்ச்சிகொண்ட கிளையில்
பறவை உதறும் வேளைகளில் எல்லாம்
தளிரிடுகின்றது அம்மரம்.

இலைகளுக்கிடையே பதுங்கும்
பறவை அப்பொழுது குரல் கொடுக்கும்.
வானம் இருந்து பறவைக்கண்ணில்
தரைகள் ஜோலிக்கும்.

நிலவு பூக்கும் மரத்தில்
பறவை உட்கார்ந்து குளிர் காடும்.

நாட்டாடு

கடலில் சிக்கிய காற்று
அலையுடன் மோதி சோர்வடைகின்றது.

மரவுச்சியில் சிக்கிய காத்தாடியை நோக்கி
மணற்பரப்பில் நின்றது குழந்தை.

அறுந்துபோன நூலுடன் நிற்கும் அக்குழந்தையில்
கடலோசை பெருக்கெடுத்தது.

நூலில் முடிச்சிட்டு கடலில் வீசி
அலையின் மூச்சினை இழுத்தெடுத்து
குழந்தை பாய்ந்தோடியது, காற்று அதன் பின்னால்.

0

0

கூண்ட்டுப் பாஸ்

கயிற்றினில் ஆடி அசைந்து
இரும்பு வாளி
இலைமூட்டத்தின் நடுவே
கிணற்றில் முக்குளிக்கும்.

இருள் ஜோலிக்கும் நீர்
அதனுள் தேங்கியது,
இழுத்து மேலேற்றுகையில்
கயிறு நடுங்கியது:

நிறை நீர் ததும்பாமல்
இழுக்கையிலே
துருப்பிடித்த மொழியில் ஏதோ
மொழிந்தது கப்பி.

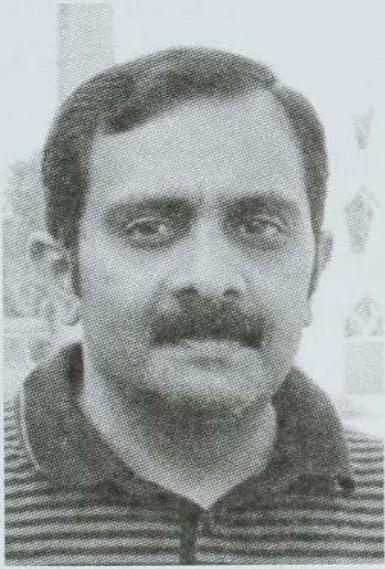
நீர் நிறைத்திட
மூன்றுமுறை மூழ்கிய வாளி
அதனுள்ளே குதித்தது
சிறு மீன் ஓன்று.

இன்னொரு முறை
முக்குளித்தது
துருப்பிடித்த வாளி.
நீரும் சிறுமீனுமில்லாது
எழுந்துவந்தது!

0

நூதில் மடத்தில்

மலையாளத்தின் இளம் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பிடித்துள்ள ஆதில் ஆங்கில இலக்கியத்தில் பட்டப்படிப்பு பயின்று வருகிறார். "வலியபள்ளி ரோடு" இவரது முதல் கவிதைத்தொகுப்பு. இவரது கவிதைகள் மலையாளம் மற்றும் பல்வேறு இலக்கிய இதழ்களிலும் வெளிவந்துள்ளது. "மாப்பிளை பாட்டு" பாணியில் இவர் இயற்றிய கவிதைகள் வாசகர்களை மிகவும் கவர்ந்தவை. கேரளா மாநிலம் மலப்புறம் மாவட்டத்தில் வசித்து வருகிறார்.

தமிழில்-
பத்மகுமார் பரமேஸ்வரன்
ஓவியங்கள் - நஷ்டி

பீடுப்

நீண்ட பால

பூனைகளையோ நாய்களையோ
நேசிப்பதில்லை நான்.

நீளமான ஒரு வரையில்
பாதை உண்டானது.

நெருங்கி வரும்பொழுது
சைகை காட்டி விரட்டுவேன்
நேசக்குறைவு இல்லை என்றாலும் கூட.

மென்மேல் வரைந்து
அது சாலையாக அகலம் கொண்டது.

பறவைகளையும் கிளிகளையும்
நேசித்தேன் நான்.

ஒரு வாகனம் அவ்வழியே
சீறிச்செல்லுமென்ற பயம் வந்தது.

கூக்குரலிட்டாலும் சீழ்க்கையடித்தாலும்
அருகே சென்றாலும்
தொலை தூரம் அகன்று போய்
சுழன்று பார்க்குமோகிலும்
நேசமின்மை மட்டும் இருக்கவே இருக்காது!

பென்சிலைப் பின்னிமுத்தேன்.

செவியை மூடி உட்கார்ந்தும் கூட
வாகனம் ஒன்றையும்காணாது
ஓரமாய் நடக்கும் ஓர்
முதியவரை சேர்த்தேன்.

0

டைஷனம்

மழை பெய்த குளிர்
அந்தி சாயும் வேளையில்
வாழ்க்கையை நினைவுகூறி
பால்கனியியில் இருக்கையில்
மின்சார கம்பத்தில்
நனைந்தன காகங்கள்
வழக்கமான ஓசைப்பாடுகள் இல்லாமல்

அவரின் நினைவில்
அவ்வழி நிறைய மரங்கள்
படர்ச்சிகரங்களில்
கொத்தாக பூக்கள்.

இறக்கைத்தால் தொடும்
மரணத்தை பயப்படாமல்

பறவைகளின் ஆர்ப்பரிப்பும்
மலருதிரவும் கொண்ட வழியில்
காற்றோடு பாயும் குழந்தையல்ல
நான் என்று மூச்சவாங்கி நின்றார் முதியவர்.

புறநிலையோடு
என்னை நோக்கியது
மழை நனையும்
ஓர் காகம்.

வெயில் மறைத்த கைகள்
வியர்வை துடைத்திட
சாலைக்கு மேல்
கடும் சூரியன்!

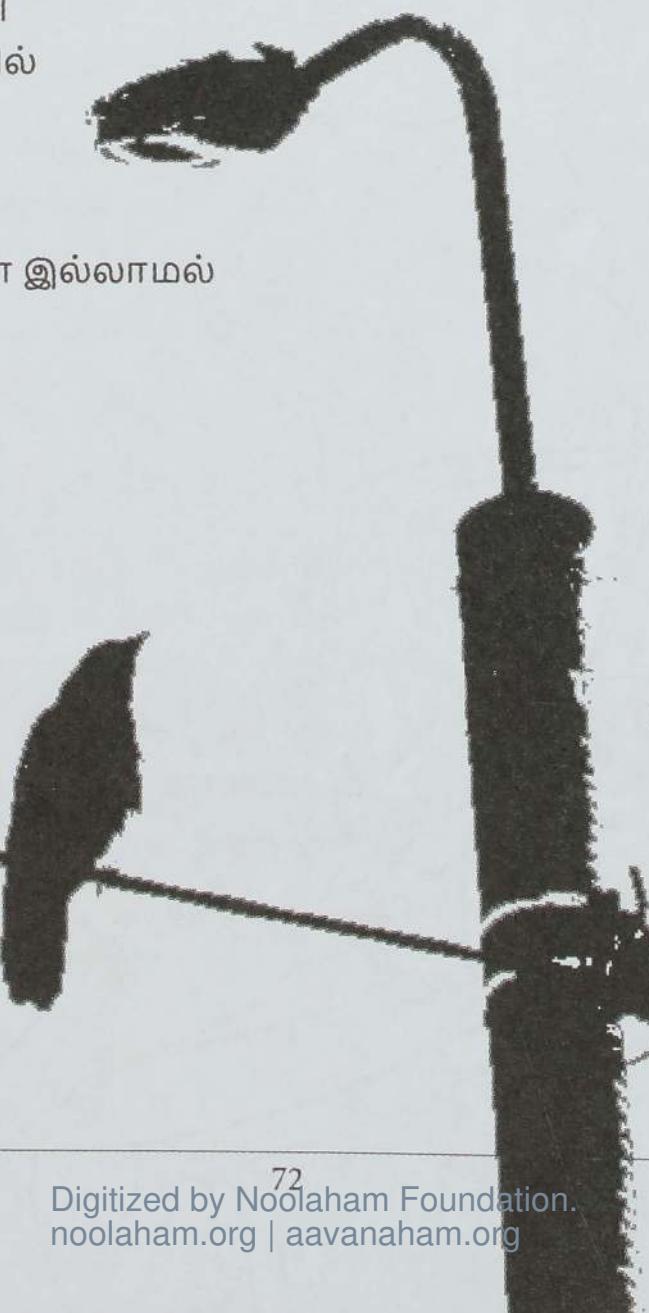
0

இருபுறமும் விரித்திட்ட
பாலைவனத் தூரங்கள்.

தளர்ந்து வீழ்வாரோ
அவ்விடம், அந்நிழல் மீது அவர்,
நெஞ்சம் படபடத்தது

நினைவில்லாது ஒரு வரை வரைந்த
என் தனிமைக்கு...

0

நேதாமோகன் கவிதைகள்

மண்ம

கடலின் தூரத்தில் எழுந்து விழும்
ஒரு அலையையே
பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

விடிந்ததில் இருந்து
ஒரே பாடலின் பாதியையே
நாறு தடவைக்கு மேல் பாடிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

பத்து வருடங்களுக்கு மேலான
நம் நேசத்தை
பத்து நொடிகளுக்குக் கூட
நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை இப்போது.

இறந்துபோன ஒரு நினைவின்
சடலத்தை தூக்கிச்சுமக்கும்
தெரியம் எனக்கு இருக்கவில்லை

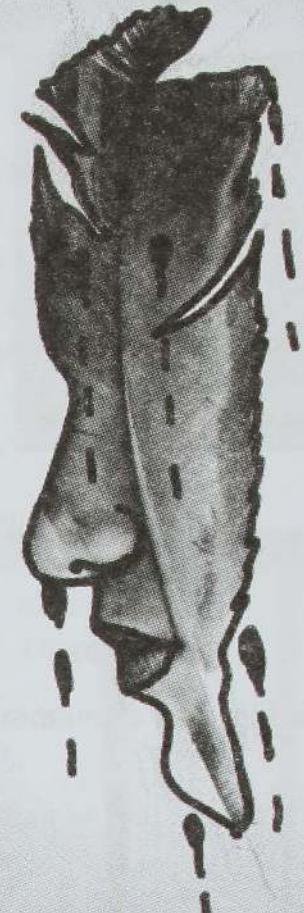
அதிவேகப் பறவையொன்று
காலத்தினை எடுத்துச்சென்றிருக்க வேண்டும்

தலைதிரும்பிப் பார்ப்பதற்குள்
யுகங்களின் திசைகளாங்கும் வெவ்வேறு முகங்கள்

விரலனைத்து அழைத்துச்செல்ல
வாழ்வின் பாதைகளில் யாருமே இல்லை

தன்னிரக்க வார்த்தைகள் மெளனத்தின் சூட்டில்
காணாமல் போய்விடுகிறது

மனம் யாரையோ எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது
இருந்தும் நான் பயணித்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்
தரிப்பிடமற்ற மனதினை சுமந்தவண்ணம்.

மீண்டும்

நேற்று இரவு என் தொலைபேசிக்கு
ஒரு மீண்டும் அனுப்பி இருந்தாய்

ஒருத்தி கூரான கத்தியால்
குருதியொழுகும் இதயத்தைக்
குத்துவது போல்

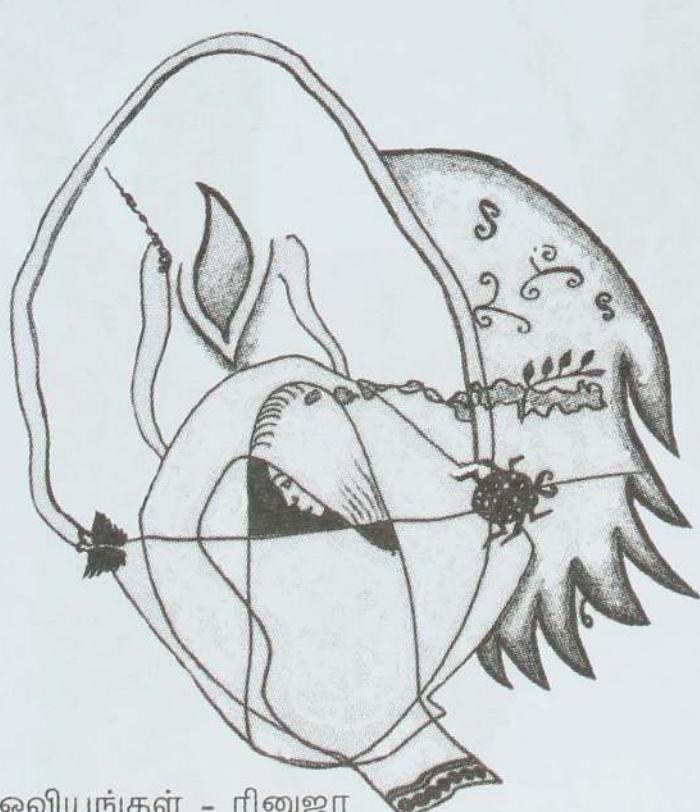
வருத்தமில்லா மனதோடு
பார்த்துவிட்டு
தூங்கப்போனேன்

நீ தனித்திருந்த அறை
குத்திய இதயத்தின் குருதியால்
நிறைந்து பெருகிற்று

நானும் நீயும் சிரித்துக்கொண்டு
எடுத்த புகைப்படம்
நீ குத்திய பொழுதும்
அதே சிரிப்புடன்தான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது

துடிப்பு அடங்காத என்
இருதயத்தில் இருந்து
நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது அந்தக் கூரான
கத்தி

இப்படி நினைவுகளோடு
தூங்கிய நான்
அதிகாலை குருதி வெள்ளத்தில்
இறந்து கிடதேன்

இவியங்கள் - ரினுஜா

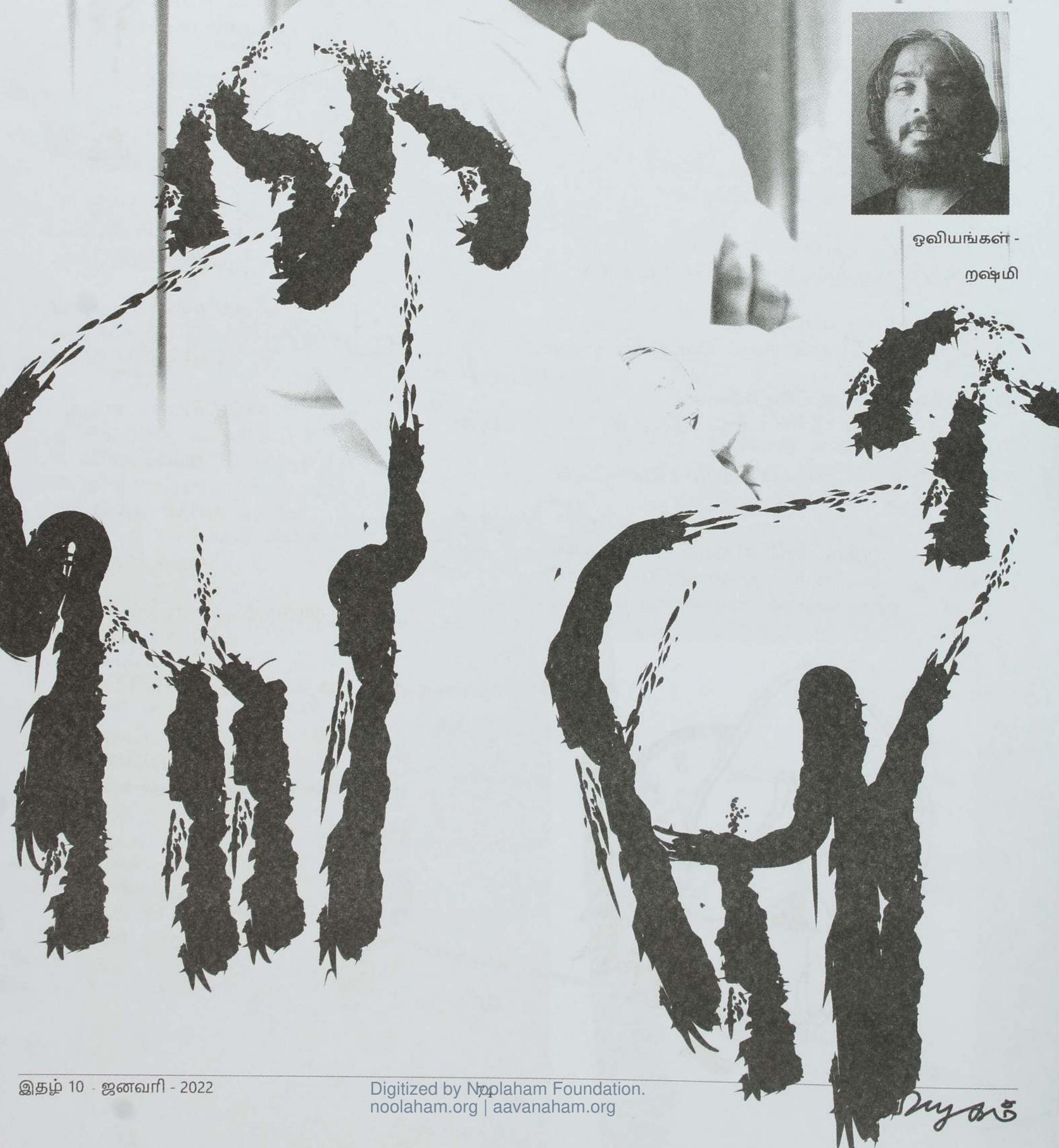

சூடு வளர்ப்பவளர் அறைப்படை

மூலம் - டொபி ஒகுண்டிரன்

தமிழில் -

கெக்கிறாவ ஸாலேஹா

ஒவியங்கள் -

றஞ்மி

காற்று மகிழ்ச்சியற்ற குரலில் வீட்டையே உலுப்புவதுபோல பெருத்த கூக்குரலிடுகிறது. வீறிட்டு அலறும் ஒரு குழந்தையைப்போல அது சத்தமிடுகிறது. செங்கல் மற்றும் களிமண்ணாலான இந்த இருப்பிடங்களில்; உள்ள சிறிய ஈக்களாகிய நாங்கள் எங்கள் கூட்டிலிருந்து மேசையருகில் கீழே விழுகிறோம். பயங்கரமான கூச்சல் சீற்றத்தின் உச்சத்தை அடைகிறது. அதற்குள் எலரனின் குழந்தைகளின் அடிவயிற்றிலிருந்து வரும் அருவருப்பான அலறல் குரல்கள் கேட்கின்றன.

எபன் தன் முகத்தை என் மார்பகங்களில் புதைத்துக்கொண்டு சொன்னாள் “எனக்கு பயமாக இருக்கிறது அம்மா.” என் சருமத்தின் மீது அவள் மூச்சு குடாகவும் ஈரமாகவும் பரவிற்று. எனக்கும் பயமாகத்தான் இருக்கிறது. நான் காற்று அர்த்தப்படுத்துவதையும் இருள் கொணரவிருப்பதையும் குறித்துப் பயப்படுகிறேன். அடுப்பில் உள்ள கடைசி விறகுத் துண்டுக்குப் பயப்படுகிறேன். ஐயோ, அது எவ்வளவு விரைவாக ஏரிகிறது. காற்றில் பரவும் அடர்த்தியான புகை கனதியான ஒரு போர்வையைப் போல எங்களை அடக்குகிறது. மட்டுமன்றி ஆடுகளின் விசித்திரமான வாடையால் மூச்சமுட்டச் செய்கிறது.

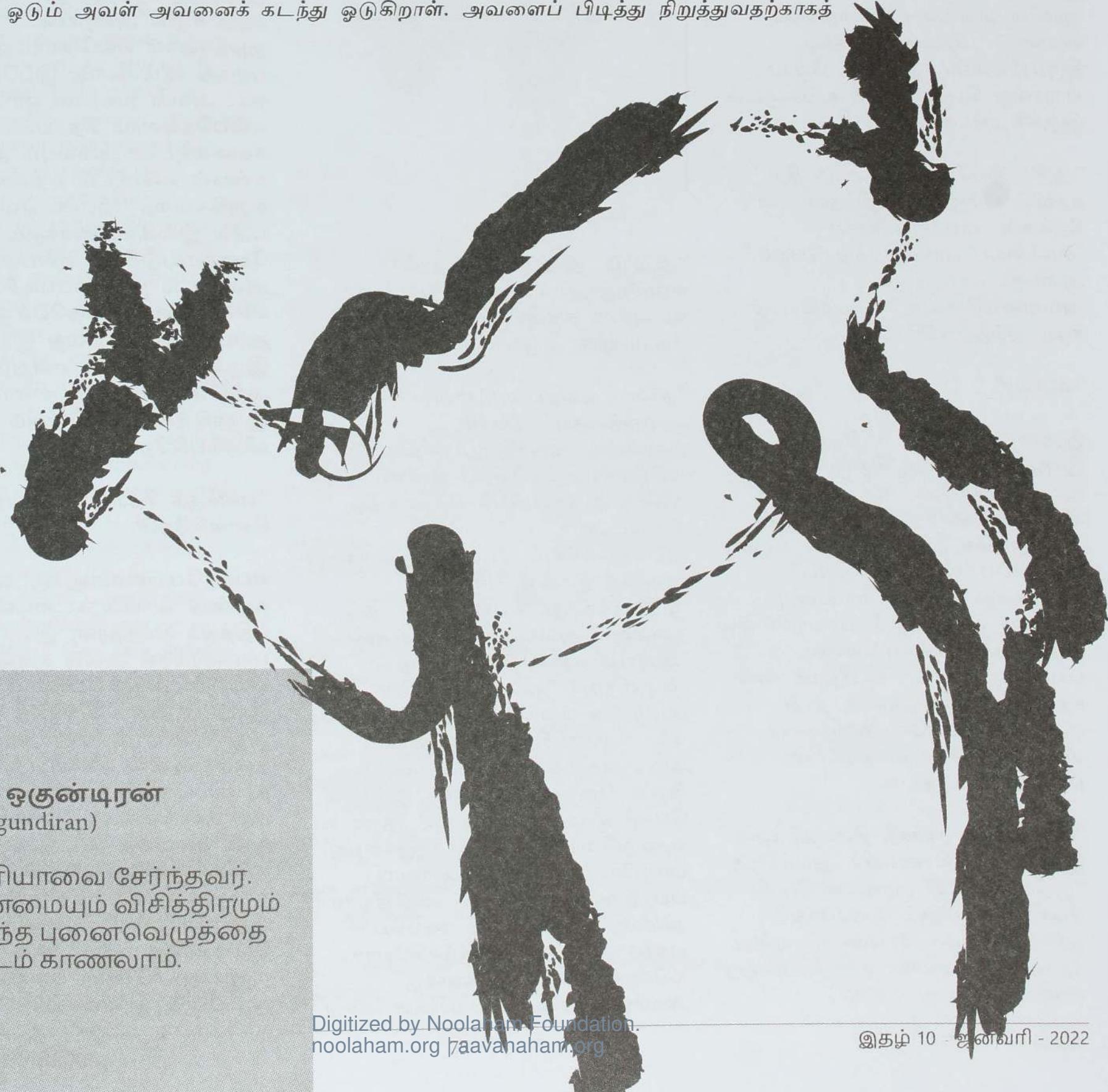
நாம் அனைவரும் அந்த ஒலியைக் கேட்கிறோம். மரத்தில் குளம்புகளால் வெறித்தனமான பிறாண்டல். எபன் என்னை அழுத்தி விறைக்கிறாள். தேஜாவின் கண்கள் அவனது மண்டையளவு அகல விரிந்திருக்கின்றன நாங்கள் கதவை நோக்கிச் செல்கிறோம்.

“நான்தான். சீக்கிரம் திற!”

நான் குரலை அடையாளம் காண்பதற்கு முன் எபன் என் கைகளை இழுத்து கதவை நோக்கித் தாவினாள்.

“இல்லை! அவளை நிறுத்து!” நான் கத்துகிறேன்.

தேஜா எபனைத் தடுக்கச் செய்கிறான். கால்களை மடக்கியும், இடுப்பை சுழற்றியும் ஓடும் அவள் அவனைக் கடந்து ஓடுகிறாள். அவளைப் பிடித்து நிறுத்துவதற்காகத்

டொபி ஓகுஞ்சிரன்
(Tobi Ogundiran)

நெந்ஜீரியாவை சேர்ந்தவர்.
இருண்மையும் விசித்திரமும்
நிறைந்த புனைவெழுத்தை
அவரிடம் காணலாம்.

தன்னாலியன்றவரை
மல்லுக்கட்டினாள்.

“விரைவாக!”- என அந்தக் குரல் சொல்லியது. “நான் உறுதியளித்தபடி உதவி கொண்டு வந்துள்ளேன். கதவைத் திற எங்களுக்கு அதிக நேரம் கிடையாது...”

எபன் மூலையில் அமர்ந்தபடி அழுகென்டே இருக்கிறாள். எனக்கும் அப்படி அழ வேண்டும் போலிருக்கிறது. பந்து போல உருண்டையாக சுருட்டி எடுக்க எதையும் அவளிடத்தே கொடுத்து நானும் அவளோடு இணைந்து கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் நான் அவளுடைய தாய். தன் குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பது, தெரியமாக முகத்தை வைத்திருப்பது, மற்றும் முடிந்தவரை பாதுகாப்பாக உணர் வைப்பது...இவையில்லாமல் ஒருதாயின் வேலை வேறு எதுவாகத்தான் இருக்கும்?

இல்லாத ஒரு உற்சாகத்தை என் குரலில் வலிந்து வரவழைத்துக் கொண்டு கதவை நோக்கித் திரும்பினேன். “ஹலோ, யோமி. யாராவது பெரியவர்கள் உங்களுடன் இருக்கிறார்களா?”

“ஆம்! இப்போது கதவைத் திற.” கதவில் மேலும் வெறித்தனமான கிறல்கள். பைத்தியகாரன்! “சாவியைப் பயன்படுத்து யோமி.” அமைதி. காற்றும் கூட அவ்வமைதியைக் கேட்பதுபோல் சற்று ஓய்ந்து விட்டது.

“என்ன?”

இருண்ட நிறத்தில் காய்ந்த இரத்தத்துடன் ஒரு சிறிய உருண்டை மூட்டை மேலே மென்மையாகத் தொங்குவதை நான் பார்க்கிறேன். அது அங்கே இருக்கும்வரை நாங்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கிறோம். காற்றானது வீட்டை எவ்வளவு அடித்துச் சென்றாலும் பரவாயில்லை. அந்த அலற்றகள் எவ்வளவு பயங்கரமானவை. ஆயினும் நான் கதவைத் திறக்காதவரை, நான் அவர்களை உள்ளே அழைக்காத வரை அங்குள்ள விஷயங்கள் பாதிப்படையாது.

“சாவி” நான் மூச்சத் திணறுகிறேன். இதயம் என் செவிகளில் துடிக்கிறது. “குறிப்பாக உன் குரலைப் போல் பேசும் எவருக்கும் ஒருபோதும் கதவைத் திறக்க வேண்டாம் என்று நீதான்; சொன்னாய். உன்னிடம் ஒரு சாவி இருக்கிறது யோமி”

எபன் போர்வைகளுக்கு அடியில் சுருண்டு வாயில் கட்டைவிரல் பதித்துக் கிடந்தாள். இரவின் பயங்கரங்கள் அவள் கனவில் பின்தொடர்வது போல அந்தக் குழந்தை முகம் சுருங்கிக் கிடந்தது. அது நானா? அல்லது அவளுடைய தலைமுடியின் ஒளிவட்டம் தட்டையாகவும், பளபளப்பாகவும் என் கண்களுக்குத் தெரிகிறதா? நான் தலையை ஆட்டுகிறேன். கண்களைத் தேய்க்கிறேன். காற்றானது வீட்டைத் தாக்காது. அவள் வெளியில் பார்க்கவோ, அவர்களைப் பார்க்கவோ அனுமதிக்காது. வீடு ஒரு சவப்பெட்டியைப் போல் உணரச் செய்துவிட்டிருக்கிறது.

“ஆமாம். அது உண்மைதான்!” என்கிறது குரல். (அது யோமியா? கடவுளே, தயவுசெய்து அது யோமியாக இருக்கட்டும்.)

“நான் உங்களிடம் சொன்ன அனைத்தையும் நீங்கள் நினைவில் வைத்திருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆனால் நான் என் சாவியைத் தொலைத்து விட்டேன்.” நடுங்கச்செய்யும் பேய் அலற்லொன்று அவனது குரலை அழுத்தி முழுகடிக்கிறது. எபன் அலறி, தன் தலையை அவள் மடியில் புதைக்க, தேஜா அவளை ஆறுதற்படுத்த விரைந்தான். என் கை கதவின் குமிழ்முனையை அடைகிறது. அங்கே யோமி இருக்கிறான். என்னால் அவனைத் தனியாக விட முடியாது. திறக்க வேண்டும். யோமி இன்னும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். குரல் கூட எதனதுவோ வடிவமாகி இருக்கிறது. மாற்றிக் கொண்டு விட்டானா? பயத்தினாலா அல்லது விரக்தியாலா அல்லது இது வெறும் நடிப்போ? புத்திசாவித்தனமான சூழ்சியோ? எலெரனின் குழந்தைகளுக்கு அவர்கள் என்ன செய்வார்கள் என்று

எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் யோமி என்னிடம் ஒருபோதும் திறவாதே என்றுதானே தெளிவாகக் கூறியிருந்தான்.

யோமி கத்தத் தொடங்கும்போது கதவு அதன் சட்டகத்தில் வீங்குகிறது. “கதவை திறக்கவும்! தயவு செய்து.. அவர்கள் இருக்கிறார்கள்...”

குளம்புகளின் இடியோசை அவனது குரலை மூழ்கடித்தது. காற்று இன்னும் ஒசையிடுகிறதா அல்லது அவன் குரலா? என்னால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. திண்டாட்டமாயிருக்கிறது.

“அது யோமி என்று நினைக்கிறீர்களா?” தேஜா கேட்கிறான்.

மாடியில் உள்ள படுக்கையறையில் நாங்கள் கூட்டமாக இருக்கிறோம். இப்போது ஆண் என்றும் பெண்ணென்றும் பிரித்துப்பார்த்துப் பகிர முடியாது என்று தேஜா முடிவெடுப்பதற்கு முன்பே, அந்த சிறிய அறையில் குழந்தைகள் எல்லோருடனும் புகுந்து விட்டோம். இப்போது கூட அவன் வயதான ஒர் ஆண் என்பதெல்லாம் தெரியவில்லை. கவலையுடன் அலையும் அவனது கண்கள் என்னிடம் பதில்களை, உறுதிகளைத் தேடின. என்னிடமும் பதில் இல்லை, எனக்கும் உறுதி தேவைப்படுகிறது என்பதை அவனிடம் நான் எப்படிச் சொல்வேன்? அதையெல்லாம் தூரப்படுத்த யாராவது இங்கே இருக்க வேண்டும் என்றும் அந்த ஆட்டைக் கொல்லாமல் இருந்திருக்கலாம் என்றும் விரும்புகிறேன்.

“எனக்குத் தெரியாது” என்று சொல்கிறேன்.

எபன் போர்வைகளுக்கு அடியில் சுருண்டு வாயில் கட்டைவிரல் பதித்துக் கிடந்தாள். இரவின் பயங்கரங்கள் அவள் கனவில் பின்தொடர்வது போல அந்தக் குழந்தை முகம் சுருங்கிக் கிடந்தது. அது நானா? அல்லது அவளுடைய தலைமுடியின் ஒளிவட்டம் தட்டையாகவும், பளபளப்பாகவும் என் கண்களுக்குத் தெரிகிறதா? நான் தலையை ஆட்டுகிறேன். கண்களைத் தேய்க்கிறேன். காற்றானது வீட்டைத் தாக்காது. ஆனால் அமைதி இன்னும் மோசமானது. இயற்கைக்கு மாறானது. இன்னர் பலகையால் மூடப்பட்ட ஜன்னல்கள் வீட்டை

நிரந்தர இருளில் மூழ்கடிக்கும்.
அவை வெளியில் பார்க்கவோ,
அவர்களைப் பார்க்கவோ
அனுமதிக்காது. வீடு ஒரு
சவப்பெட்டியைப் போல் உணரச்
செய்துவிட்டிருக்கிறது.

"அது யோமி இல்லை" தேஜா
தைரியமாக, நம்பிக்கையோடு
பெருமுயற்சியோடு அழுத்தமாகச்
சொல்கிறான்.

எபன் மூச்சு விடுவதைக்
கேட்டபடி அமர்ந்திருக்கிறோம்.
விளக்கு மங்கலாகி ஏரிகிறது.

புதிதாக அறுவடை செய்யப்பட்ட
கிழங்குகளைக் களஞ்சியப்
படுத்துவதற்காக நேர்த்தியான
வரிசைகளில் அவற்றைக்
கட்டிக்கொண்டு நான் பெரிய
கொட்டகையில் இருக்கிறேன். அது
மிகக் கடினமான வேலை. நான்
அழுக்கில் தோய்ந்திருக்கிறேன்.
என் முன்கைகள் மிக ஆழமான
பள்ளங்களைத் தோண்டிக்
கிளர்த்திக் கொண்டிருந்தன. அங்கு
பெருமளவில் கிடந்த கிழங்கின்
தண்டுகள் என்னுடலைக் கிறின.
நெளிந்து வளைந்து இழுபட்டு
ஊதா நிறத்தில் வேற்றுக்கிரக
உயிரினங்களின் ஆண்டெனாவைப்
போல அவை வளர்ந்திருக்கும்
விதம், ஒரு குழந்தையாக
என்னைப் பயமுறுத்திய
வண்ணம் இருந்தது. கிழங்குகளை
களஞ்சியப்படுத்துவதற்கு முன்
அவற்றைத் துண்டித்தெடுப்பது
தொல்லையைத் தவிர வேறில்லை.
பழைய கொட்டகைகளைத்
திறக்கும்போது எதிர்ப்புத்
தெரிவிக்கின்ற பாணியில் அவை
கிறீச்சிட்டன. ஏறியும்பகலில்
அனல்காற்று எங்கிலும் வீசுகிறது.
கிழங்குகளைக் கூடுமானவரை
பாதுகாக்க கருவேல மரங்களால்
பிரத்யேகமாகக் கட்டப்பட்ட
குளிர்ந்த கொட்டகை அனல்
காற்றால் அரிக்கப்பட்டு
வருகிறது. கொட்டகையின்
கதவு மூடப்படும்போது
பெரும் சத்தம் கேட்கும் என்று
எதிர்பார்க்கிறேன். ஆனால் அப்படி
எதுவும் வரவில்லை. வெப்பம்
நிறைந்த மதியநேர அனல்காற்று
உள்ளே நுழைவதற்காகக்
கதவுகள் திறந்தேயுள்ளன.
தேஜாவும் அவனது நண்பர்களும்
வழக்கம்போல் சில குறும்புகளில்
ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது எனக்குத்
தெரியும். மரப்பலகைகளால்
மூடப்பட்ட தரையில் விரைகின்ற
கால்களின் விரைவான ஓசை
எனது அந்த சந்தேகத்தை
உறுதிப்படுத்துவதாய் இருக்கிறது.

ஆழந்த மூச்சு விடுகிறேன் நான். மேலும் சக்தியை ஒன்று திரட்டி அவர்களை
நோக்கி சத்தம் போட்டுக் கத்துவதற்கு.

"ஆஹ் ஆஹ்..."

நான் செய்கிற காரியத்தைப் பாதியில் விட்டுவிட்டு, சப்தம் வருகிற திக்கு
நோக்கி கிழங்கின் முடிவற்ற நீண்ட வரிசைகளின் வழியாக விரைந்தேன்.
வளைவின் வழி திரும்பி, மேய்ச்சலுக்கு விட்டிருந்த ஐந்து ஆடுகளைத்
தேடுகிறேன்.

கிரகிக்க முடியாதளவுக்கு ஒல்லியாகக் காணப்பட்ட ஆடுகள், கிழங்குகளின்
அடுக்கைப் பிணைத்திருந்த கயிற்றை எப்படியோ அவிழ்த்து விட்டிருந்தன.
கயிற்றின் முனையில் ஆடுகள்; கடித்த இடத்தில் கிழிந்த கயிறு நைந்து
தளர்வாக இருந்தது. ஒரு கணம் நான் முற்றிலும் திகைத்து நிற்கிறேன். நகரத்து
வழியாக விலங்குகள் கிழங்குகளின் மீது ஏறிச் செல்லும்போது ஒன்றையொன்று
முட்டிமோதி குதித்துக்கொண்டு கிழங்குகளை நக்ககிக்கொண்டு, தாடைகளைப்
பக்கவாட்டாக மாற்றிக் கொண்டபடி நகர்ந்திருக்க வேண்டும் போலும்.

இந்த ஊரில் நான் இத்தனை வருடங்களில் ஒரு ஆட்டையும் பார்த்ததே
இல்லை. ஓகே-ஆனு என்பது விவசாயிகள் மற்றும் குயவர்கள்
தச்சர்களின் நகரம். ஆனால் கால்நடைகளையோ பறவைகளையோ யாரும்
வைத்திருந்ததில்லை. இங்கே, உங்களுக்கு இறைச்சி வேண்டுமென்றால்,
நீங்கள் டிரக்கில் ஏறி இரண்டு மணிநேரம் பயணம்செய்து மராபாவுக்குச்
செல்லுங்கள். அங்கு வியாபாரிகள்; ஒரு கிலோ பழுதடைந்த இறைச்சிக்காக
வருவோரை தங்களால் இயன்றளவு ஏமாற்ற முயற்சிக்கிறார்கள். இங்கே கை
தவறிய ஐந்து கறுப்பு ஆடுகள் நான் கஷ்டப்பட்டு சேர்த்த விளைச்சலை சப்பித்
துப்பி விட்டிருக்கின்றன.

அந்த விசித்திரமான நோவினை காரணமாக வழக்கத்திற்கு மாறாக மோசமான
ஒரு அறுவடை நிகழ்ந்திருக்கிறது.

"கு!.." கைகளை அசைத்துக்கொண்டே நான் கத்துகிறேன். "போய் விடு!
இங்கிருந்து விலகி!"

கைவிடப் பட்ட ஆடுகள் நான் அங்கே இல்லை என்பது போலவும், நான் சொல்வதை செவிமடுக்காதது போலவும் தொடர்ந்து விருந்து உண்டவன்னம் இருந்தன. ஒன்று என்னை ஒரு பார்வை பார்க்கிறது. அதன் கறுப்புக் கண்களில் அவமதிப்பைத் தவிர நான் வேறு எதையும் பார்க்கவில்லை.

"போய் விடு!" நான் மீண்டும் கத்துகிறேன். அவைகளை உதைக்கிறேன். அவை எதிர்ப்பைக் காட்டி சுத்தமிடுகின்றன. சோம்பலாக நகர்கின்றன. முட்டாள்தனத்துடன் ஒன்றையொன்று மோதிக்கொள்கின்றன. ஜோயா அவை கிழங்குகளை அழிக்கும் விதத்தில் சுற்றிச் சுற்றி நடனமாடுகின்றன. ஆனால் அவை கதவுப் பக்கமாக நகரவேயில்லை. பறந்து வரும் என் கால்களை மாத்திரம் தவிர்த்துக் கொண்டு அவற்றின் விருந்து தொடரும். சலிப்பை, அவமதிப்பை அவை காட்டின. உண்மையில் இவை அருவருப்புத் தரும் விஷயங்கள். இந்த ஆடுகள், இந்த ஊடுருவும் பிரகிருதிகள் என்னை மிகவும் எரிச்சலுட்டுகின்றன. கடலுக்கு அருகிலிருந்ததால் துருப்பிடித்திருந்த பண்ணைக் கருவிகள் அடுக்கிய தட்டில் ஒரு குப்பைவாரி இருந்தது. நான் அதைப் பல்லின் முனையால் பிடித்து ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் முகங்களுக்கே ஊசலாட்டம் போல் அசைக்கிறேன். நீண்ட கைப்பிடி திருப்தி தரும் விதத்தில் ஆட்டின் மீது மோதுண்டதால் சட்டென்று விலகி அது கணக்கின்றது.. ஆமாம். அது கத்துகிறது. அதன் வேதனையின் சுத்தம் ஒரு வினோதமான மனித ஒலி. அது மெல்ல நகர்ந்து கதவருகே போகின்றது.

சட்டென்று ஆடுகள் சிதறுகின்றன. விரட்டியடிக்கும் குப்பைவாரியின் தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக்க ஒன்றின் மேலே இன்னொன்று என ஏறிக்கொண்டு இரத்தம் கொட்ட அவை சிதறுகின்றன.

"அவ்வளவுதான்!" நான் கத்துகிறேன். "ஓடுங்கள், குட்டிச் சாத்தான்களே, திரும்பி இங்கு வராதபடி ஓடிவிடுங்கள்."

எதிரே, ஆடு மேய்க்கும் குச்சியுடன் சற்று ஓய்வெடுக்கிற ஒரு வயதான பெண்மணி உட்கார்ந்திருக்கும் கொட்டகையின் கதவருகே நான் அவைகளைத் துரத்துகிறேன். மங்கிப்போகும் ஒற்றை அங்காராத் துண்டு அவளது உடற்பகுதி முழுவதும் படர்ந்துள்ளது. ஆடுகள் அவளுக்குப் பின்னால் ஒளிந்துகொண்டு குட்டிக் குழந்தைகளைப் போல வெவ்வேறு குரல்களில் எட்டிப்பார்த்து முறைப்பட்டுக் கொள்கின்றன. ஏறக்குறைய அவைகள் தமக்கு நடந்ததைச் சரியாகச் சொல்லித் தங்கள் அதிருப்தியைத் தெரிவிக்கின்றன.

"என்ன இது?" நான் மூச்சிரைக்கிறேன். சின்ன உடற்பயிற்சியால் மூச்சிரைத்தது. "இவை உங்கள் ஆடுகளா?" "என் குழந்தைகள்" அவள் சொல்கிறாள். "என்ன?" "இவைகள் என் குழந்தைகள்."

ஆடுகள் வட்டமாக நெருங்கி அப்பெண்ணின் கால்களைச் சுற்றி இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்கின்றன-கிட்டத்தட்ட வண்ணம் அவள். குழந்தைகளைப் போலவே.. அதேவேளை அவற்றின் கறுப்புக் கண்கள் ஒருபோதும் என்னை விட்டு அகல்வதாக இல்லை. சொல்லப் போனால் என்னைக் கீழே தள்ளிவிடக் கூடிய வெறித்தனமான பார்வையுடன் எடைபோட்டு அவை என்னிடம் சொல்வது போலிருக்கிறது "நீ இப்போது கஷ்டத்தில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறாய்" "அது சரி...அம்மணீ! உங்கள் குழந்தைகள் என் கொட்டகைக்குள் புகுந்து என் கிழங்குகளை சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். நீங்கள் அவர்களைப் பார்த்துக் கொள்ளக் கூடாதா?" "அவர்கள் பசியுடன் இருக்கிறார்கள்."

நான் கோபத்தில் வாயைத் திறந்து பிறகு மூடுகிறேன். மீண்டும் முயல்கிறேன். "நீங்கள் அவைகளை வேண்டுமென்றே என் கிழங்குகளை சாப்பிடுவதற்காக இங்கு அழைத்து வந்து விட்டிருக்கிறீர்கள், இல்லையா?" அந்தப் பெண் என்னிடமிருந்து வெகுதூரத்தில் நிற்கிறாள். அதனால் அவளுடைய உதடுகள் மற்றும் கண்ணத்தில் கரடுமுரடான கறுப்பு முடியின் மங்கலான உரசல்களை மட்டுமே கண்டேன், அவள் முகத்தில் ஏதோ ஒன்று உறுத்திற்று.. முகம் சரியாக இல்லை. மிகவும் கோணல்மாணலானது. ஒருவேளை அது மிகவும் பொருத்தப்பாடற்றது. என்னால் அதில் விரல் வைக்க முடியாது.

"என் குழந்தைகள் பலர். அவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளனர். அவர்கள் எப்போதும் பசியுடன் இருப்பார்கள்.." அவள் கூறுகிறாள். அவளது தொனியில் வெளிப்படும் அந்த வார்த்தைகள் என் முதுகுத்தண்டில் ஒரு குளிர்ச்சியை

உண்டாக்கியது.. அவள் திடீரென்று நகர்ந்து கடந்த காலத்தைத் துலக்கி வைத்து, அசையாநிலைக்கு என்னைத் தள்ளினாள். நான் என்னை மீட்டெடுக்கும்போது அவள் அதற்கு முன்னமேயே வந்து என் கொட்டகையில் இருக்கிறாள். மூலை முடுக்கெல்லாம் மறைகிறது. "ஓய்! உன்னால் அப்படியொன்றும் முடியாது." நான் அவளை விரைவாகப் பின்தொடர்கிறேன். கடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு நொடியும் படபடப்பு பெருகிய வண்ணம் இருக்க, ஏதோ தீவிரமாக நடந்து

கொண்டிருக்கிறது என்ற உணர்வை என்னால் ஒதுக்க முடியவில்லை. என்கடின உழைப்பைக் கொண்ட அறுவடையை அவளது ஆடுகள் -அதாவது குழந்தைகள்- அத்துமீறும் வளைவில் அவளைக் காண்கிறேன். அரைகுறையாக உண்ட கிழங்குகளும், மரக்கட்டைகளும் நிறைந்த சிதறல்களுக்கு மத்தியில் பிரசாதம் போல் கிடப்பது ஒரு செத்த ஆடு.

“என் குழந்தையைக் கொன்று விட்டாய்.”

“என்ன? இல்லவே இல்லை!” அப்போதுதான் தடித்த ரத்தத்தையும் ஆடு உரோமங்களின் கற்றையையும் என் முன்னங்கைகளில் காண்கிறேன். என் காற்சட்டையில் அழுக்குப் பட்டிருந்தது. என் தோல் மேலங்கி பழையதாகியிருந்ததையும் கூட அப்போதுதான் பார்த்தேன்.

“ஐயோ இது..?”

என் வலிமை கைநழுவிப் போன்று. குப்பைவாரி நழுவித் தரையில் விழுந்தது. இரத்தம் தோய்ந்த பற்கள் என் குற்றத்துக்கான ஆதாரங்கள். “இது எப்படி நடந்தது? இல்லை! நான் இதைச் செய்யவில்லை!”

விழுந்து கிடக்கும் தங்கள் சகோதர ஆட்டைச் சுற்றி நான்கு கறுப்பு ஆடுகள் நின்றபடியிருந்தன. அவைகள் எங்கிருந்து அங்கு வந்தன? நான் களஞ்சியசாலைப் பிரதேசத்தில் மீண்டும் பார்க்கவில்லையே.. ஏதோ ஏற்பாடு நடந்துதான் இருக்கிறது. நான் கத்த வேண்டும். ஆனால் ஏதோவொன்று என் குரலைத் தின்று விட்டிருந்தது.

இறந்து போன தன் குழந்தையை ஏந்தும் ஒரு தாயைப் போல் அந்தப் பெண் குனிந்து இறந்த ஆட்டைத் தன் கைகளில் அன்புடன் அள்ளி ஏந்துகிறாள் .

“ஒரு ஆட்டுக்கு ஒரு ஆடு” என்று சொல்லியபடி திரும்பிச் செல்கிறாள். அவளுடைய குழந்தைகள் அவள் குள்ளரை பற்றி ஏதுமறியாதவர்களாய்த் தத்தவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நான் அலறல் சத்தம் கேட்டு எழும்புகிறேன். குழந்தைகளது அறையின் ஒடுக்கமான இடத்தைப் புரிந்து கொண்டு சுதாரிக்க சிறிது நேரமெடுத்தது. மங்கலான விளக்கு ஒளியை, மேலும் கழுத்தில் கிடந்த கயிறுத் துண்டால் இறுகிய தேஜாவின் அலறலைப் புரிந்து கொள்ள, எனக்கு ஒரு கணம் தேவைப்படுகிறது.

நான் ராக்கிங் நாற்காலியில் இருந்து குதிக்கிறேன்

நான் உயரமான நாற்காலியில் இருந்து குதித்து, வலி தரும் தசைப்பிடிப்பால் தரையில் விழுகிறேன். வலியால் என் கண்களில் நீர் வழிந்தாலும், சுதாரித்து “என்ன ஆச்சு?” என்று ஆறுதல் படுத்துமளவுக்கு கேட்டு மெதுவாக மூச்சு விடுகிறேன். ஒரு கொடுரமான தருணத்தில் வீடு உடைக்கப்பட்டுவிட்டது என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். எலரனும் அவளது ஆயிரம் குட்டிகளும் வீட்டையுடைத்து வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து விட்டன. ஆனால் கட்டிலிலிருந்த தேஜா அகல விரிந்த கண்களில் திகிலுடனும் குழப்பத்துடனும் படுக்கையில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் எபனை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“என்ன..?”

எபன் வெறுமனே சுருண்டு கிடந்தாள். உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவள் மார்பு உயர்வதும் தாழ்வதுமாய் இருந்தது. அவள் முற்றிலும் தன்னை மறந்திருந்தாள். அவள் எப்போதும் போன்றே ஒரே மாதிரியாகத் தெரிகிறாள் என்றாலும் பளபளப்பான கருங்கூந்தலின் சுருள்களை மீறி இரண்டு மார்பு மேடுகளும் அசைய, ஆடு கணைக்கிறது

நான் கைகளைக் கழுவும்போது, விரிந்தகன்ற பேசினில் ரத்தம் பீறிட்டுப்; பாய்கிறது..எவ்வளவு ரத்தம். ஆனால் இதுவெல்லாம் எங்கிருந்து வந்தது? நான் அந்த ஆட்டைக் கொல்லவில்லையே. எனக்குத் தெரியும், நான் அவற்றைத் துரத்தினேன். குப்பைவாரியின் கைப்பிடியால் அவற்றைத் தாக்கினேன். ஆனால் நான் அந்த ஆட்டைக் கொல்லவில்லை. கதவை யாரோ மெதுவாகத் தட்டும் சத்தம் கேட்டு நான் சமையலறையை விட்டு வெளியே வருகிறேன். அவசரமாக என் மேலங்கியில் கைகளைத் துடைத்துவிட்டுக் கதவைத் திறக்கிறேன்.

யோமி என்முன் விறாந்தையில்; நிற்கிறான். அவன் பார்ப்பதற்கு அதிக லட்சனம் எல்லாம் இல்லை. உண்மையில் ஒரு சாதாரண தோற்றமுள்ள இளைஞர்தான். ஆனால் என் கணவர் இறந்தபிறகு அவன் வாரத்திற்கு இரண்டு முறை வந்து செல்கிறான். எபனிடம் அதிக அக்கறை காட்டுகிறான். நல்ல விதமாய் நடந்து கொள்கிறான். சிறிய விருந்துகள், கேளிக்கைகளின் பேரால் அவன் அழைக்கும் போதெல்லாம்; அவளை மகிழ்விக்க அவன் தவறுவதில்லை. அவன் அதை

ஒன்றும் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை என்றாலும் அவனுடைய நோக்கங்கள் என்னைக் கவர வேண்டும் என்பதே என எனக்குத் தெரியும். அவன் என்னிலும் மிக இளமையானவன். சமீபகாலமாக நான் பரபரப்பாக உணர்கிறேன் அவன் வருவதைக் காணும் நம்பிக்கையில் பண்ணை வீட்டிற்குச் செல்லும் பாதையை மிகுந்த ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவனது அந்த ஓரப் புன்னகையைப் பார்க்கும்போது ஒரு வெட்கமான பதின்ம வயதுப் பெண்ணாய் நான் சிவந்துதான் போகிறேன். அவன் இப்போது சிரிக்கவில்லை. அவன் பேயைப் பார்த்து விட்டது போல் இருக்கிறான். அதைப் போல்தான், என்ன நடந்தது என்பதை அவன் அறிவான் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

“சொல்லு” என்று அவன் என்னிடம் கேட்கிறான்.
“என் கொட்டகையில் ஆடுகள் இருந்தன.”
யோமி சினுங்கினான். “அவை ஆடுகள் அல்ல. நீ அவைகளுக்கு உணவளித்தாயா?”
“அவள்..” என் தொண்டை பயத்தில் இறுகிற்று.

“நான் அவைகளை விரட்டினேன். நான்.. அவைகளில் ஒன்றை.. அது எப்படி நடந்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் அது இறந்துவிட்டது”

யோமியின் கண்கள் ஏற்கக்கறைய தலையெலு பெருத்துப் புடைத்தன. “இறந்து விட்டதா?”

“நான் கொன்றேன் என்று அவள் சொல்கிறாள். ஆனால் நான் செய்யவில்லை! நான் சுத்தியம் செய்கிறேன்.”

“அய்யய்யோ.” யோமி முகத்துக்கு

நேரே வந்து பறக்கும் ஈக்களை விரட்ட முயல்கிற ஒரு நாய்; போல் தலையைப் பக்கவாட்டில் வேகமாக ஆட்டுகிறான். “இல்லை இல்லை இல்லை இல்லை.”

“என்ன இது.... என்ன நடக்கிறது?”

யோமி மூச்சத் தினறுபவன் போல் அவனது கழுத்தை நீவித்தடவிக் கொள்கிறான். அப்புறம், அவனது தலைமுடியின் வழியாக ஒரு கையை நுழைத்துக் கோதுகிறான்.

“யோமி.. நீ என்னைப் பயமுறுத்துகிறாய்.”

“மன்னித்து விடு” அவன் கூறுகிறான்.

“அது மட்டும் உனக்குத் தெரியாது...”

“சொல்லு.”

“இல்லை... நான் சொல்லாதிருப்பதுதான் சிறந்தது”

நான் அவனுடைய சட்டையின் முன்பக்கத்தைப் பிடித்திமுத்தேன்.

“சொல்லு யோமி தயவு செய்து.. சொல்.”

“சரி, சரி, நல்லது” அவன் என் கைகளைத் தனது சட்டையில் இருந்து விலக்கி விடுகிறான். “முன்னொருபோது இந்தப் பகுதி முழுவதும் பாறைகள் மிகுந்த பாலைவனமாக இருந்தது. இந்த நகரம் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் நாடு கடத்தப்பட்ட ஒரு குடும்பத்தால் நிறுவப்பட்டது என்று ஒரு கதை நிலவுகிறது. அவர்கள் எங்கிருந்து நாடு கடத்தப்பட்டனர் என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர்கள் மலைகளிலிருந்து இந்த நிலத்திற்கு வந்து பட்டினியால் மரணத்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர். இனத் தலைவன் தனது குடும்பம் இறப்பதைப் பார்க்க முடியாமல் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். விரக்தி மேலிட உதவி கோரி வனாந்தரத்திலுள்ளவர்களை அழைத்தான். தங்களுக்கு உதவக்கூடிய எதையும் எவரையும் மூன்று இரவுகள் பகல்களாக அழைத்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்றாவது இரவு ஏதோவொன்று பதிலாகக் கிடைத்தது..”

“ஆடு மேய்ப்பவர்”

நான் கிச்கிசுக்கிறேன். “எலரன்.” “அதன் பல பெயர்களில் இது ஒன்று.” யோமி நடுங்கினான். “இனத் தலைவன் தனது குடும்பத்தின் உணவு நிமித்தமாக இதை வேண்டிக்கொண்டார். ஒருபோதும் குறையில்லாமல் அவர்கள் அனைவருக்கும் உணவு கிடைக்க வேண்டும். அவர்கள் பாலைவனத்தில் வாழலாம். அவநம்பிக்கையுடன் இறக்கும் நிலையில் இருந்த அவரது குடும்பத்தின் இறுதி மூச்சத் தினறல் தன் காதுகளில் ஒலிக்கையில், அவர் இந்த உயிரினத்துடன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்தார். நாங்கள் இந்த நிலத்தில் வசிக்கும் வரை, கிடைக்கும் அபரிமிதமான அறுவடைக்கு ஈடாக அந்த அறுவடையின் முதல் பழம், முதல் பலனை எலரனுக்கும் அவனுடைய குழந்தைகளுக்குமென விட்டு விட்டோம். நாங்கள் ஒருபோதும் பட்டினி கிடக்க விட மாட்டோம்.

என் கணவர் புது அறுவடையின் பின், சில கிழங்குகளை அவ்விடத்தில் வைத்த எல்லாப் பொழுதுகளும் இப்போது ஞாபகத்தில் வருகின்றன. அவர் ஏன் அதை செய்தார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் நான் ஒருபோதும் அந்தப் பாரம்பரியத்தை தொடரவில்லை. அதற்கான விலைதான் நான் இப்போது கொடுப்பது. வழக்கத்திற்கு மாறாக இந்த ஆண்டு அறுவடையின் போது பாதிக்கு மேற்பட்ட பயிர்கள் பாழாகிவிட்டன.

கிட்டத்தட்ட ஒருவகையான கோபம் வந்தது.

“அவர் ஒருபோதும் என்னிடம் சொன்னதில்லையே.” நான் முனுமுனுக்கிறேன். அப்புறம், என்கைகளைப் பிசைந்து கொண்டேன்.

“என் கணவர் - ஏன் எனக்கு சொல்லவில்லை ? ”

வானாஹம்

எனக்கு ஒரு சாவி தேவைப்படும்" யோமி கூறுகிறான். "நீங்கள் எவர் வந்து என்ன கேட்டாலும் அந்தக் கதவைத் திறக்காதிர்கள். அந்தக் குரல் என்னுடையதைப் போல ஒலித்தாலும் கூட.... புரிகிறதுதானே?"

நான் நடுங்கும் விதமாய் தலையசைப்புடன் விடையளிக்கிறேன். மற்றொரு சாவியைக் கொடுக்கிறேன். அவன் ஒரு கணம் தயங்கி நின்று பின்னர் தனது பைகளுக்குள் கையை நுழைத்து, உலர்ந்த இரத்தத்தால் இறுக்கமான ஒரு சிறிய பொதியை உருவாக்குகிறான். "இதை உங்கள் கதவுக்கு மேல் தொங்க விடுங்கள். அது அவர்களை வெளியே நிறுத்தி வைத்திருக்கும்."

தேஜா பின்வாங்கி, கண்களை அகல விரித்து, மிரட்சியுண்டாக்கும் ஒரு குதிரையைப் போல் உருண்டு, பின் திரும்பி அறையை விட்டு ஒடுகிறான். அவனுடைய காலடிச் சத்தம் படிக்கட்டுகளில் இருந்து கிழே நகர்வதை நான் கேட்கிறேன். ஆனால் என்னால் அவனைத் துரத்த முடியாது. என் மகள் மீது மட்டுமே என் கண்கள் உள்ளன அந்த சிறிய அங்பான உயிரினத்தின் மீது இப்போது கொம்புகள் முளைக்கின்றன.

"அம்மா." எபன் என்னைப் பார்க்கையில் என் கண்களில் இருந்து சொட்டும் கண்ணீரை அவசரமாக சிமிட்டி நான் பார்க்கிறேன். அவள் நாள் முழுவதும் விழித்திருக்கிறாளா? "நீங்கள் என்னைப் பிடித்துக் கொள்வீர்கள்தானே?"

"நிச்சயமாக, என் அன்பே, நிச்சயமாக." நான் அவளின் குறுகிய படுக்கையில் அமைதியாகச் சரிந்தேன். படுக்கை விரிப்புகளை பிடித்திமுக்கும்போது விலங்குகளின் துர்நாற்றத்தின் மிகையான அலைகளால் நான் தாக்கப்பட்டேன். அது என் கண்களைக் குத்துகிறது. மற்றும் என் தொண்டையை அடைக்கிறது. ஆனால் எபன் என் அணைப்பில் சாயந்ததால் நான் பின்வாங்கவில்லை. அவனுடைய கொம்புகள் என்னை விலா எலும்புகளில் குத்துகின்றன.

கிழே தேஜா பொங்கி எழுவதை நான் கேட்கிறேன்.

"எனக்கு உடம்பு சரியில்லை, நான் இறக்கப் போகிறேனா?" என்று கேட்கிறாள் எபன்.

"இல்லை." நான் அதைப் பற்றி எதுவும் சொல்ல வேண்டும்

என்றில்லை. ஆனால், அவை வெற்று வார்த்தைகள் வெறும் எண்ணங்கள். என்ன செய்வது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அது என்னை மரணத்தினால் பயமுறுத்துகிறது. "யோமி வருவான், நீங்கள் நன்றாக இருப்பீர்கள்." ஆனால் யோமி எங்கே? ஒரு தடங்கலுமில்லாத எண்ணம் என் மனதில் துளிர்க்கிறது. முன்னால் இருப்பது யோமியாக இருந்திருந்தால்? அவன் உண்மையிலேயே சாவியை இழந்திருந்தால் என்ன செய்வது? எலேரனுக்கும் அவள் குழந்தைகளுக்குமாக நான் அவனை வெளியே கைவிட்டிருந்தால் என்ன செய்வது?

இன்னும் ஓர் எண்ணம் என் மனதில் எழுகிறது. யோமி எங்களைக் கைவிட்டு விட்டான். அவனது தோலைக் காப்பாற்ற எங்களை வீட்டில் அடைத்து வைத்து விட்டான்.

"எனக்குப் பசியாக இருக்கிறது" எபன் சொன்னாள்.

"நிச்சயமாக" நான் என் கண்களைத் துடைத்தபடி சொல்கிறேன். "காலையில் இருந்த உணவு இன்னும் மீதி இருக்கு. உங்கு அது பிடிக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும்."

"இல்லை" எபன் கூறுகிறான். "எனக்குக் கிழங்கு வேண்டும்."

"கிழங்கு?" தகுந்த கிழங்கை எடுத்துவர, தோலுரிக்க, கழுவ, பகடை போட நான் கீழிறங்கி கொட்டகைக்குப் போக வேண்டும். "அதை வேகவைக்க வேண்டுமா அல்லது..."

எபன் என்னருகே நெருங்கி, பசி நிறைந்த ஆட்டின் கண்களுடன் என்னைப் பார்க்கிறான். "எனக்கு அது பச்சையாகவே வேண்டும்." அந்த நிமிடத்தில் எனக்குள் உறைத்த உண்மை என்னவென்றால் நான் அவளை இழந்துவிட்டேன் என்பதுதான்.

காற்று மீண்டும் அந்த அருவருப்பான அலறலுடன் வீட்டை அசைக்கத் தொடங்குகிறது. கூரையின் மேல் மேளம் அடிப்பது போன்ற குளம்புகளை நான் கேட்கிறேன். கூரையில் ஆடுகள் இருக்கின்றனவா? ஆனால் அவை உண்மையில் ஆடுகள் அல்ல, அது எனக்கு இப்போது தெரியும். மேலும் அவர்கள் உண்மையில் குழந்தைகள் இல்லை. அவை வேறு எதுவோ ஒன்று.

நான் வீட்டின் வழியாகச் செல்கிறேன். விளக்குவெளிச்சம் இருளை அகலச் செய்து பல விஷயங்களைப்

"ஆண்களுக்கு மட்டுமே இது தெரியும். அதுவும் வயதுக்கு வந்த பின்னரே அவர்களுக்கும் கூட அறிய முடிகிறது.."

யோமி சொன்னான். "அந்த ஒப்பந்தத்தை செய்தவர் இனத் தலைவர் என்பதால் தலைமுறை தலைமுறையாக அதைக் கடைப்பிடிப்பது ஆண்களின் சுமை என்றாயிற்று."

"அதனால்தான் கடந்த மூன்று வருடங்களாக நீங்கள் இங்கு வருகிறீர்களா?" நான் கேட்கிறேன். "பண்ணைக்கு உதவுகிறேன் என்று நீங்கள் இங்கு பிரசன்னமாகி முதல் கனியை தன்னகப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்."

"நான் உங்களுக்கென நியமிக்கப்பட்டுள்ளேன்." யோமி தனது நீண்ட இமைகள் வழியாக என்னைப் பார்க்கிறான்.

"நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். இது எல்லாமே என் தவறு. அறுவடைக்கு உதவ நான் இங்கு வந்திருக்க வேண்டும். நான் நகரத்தில் மாட்டிக் கொண்டேன்..." அவன் சொன்னான்.

"நாம் என்ன செய்ய போகிறோம்?"

"எனக்குத் தெரியாது" அவன் நின்றபடி சொல்கிறான்.

"நான் பெரியவர்களை அழைத்து வருகிறேன். என்ன செய்வது என்பது பற்றி அவர்கள் அறிவார்கள். இதற்கிடையில் குழந்தைகளைப் பத்திரப்படுத்தி அனைத்து ஜன்னல்களையும் மூட வை. கதவையும் கவனமாகப் பூட்டிக் கொள்!" நான் பேசுவதற்கு மிகவும் பயந்த நிலையில் மெல்லத் தலையசைக்கிறேன்.

"நாங்கள் திரும்பி வரும்போது

பார்வைக்குக் கொண்டு வருகிறது. ஓளிக்கற்றையின் விளிம்புகளில் பதுங்கியிருக்கும் வடிவங்கள் ஓளியிலிருந்து விலகிச் செல்வது போல் உணர்கிறேன்.

படிக்கட்டுகளில் இருந்து கீழே, வரவேற்பு அறையைத் தாண்டி, கொட்டகைக்கு செல்லும் ஒடுங்கிய நடைபாதை வழியாக நடக்கிறேன். வீட்டினுள் பொருட்கள் வளர்ந்து தரைப் பலகைகள் மற்றும் சுவர்களில் உள்ள இடைவெளிகளில் விரிசல்களை ஊடுருவி வேர்கள் போல் பதுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஊதா மற்றும் பெரிய பிடுங்கும் கிழங்குகள் வீட்டைக் கிழிப்பதைப் போன்று இவ்வளவு பெரியதாக விஸ்வரூபமெடுப்பதை நான் பார்த்ததே இல்லையே..

கொட்டகையின் கதவு பிளக்கிறது. அதற்கு அப்பால் புதிர்நிறைந்த காடு. முன்பிருந்த கிழங்குகளின் நேர்த்தியான வரிசைகள் இப்போது ஒரு கொட்டகை அளவிலான வேர்மயிர்களாகவும். கிழங்குகள் அனைத்தும் பூச்சிகள் போன்றவற்றின் பிடியிலும் சிக்கியிருந்தன.

அனைத்தையும் எனக்குள் சீரணித்துக் கொண்டு நான் புதர்க்காட்டில் நுழைந்து கையருகிலுள்ள கிழங்கைப் பிடுங்குகிறேன். இது வியக்கத்தக்க விதத்தில் எளிதாக வெளிக்கிளம்புகிறது. நான் அதை அக்குளில் வைத்துக் கொண்டு, படுக்கையறையில் ஆடாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் மகளிடம் திரும்பிச் சென்றேன்.

கொழுப்பு, கொடுரமான பொருட்கள் சுவர்கள் மற்றும் தரை மற்றும் கதவு முழுவதையும் சுருளச் செய்து அவற்றின் பாதியை உடைத்துத் திறந்திருக்கிறது.

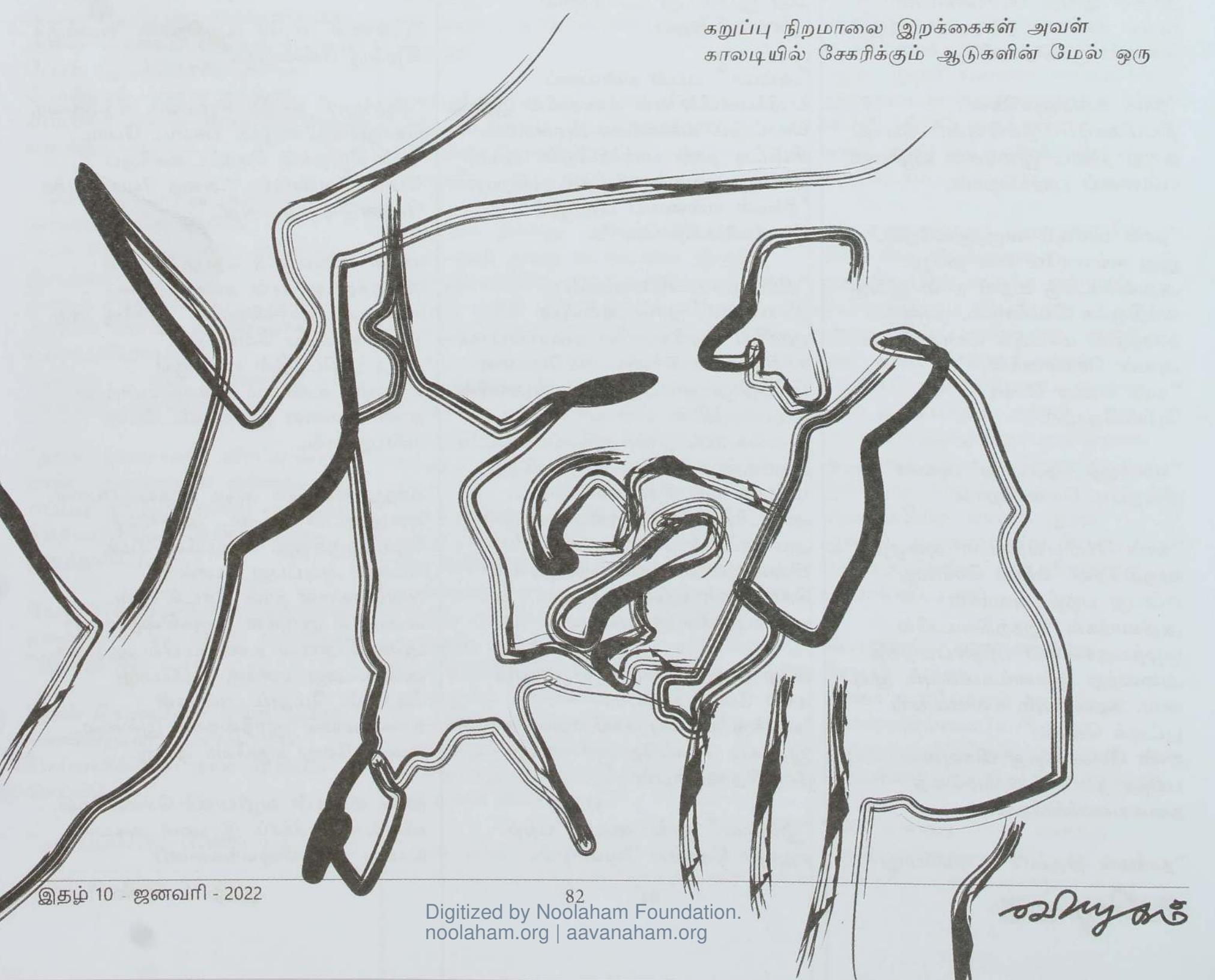
வரவேற்பு அறை என்பது கொடிகளின் கூடு. கொழுப்பான, கொடுரமான பொருட்கள் சுவர்கள் மற்றும் தரை மற்றும் கதவு முழுவதையும் சுருளச் செய்து அவற்றின் பாதியை உடைத்துத் திறந்திருக்கிறது.

நான் கதவைத் தள்ளத் தொடங்கும்போதும், அதைத் தள்ளி மூடும்போதும் கிழங்கு கீழே உதிர்ந்து கொட்டுண்டு, குறைகிறது. குளிர்ந்த காற்று அந்த விரிசல் வழியாக வீசுவதை நான் அவதானிக்கிறேன்.

ஆடு மேய்ப்பவள் வீட்டின் முன்புறம் உள்ள வயல்வெளியில் நிற்கிறாள். அந்தியின் ஊதா நிற வானத்தில் நிழற்படம் போல அவள் ஒரு அங்கு நிலவுவதைக் காண்கிறேன். நான் கொட்டகையில் பார்த்த குனிந்த உருவம் கொண்டவளாய் அவள் இல்லை. ஆனால் அவளது உண்மையான வடிவத்தில்தான் அவள் இருக்கிறாள்.

எட்டு அடி உயரம் அவள். அவளது கறுப்புநிற ஆடை காற்றில் படபடக்கும் விதத்தில் அமைந்திருந்தது. அவள் ஒரு பெண்ணின் உருவில் இருக்க வேண்டியவள்தான். எனினும், ஆட்டுத் தலை கொண்டவளாய் வேறு ஏதோ ஒன்று போல இருக்கிறாள். எல்லாம் ஒரு கேலிக்கூத்து. ஒரு புறநடை. பிறழ்வு. அவள் என்னிடமிருந்து பல அடி தூரத்தில் இருந்தாலும், அவள் என்னைப் பார்க்கிறாள் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

கறுப்பு நிறமாலை இறக்கைகள் அவள் காலடியில் சேரிக்கும் ஆடுகளின் மேல் ஒரு

விதானத்தை உருவாக்க அவளுக்குப் பின்னால் பாய்மரங்களைப் போல விரிகின்றன

நான் பார்க்கையில், கறுப்புநிற முத்துமாலை இறக்கைகள் அவளது காலடியில் ஒன்றுகூடும்; ஆடுகளின் மேல் ஒரு விதானத்தை உருவாக்கி அவளுக்குப் பின்னால் பாய்மரங்களைப் போல விரிகின்றன. என் தொழுவத்தில் திருடியபோது ஒல்லியாகவும் மெலிந்தும் இருந்த ஆடுகள், இப்போது அழகான, பளபளப்பான ரோமங்கள் கொண்டு தோற்றம் காட்டுகின்றன. அவற்றின் கணகள் பசியால் பிரகாசமாக மின்னுவதாய் உள்ளன. அவைகள் அங்கே வெறுமனே எதற்கோ காத்துக் நிற்கின்றன.

ஆட்டுக்கு ஒரு ஆடு.

அலறல் வீடுமுழுவதும் பரவுகிறது. நான் திடுக்கிட்டு, ஆடு மேய்ப்பவளிடமிருந்தும் அவளுடைய குழந்தைகளிடமிருந்தும் என் கணகளை விலக்கிக்கொள்கிறேன். நான் படிக்கட்டுகளில் ஏறி அறைக்கு விரைந்தபோது வேற்றுகிரகவாசிகளின் ஆக்கிரமிப்பைக்கண்டு திகைத்துப் போனேன்.

நான் படிக்கட்டுகளில் ஏறி அறைக்கு விரைந்தபோது அந்நியர்களின் ஆக்கிரமிப்பைக் கண்டு திகைத்துப் போனேன்.

“தேஜா! என்ன செய்கிறாய்?”

பித்துப்பிடித்த நிலையில், தேஜா தன் சிறிய சகோதரியை மாசுபடுத்த சமூயல்கிறான் என நினைக்கிறேன். அவள் கட்டில் விரிப்பில்; நெளிந்து கொண்டிருக்கிறாள். நெளியும் போது அவள் அவளைத் தடுமாறச் செய்கிறான். அவர்களின் அசைவின் சக்தியால் படுக்கை ஆடுகிறதா அல்லது வீட்டின் அசைவா? நான் உற்றுப் பார்க்கும்போதுதான் அவள் படுக்கையில் சாய்ந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறேன்.

தேஜாவின் முழங்கால்களுக்குக் கீழே அவளது இரு கைகளும் பின்னப்பட்டிருக்க, தலையோ என் முன் நெற்றியளவு வளர்ந்த அவளது கொம்புகளில் ஒன்றால் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டபடியிருக்க, அவள் அதைக் காணத் தீவிரமாக முயன்றான். தனது தந்தையின் ஆயுதப்பெட்டியில் இருந்த ஒரு வாள் கொண்டு அவள் அந்தக் கொம்பை அறுக்க முயலுகிறான்.

“எனக்கு உதவ வாருங்கள், அம்மா!” பிரகாசிக்கும் கணகளுடன் வெறித்தனமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த தேஜா நீண்ட முச்சவிட்டுச் சொல்லி நிறுத்தினான். “அவளைப் பிடியுங்கள். என்னால்

அதை துண்டிக்க முடிந்தால் அவள்....”

“நிறுத்து, சிறுவனே! நிறுத்து. அவள் வலியில் இருக்கிறாள்!”

ஆனால் தேஜா என் சொல்லுக்கு செவி சாய்க்கவேயில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவன் வாள் ஒவ்வொரு தடவையும் சப்தத்துடன் அறுக்க முயன்ற வண்ணமிருந்தது “இல்லை, நாம் கண்டிப்பாக செய்துதான் ஆக வேண்டும்.” அவன் சொன்னான். நான் தேஜாவைத் தடுக்க முயற்சி செய்கிறேன். ஆனால் அவன் எப்போதும் பெரியவன் போலத் திடமாக இருந்தான். அவனது அப்பா மற்றும் தாத்தாவைப் போலவே பெரிய எலும்புகள் அவனுக்கு. அவன் என்னைப் பின்தள்ளும்போது என் கணகளில் பொறி பறந்தது. நாற்காலி என்னைத் தள்ளுகின்றது. என் காதுகள் குளம்புகளின் சத்தம், காற்றின் அலறல், எபனின் வேதனைக் கதறல் ஆகியவற்றால் வெடிக்கின்றன. ஏற்கனவே அவள் குரல் மனிதருடையது போன்று ஒலிக்கவில்லை.

உட்கார்ந்து. பல்லில் இருந்து வழியும் இரத்தத்தை நான் துப்புகிறேன். வாள் அகோரமாய் இருந்தது. ஒரு கணம் நான் அந்த அகோரமான குப்பைவாரியை நினைத்துப் பார்க்கிறேன். இடைவிடாமல் அறுக்கும் செயற்பாட்டால் தேஜாவின் கைகளில் இருந்து வியர்வை மணிகள் தெறித்தன.. மாராபாவில் உள்ள மல்லம் கசாப்புக் கடைக்காரன் போல் அவன் செயற்பட்டான். அவனிடம் நான் வேண்டுவது எதுவென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் என் வேண்டுகோளை செவி மடுக்காதவன் போலிருந்தான். ஆனால் அங்கிருப்பவள் எனது மகள். ஆட்டின் தோல் போல மயிர் நிறைந்து அவளது உடல் மாறினாலும், ஆட்டின் தொனியில் அவள் கத்தினாலும், அவள் என் மகள். அவளுக்கு என்ன வந்தது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவளிடம் இருந்து வீசுவது கெட்ட வாடையாக இருந்தாலும், அவள் என் மகள். நான் தேஜாவின் கழுத்தில் தொங்கிக்கொண்டு, அவனுடைய தங்கையைப் போகவிடுமாறு கெஞ்சினேன். இறுதியில் அவன் விடுவிக்கிறான். என்னைப் பார்த்து நாயைப் போல் குரைக்கும் அளவுக்கும்,

என் முகம் முழுவதும் குத்து விடுமளவுக்கும் அவன் கோபமாகி அவளை விடுவிக்கிறான்.

நான் பிரசன்னமாகிறேன். ஒரு கடுமையான வலி என்னைக் கழுவித் துடைத்துச் செல்கிறது. என் முகம் மோசமாக வலிக்கிறது. பிழையாக வெட்டும் அவனுடைய ஒவ்வொரு செயற்பாட்டிலும்; எலும்புத் துண்டுகள் மென்மையான திசுக்களில் வெட்டப்பட்டு இருக்கக்கூடும். அவை உடைந்ததாக உணர்கிறேன். ஒரு கணம் நான் எபன் அலறுவதைக் கேட்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். ஒரு; பயங்கரமான அலறவில் சிறுங்குவதையும்.

ஆனால் அறையோ வெகு அமைதியாக இருக்கிறது. அந்த அறையில் ஈரலிப்புடன் என்னை உறிஞ்சும் ஒலியை உள்வாங்குகிறேன்.

நான் கணகளைத் திறந்து தேஜாவை நேருக்கு நேர் பார்க்கிறேன். என் முதல் உள்ளுணர்வு பயம் கொள்கிறது. எப்போது, எப்படி என் மகன்மீது எனக்கே இவ்வளவு பயம் வந்தது?

ஆனால் அவன் உறுமவில்லை.

அவன் முகம் எனக்கு தெரிந்த மற்றும் நேசிக்கும் அதே மென்மையான சிறுவனின் முகம்தான். மேலும் அவன் கணகளில் வெறித்தனமான பளபளப்பும் இல்லை. அவன் கணகளில் வெறுமையைத் தவிர எதுவும் இல்லை.

ஒரு பெரிய மிருகம் படுக்கையில் உள்ளது. ஆறு கால்கள் கொண்ட ஆடுவெளிச்சத்தில் பிரகாசிக்கும் கறுப்பு ரோமங்களுடன் கீழே தாழ்த்தப்பட்ட அதன் தலையிலிருந்து முறுக்கப்பட்ட சக்தி வாய்ந்த கொம்புகள் இறந்துவிட்ட எனது மகனின் இரத்தம் தோய்ந்த உடற்பகுதியில் ஆழமாகத் துளையிட்டிருந்தன. அப்போதுதான் நான் கத்துகிறேன்.

ஆடு நிமிர்ந்து பார்க்கிறது. சிவப்பு நிறத்தில் பளபளக்கிறது, சிவப்புநிறம். அசாத்தியமான கூர்மையான பற்களின் வரிசையை வெளிப்படுத்தி அதன் உடுக்கள் பிரிகின்றன. பின்னர் அது நீண்ட, அருவருப்பான ஒலியை அனுமதிக்கிறது. ஒலி இரண்டு மடங்கு, மூன்று மடங்கு, பத்துமடங்கு என எதிரொலிக்கிறது. அப்புறம் பேயமைதியுடன் இணக்கம் நிலவுகிறது. ஆடு அதன் பின்னங்கால்களில் என் மீது தாவும்போது அதன் கனமான குளம்புகளின் சத்தம் வீட்டின் வழியாகவும் முன் கதவுக்கு வெளியேயும் ஊடுருவுகிறது..

"When you come out of the storm you won't be the same person who walked in. That is what the storm is all about.."

- Haruki Murakami

இயக்குநர் ரூச்கே ஹமாகுசியின் *Drive My Car* (2021) மெய்வாழ்வின் தேடலை பல்வேறு உள்ளடுக்குகள் கொண்டு பேசுகிறது. ஐப்பானிய எழுத்தாளர் ஹருகி முரகாமியின் இதே பெயர் கொண்ட சிறுகதையை மையமாக வைத்து அதற்கு வேகு நேர்த்தியானதோரு காட்சி வடிவத்தைத் தந்துள்ளார் இயக்குநர். காதல், பிரிவு, துரோகம், பொறாமை, குற்றவுணர்வு என ரூச்கே தொட்டுச் செல்லும் விஷயங்கள் ஏராளம். பிரிவின் வலியைக் கடக்க இயலாது வெற்றிடம் நோக்கி நகரும் மனிதர்களின் உளவியல் இதில் நேர்த்தியாக முன்வைக்கப்படுகிறது. உறவுகளைத் தொலைத்து தனித்தலைபவர்களைப் பின்தொடரும் இப்பயணத்தில் பார்வையாளனுக்கு ஏற்படும் உணர்வெழுச்சி இயல்பானது. ஏனெனில் அது யதார்த்தத்துக்கு வேகு அருகில் உள்ளது.

கதையின் நாயகன் யுசுகே, வெற்றிகரமான மேடைநடிகன், கதாசிரியன், இயக்குநர் எனப் பன்முகம் கொண்டவன். அவனது மனைவிஓட்டோ தொலைக்காட்சியொன்றின் கதைப் பிரிவில் பணிபுரிபவன். அவ்விருவரும் கலையால் ஓன்றிணைந்தவர்கள். துறை சார்ந்த அவர்களின் கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் அடர்த்தியானவை. ஒருமித்த ரசனை கொண்ட அவர்களின் அன்பு தூய்மையானது. ஆதர்ச தம்பதிகளுக்கான அத்தனை பொருத்தமும் கொண்டவர்களாகத் தோற்றமளிப்பவர்கள். அவனோடு உறவு கொள்கையில் ஓட்டோ கற்பனைகளின் ஊற்றென மாறி அவனுக்குக் கதைகள் சொல்லுவது தொடர்ச்சியாய் நிகழ்கிறது. அவள் கூறும் ஒரு யுவதியின் காதல் கதை மாயதார்த்த அழகு கொண்டது. யட்சியின் வசீரம் கொண்ட ஓட்டோவின் ரகசியங்களைப் போலவே அக்கதையின் துவக்கமும் முடிவும் எவரும் அறியாதது.

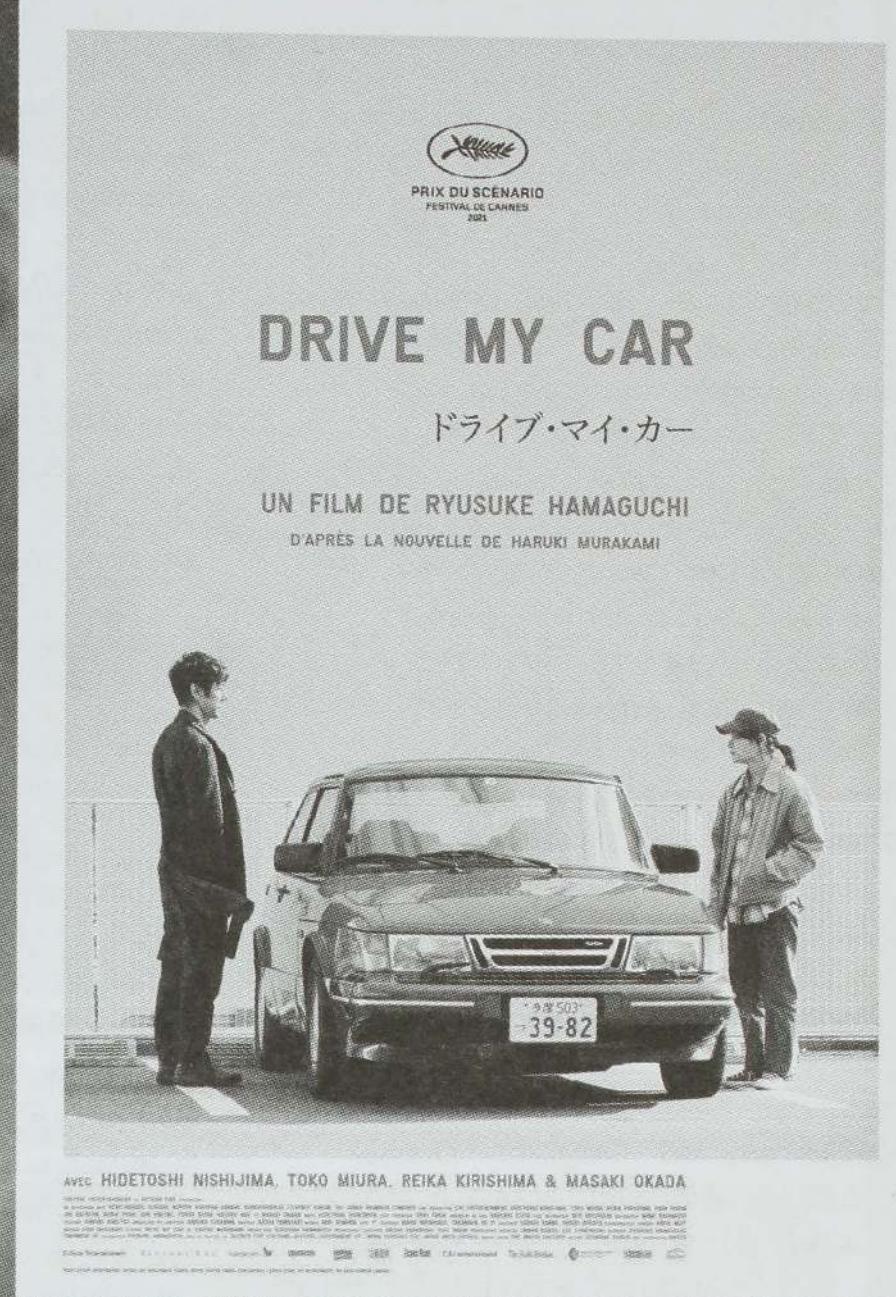
யுசுகே தம்பதியினர் தங்களின் ஒரே மகளை சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இழந்தவர்கள். அவளற்ற வெறுமை ஓர் அமானுஷ்யத்தைப் போல தங்களைப் பின்தொடர்வதை அவர்கள் உணர்ந்தே இருந்தார்கள். யுசுகே அதிலிருந்து மீளும் பொருட்டு நாடகக் கலைக்குள் கரைந்து போக எத்தனிக்கிறான், அவளோ விபரீத குணம் கொண்டு துரோகத்தின் பக்கங்களை நிரப்பத் துவங்குகிறாள். இருப்பினும் அவன் மீது அவள் கொண்ட காதல் குறைவின்றித் தொடர்கிறது. அவளது தொடர்புகள் குறித்து தெரிந்திருந்தும் யுசுகே அவளை விட்டுப் பிரியவில்லை, ஒரு வார்த்தை கூட அது குறித்துக் கேட்டதில்லை.

இதன் பொருட்டு அவளை நான் இழக்க விரும்பவில்லை என்பதே அவன் பதிலாய் உள்ளது. அவள் மீது அவன் கொண்டிருந்ததை பித்து நிலை ஓட்டோ ஒரு மாயச்சமூல் போல, தன்னிடத்தே வருபவர்களை உள்ளிழுத்துக் கொள்பவன்.

யுசுகே தாமதமாக வீட்டுக்கு வரும் ஒரு நாளில் ஓட்டோ சுயநினைவின்றி தரையில் கிடக்கிறாள். அவனோடு அன்றிரவு உரையாட வேண்டுமென அவள் கூறியிருந்தாள். அதுவே அவர்களின் கடைசி உரையாடல். தான் தாமதிக்காதிருந்தால் அவள் பிழைத்திருப்பாள் என்பது அவன் நம்பிக்கை. விடுவிக்க முடியாத குற்றவுணர்வின் பிடியில் சிக்கிக் கொள்ளும் யுசுகே, சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ருஷ்ய எழுத்தாளர் அன்றன் செக்கோவின் "Uncle Vanya" நாடகத்தை மேடை ஏற்ற ஹிரோவிமா நகருக்குத் தனது காரில் பயணிக்கிறான். அவனுக்கும் அவனது சிகப்பு நிற சாப் வகை காருக்குமான நெருக்கம் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. அவனது சக துக்கங்களின் ஓர் அங்கமாய் 15 வருடங்கள் அவனுடன் அது இருக்கிறது. டோக்கியோ மற்றும் ஹிரோவிமா நகர சாலைகளில் செல்லும் அவ்வாகனத்தின் தனித்த அழகு சிறப்பாகக் காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

ஹிரோவிமாவில் யுசுகேவின் தற்காலிக கார் ஓட்டுநராக மிஸாகி அறிமுகமாகிறாள். 23 வயதான மிஸாகி புன்னகையை மறந்தவள், வீண் பேச்சு பேசாதவள், அதீத பொறுமைசாலி, கடமையுணர்ச்சி நிறைந்தவள். இறுக்கமான உடல் மொழியும், உணர்ச்சியற்ற முகமும் அவளின் அடையாளங்கள். நிதானம் இழக்காத தொழில் நேர்த்தி கொண்ட ஓட்டுநர் அவள். சம்பிரதாய உரையாடல்களில் துவங்கும் அவர்களின் அறிமுகம் மெல்ல நட்பாய் மாறுகிறது. ஹிரோவிமாவை சுற்றிப் பார்க்க விரும்பும் யுசுகேவை அவள் நகரின் பிரதான குப்பைக் கிடங்குக்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். நகரின் பல்வேறு இடங்களில் இருந்து குப்பைகளை சேகரித்து அங்கு கொண்டு சேர்க்கும் லாரி ஓட்டுநர்களில் ஒருவராக முன்பு அங்கு பணியாற்றியதை நினைவு கூறுகிறாள். கிராமத்தில் எதிர்பாரா விபத்தொன்றில் தாயை இழந்த பின், இலக்கில்லாமல் பயணித்து ஹிரோவிமா வந்தடைந்ததை நடுக்கமற்ற குரலில் அவள் விவரிப்பது கலங்கச் செய்வது. அம் மாபெரும் நகரில் அவ்விடம் அவளுக்கு மேலானதாகத் தோன்றியதில் வியப்பில்லை. ஓட்டுமொத்த வாழ்க்கையில் அவளைப் பாதுகாப்பானதாக உணரச் செய்த ஒரே இடம் அது.

தான் ஹிரோவிமாவில் அரங்கேற்றப் போகும் *Uncle Vanya* நாடகத்துக்கான நடிகர்கள் தேர்வில் யுசுகே, தன் மனைவி ஓட்டோவின் ரகசியக் காதலன் கோஜியை தேர்ந்தெடுக்கிறான். அவனைப் பழிவாங்க எண்ணி இளைஞன் கோஜியை பிரதான கதாபாத்திரமான வயதான வான்யாவாக நடிக்க நிரப்பந்திக்கிறான் யுசுகே. அதிக மெனக்கெடல் தேவைப்படும் கதாபாத்திரம் அது. ஒத்திகைகளில் கோஜி மீதான யுசுகேயின் பொறுமையும், வெறுப்பும் அப்பட்டமாய் வெளிப்படுகிறது. மாறாக கோஜி தன்னை முற்றிலும் ஓப்புக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும் நடிகளாக யுசுகேவின் முன் அடிபணிகிறான். நவீன நாடகக்கலையில் சாதித்த யுசுகேவின் மீதான பிரமிப்பும், தன் பிரியத்துக்குரிய ஓட்டோவின் கணவன் என்பதாலும் கோஜி அந்த நாடகக்

ଶ୍ରୀକମତାନନ୍ଦୀଯୁମ୍,
ପଲତାନନ୍ଦୀଯୁମ୍ ମ୍ରିତ୍ସମ୍ମାନେଶ୍ୱରମ୍
ପେଣ୍ଟରାକ୍ସନମ୍

DRIVE MY CAR

ドライブ・マイ・カー

— லெகா ராமசுப்ரமணியன்

குழுவில் தொடர்கிறான். அவனது அந்த இயல்பே நாள்டைவில் யுசுகேயை மனமாற்றம் கொள்ளச் செய்கிறது. அவனோடு மனம் விட்டுப் பேசத் தூண்டுகிறது..

ஓர் இரவுநேரப் பயணத்தில் அவர்கள் இருவரும் ஓட்டோவைக் குறித்தும், அவள் கூறிய சிறுமியின் கதை முடிவைக் குறித்தும் விவாதிக்கும் காட்சி கவித்துவமானது. கோஜி ஓட்டோவை அசாதாரண பெண்ணை வரிந்து அவள் குறித்து விஸ்தரிக்கும் காரியங்கள் யுசுகேயை பிரமிக்கச் செய்கிறது. ஒரே பெண்ணை விரும்பிய அவ்விருவரின் உரையாடலுக்கு மௌன சாட்சியாய் மிஸாகி அமர்ந்திருக்கிறாள். ஓட்டோவின் அன்பு மெய்யானது என்றும் அவள் மீது தனக்கு எவ்வித புகாரும் இல்லை என யுசுகேயிடம் பின்பு கூறுகிறாள் மிஸாகி. மேலும் கோஜியின் வார்த்தைகளில் சத்தியம் உள்ளதென நம்புவதாக சொல்கிறாள். ஆரோக்கியமான குடும்ப/ சமூககுழும் கிடைக்கப் பெறாத மிஸாகியின் புரிதலில் பிழை இருக்க சாத்தியம் இல்லை. ஏனெனில் அவள் மோசமான வாழ்க்கைப் பாதையைத் தனித்துக் கடந்து வந்தவள்.

பல்வேறு படிநிலைகளில் நகரும் கதையில், முக்கிய கதாபாத்திரமாக செக்காவின் "Uncle vanya" நாடகம் படத்துடன் நெடுகப் பயணிக்கிறது, கதைக்குள் கதை போல.

செக்கோவின் அந்த நாடகம் வெறுமை படிந்த மனிதர்களை பற்றியது. காதலும், ஏக்கமும், கோபமுமாய் நகரும் நாட்களின் சூனியத்துக்குள் சிக்கிக்கொண்ட அக் குடும்பத்தினரிடையே சிறுமி சோன்யா மட்டுமே எதிர்காலத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறாள். அனைவரும் வெறுத்து ஒதுக்கும் தன் மாமா வான்யா மீது அவள் வைத்திருக்கும் பிரியம் உண்மையானது. சோர்ந்து போயிருக்கும் அவனை வழி நடத்தும் ஓளி விளக்காக அவள் இருக்கிறாள்.

நூறாண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட செக்காவின் இக்காவியம் பேசும் மானுட வாழ்வியல் எக்காலத்துக்கும் பொருந்தி வருவது. வான்யாவின் பிரதியாக யுசுகேயும், சோன்யாவின் வடிவாக மிஸாகியும் ஒன்றிணையும் புள்ளி இயக்குநரின் புத்திசாலித்தனத்துக்கு சான்று..

ஓர் அசம்பாவித நிகழ்வினால் கோஜி அந்த நாடகக் குழுவில் இருந்து விலகி விட நேர்கிறது. மீண்டும் ஒரு வெற்றிடம். யுசுகே தன்னை மிஸாகியின் கிராமத்துக்குக் கூட்டிப் போகும்படி அவளிடம் வேண்டுகிறான். நீண்ட நெடுந்தூரப் பயணத்தை அவர்கள் மௌனத்தின் வேர் பற்றிக் கடக்கிறார்கள். அவர்களை வரவேற்க அங்கு எஞ்சி இருப்பதோ அழிந்து போன வீட்டின் கூடு மட்டுமே. அவ்விருவரின் அப்போதைய மனநிலையின் குறியீடு அது.

அங்கு மிஸாகி தன் தாயின் மரணம் குறித்த மறைக்கப்பட்ட ஓர் உண்மையை அவனுக்குக் கூறுகிறாள். அவனது கடந்த காலம் அவனது கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்ட கொடுமைகள் நிறைந்தது. ஒரு தகப்பனின் பிரியத்தோடு அவன் அவளை அணைத்துக் கொள்ளும் இறுதிக் காட்சி செகாவின் நாடகத்தில் சோன்யா கூறும் இறுதி வசனத்தை நினைவுட்டுவது.

"எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு, அங்கிள், ஆழந்த உணர்ச்சிகரமான நம்பிக்கை. நாம் ஓய்வெழுப்போம். தேவதைகளுக்கு செவிமூப்போம். ஒரு ஆபரணம் போல் சொர்க்கம் ஜொலிப்பதைக் காண்போம். எல்லாத் தீமைகளும் எல்லா வலிகளும் உலகமெங்கும் நிறைந்திருக்கும் பேரிரக்கத்தினுள் மூழ்கி விடும். எங்கள் வாழ்க்கை அமைதியானதாகவும், மென்மையானதாகவும், இனிமையானதாகவும் இருக்குமென நம்புகிறேன்... நான் நம்புகிறேன்...."

முரகாமியின் கதைகள் கடத்தும் தனிமைத் துயரும், செகோவின் முன்னிருத்தும் மனித பலவீனங்கள் குறித்தான் விரிவான பார்வையும் இப்படத்தில் ஒன்று சேர சாத்தியமாகியுள்ளது. இலக்கியத்தை சினிமாவோடு இணைக்கும் கலை எல்லோருக்கும் கைகூடுவது இல்லை. அபூர்வமாய் நிகழும் அந்த மாயாஜாலத்தை இயக்குனர் ருசுகே ஹமாகுசி திறம்பட நிகழ்த்திக் காட்டி உள்ளார். பார்வையாளனால் கதாபாத்திரங்களின் ஆழ்மனக் குழப்பங்களை, அவர்களின் ரகசியங்களை நெருங்கி அணுக முடிகிறது. பொதுவாக எழுத்தில் மட்டுமே சாத்தியமாகும் விஷயம் அது. இத்திரைப்படம் மகத்தான படைப்பாக முன்னிறுத்தப்பட வேண்டியது அதன் பொருட்டே.

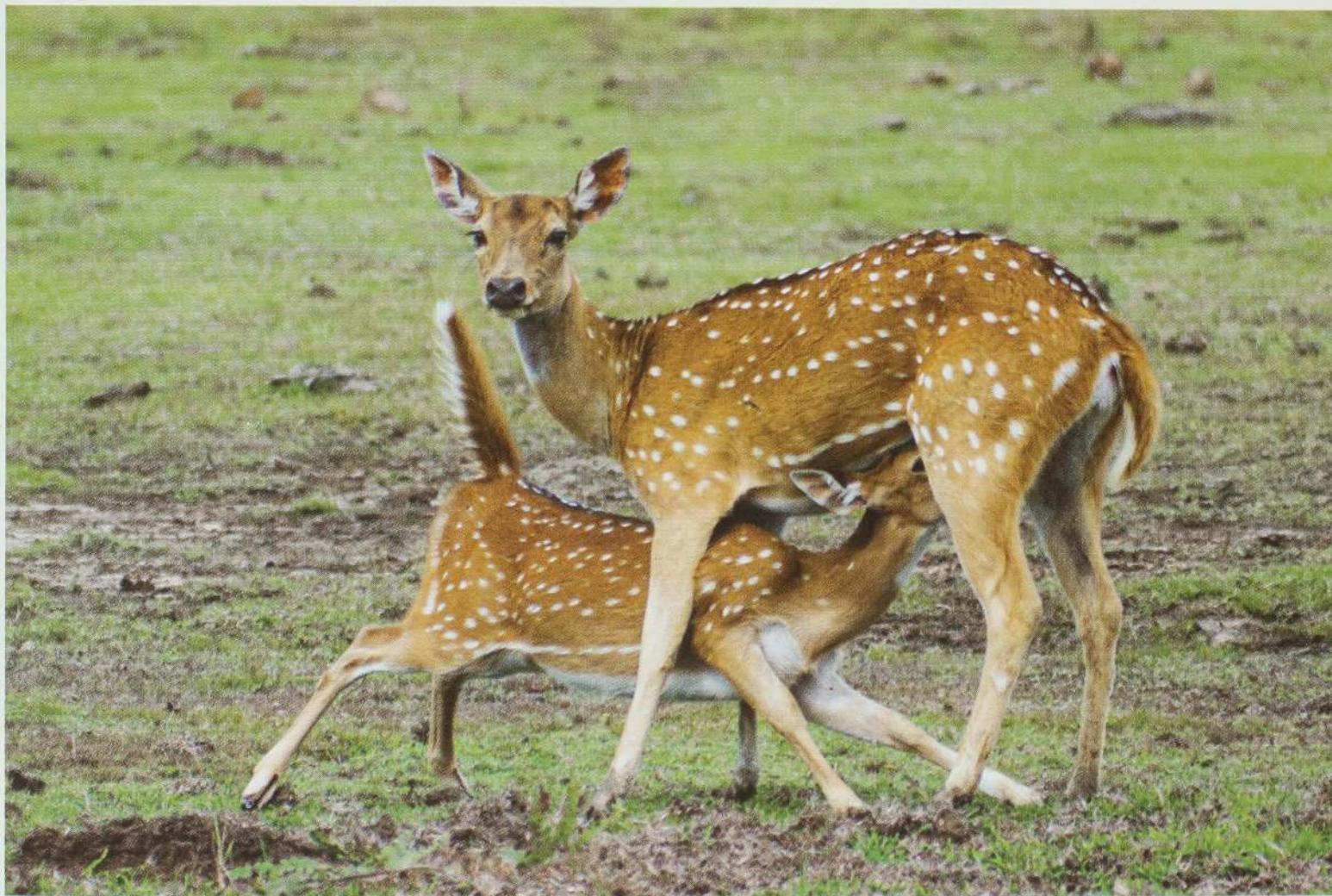
0

Akkaraipattu photography festival 2021 Open category-1st place

Janakan Sritharan - Trincomalee

Akkaraipattu photography festival 2021 School category-1st place

MS.Athif Ahamed - Munawara junior Collège, Akkaraipattu

அக்கரைப்பற்று
புகைப்படத் திருவிழா - 2021

ஜனவரி 29 30 2022

தாய்தி 2022 வெளியீடுகள்

